DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

BİR VARMIŞ
BİR YOKMUŞ
TATSIZ
BİR
ÖYKÜ
CEREN MELEK

1. BÖLÜM

Her şey karanlık, soğuk bir gecede başlamıştı. Genç kadın hızla yürürken arkasında bir nefesin onu takip ettiğini hissediyordu.

Hayır, sil.

Bir varmış bir yokmuş...

Bu da olmaz, sil.

Daha çarpıcı bir giriş cümlesine ihtiyacım vardı.

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde...

Hemen sil.

En sonunda vazgeçerek arkama yaslandım. Belki de beklemem gerekiyordu. Her kurgunun kendine ait bir zamanı vardı, belki de henüz zamanı gelmemişti.

Esneyerek arkama yaslandım, boynum feci şekilde ağrıyordu. Yarın erken kalkacağım için artık uyumam gerekiyordu ama bu gece yeni kitabıma başlayacağım diye o kadar çok kahve içmiştim ki uyuyabileceğimi sanmıyordum.

Bakışlarım kendi kitaplarımla doldurduğum rafa kaydığında dudaklarımda tatmin dolu bir gülümseme oluştu. Yirmi beş yaşındaydım ve yaşım kadar kitap çıkarmıştım. Tanınan ve sevilen bir yazardım.

Masanın üstünde duran, çoktan soğumuş olan bitki çayımı elime alıp şehrin manzarasına baktım. Evet, buraya ilk taşındığım zamanlar şehir manzarası hoşuma gidiyordu ama son zamanlarda kalabalık bana iyi gelmiyordu.

İnsanlar, gürültü, ışıklar... Her şeyden uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Belki de son zamanlarda kendimde gördüğüm verimsizliğin

sebebi buydu. Belki de daha sakin bir yerde yaşamaya ihtiyacım vardı.

Hayatımla ilgili derin düşüncelere dalmışken telefonuma gelen aramayla irkildim. Çalışırken genelde sessize alırdım, bu sefer unutmuştum.

Selin arıyordu, en yakın arkadaşım. Aramasını yanıtlayıp hoparlöre aldım.

"Öykü! Neredesin?" Arkasındaki gürültüden yine evde olmadığı belliydi.

"Evde," dedim pofuduk, ayıcıklı terliklerimi birbirine vururken.

"Başka yerde olsan şaşarım zaten. Hadi hazırlan da yanımıza gel. Çürüyeceksin o evde en sonunda," dedi bıkmış şekilde.

"Başarı kolay elde edilmiyor bebeğim." Dinlendirmeye çalışarak gözlerimi kapattım.

"Kafayı yiyeceğim! Kızım sen daha kaç yaşındasın? Ne bu çalışma hırsı? İtiraz kabul etmiyorum. Hemen yanımıza geliyorsun."

"Yarın imza günüm var, sabahın köründe kalkacağım Selin. Lütfen beni bugün rahat bırak. Döndüğümde sözüm olsun." Söylenmeleri ve oflamaları bir süre devam etti. "Kim kimsiniz?"

"Bizimkilerle işte, ben senin kimi sorduğunu biliyorum ama neyse."

"Kimseyi sormuyorum, hadi size iyi eğlenceler..." Hızlı hızlı konuşarak telefonu kapattım.

Bir an gidip gitmemekte kararsız kalsam da yarın geçireceğim günün ne kadar yorucu olduğunu düşünerek bu fikirden hemen uzaklaştım.

Sonrasında yine sıkılarak bilgisayarımın ekranını açtım. Tamam, bu kurgunun sırası değilse baskıya gidecek kitaplarımı düzenleyebilirdim.

Bir süre bunun için de cebelleştim ama en sonunda bunalarak bilgisayarı kapattım. Bu sıralar ciddi bir dikkat eksiliğim vardı. En

kısa sürede çözüm bulmam gerekiyordu ve tek yolu bu şehirden kısa bir süreliğine de olsa uzaklaşmaktı.

Sabaha kadar bendeki dikkat eksikliğini düşünüp kendimi daha çok gererken pek uyku uyumamış, sabahın köründe de duş alıp kahvaltı yapmıştım.

İmza için hazırlanırken doğal siyah olan saçlarımı dalgalandırdım, mavi gözlerimi belirginleştirecek hafif bir makyaj yaptım. Mavi mini kalem etek, beyaz gömlek ve mavi blazer crop ceketle iyi görünüyordum.

Yola çıkmadan önce kendime tekrar kahve yapmıştım, bugün enerjiye oldukça ihtiyacım olacaktı. Arabayla üç saatlik bir yoldu, şehir dışında çok nüfusu olmayan bir bölgedeydi imza günü.

Yol boyunca annemle, babamla ve arkadaşlarımla konuşmaktan şarkı bile dinleyememiştim ama bir yere giderken konuşmayı seviyordum.

İmzanın yapılacağı kitabevine geldiğimde gördüğüm kalabalık karşısında yüzümde kocaman bir gülümseme oluştu. Küçük şehirlerin nüfusunun az olmasına rağmen böyle bir kalabalıkla karşılaşmak beni her seferinde ilk sefermiş gibi mutlu ediyordu.

Yedi saat süren imza boyunca hiç mola vermemiş, enerjimi hep yüksek tutmuştum. O kadar yorulmuştum ki bir yerden sonra kendi söylediklerimi bile duymamaya başlamıştım. Bu yorgunluğu seviyordum. Normalde yorulmaktan nefret etsem de sevdiğim işi yaparken yorulmak bana keyif veriyordu.

Kitaplarımı okuyan, içlerinde bir yerlere dokunduğumu bildiğim insanlarla olmanın keyfi hiçbir şeyde yoktu.

Oturduğum yerden genç bir kız grubuyla sohbet ederken imzayı bitirmek üzereydim ki önüme bir kitap daha geldi.

Gülümseyerek kitabı aldım ve imzalamak için kapağını açtım. "Hoş geldin, isim neydi?" Konuşurken bir yandan da kafamı kaldırdım.

Karşımdaki adamı inceledim. Siyaha çalan koyu kahve saçları, beyaz teni ve yemyeşil gözleri vardı. İri, kaslı bir vücuda sahipti ve dürüst olmak gerekirse yazdığım kitap karakterleri kadar güzeldi.

"Kıraç." Gözlerimin içine bakıp gamzesini gösterecek şekilde gülümsedi.

"Sizin adınıza mı imzalıyorum?"

"Evet, oradan kitap okumayan birine mi benziyorum?" Sözlerinin aksine ses tonu da ifadesi de yumuşaktı.

"Ah hayır, öyle demek istemedim," dedim hemen telaşa düşerek. "Genelde genç kızlar imzalara abilerini falan gönderiyorlar, ondan dedim."

"Sadece şaka yapıyorum." Telaşım karşısında gülümsemeye devam etti.

Koyu renk kot pantolonuyla, oduncu gömleğiyle ve kirli sakallarıyla gerçekten de çok kitap okuyan birine benzemiyordu ama ben insanları dış görünüşüne göre yargılamazdım.

"Kitaplarımı okudun mu peki Kıraç?" Konuşurken bir yandan da imza atıyordum. Genelde imzalarda karşımdaki kişinin ismini sorar, sonra da ismiyle seslenerek onu ne kadar dikkate aldığımı göstermeye çalışırdım.

"Evet, hepsini ama en sevdiklerim cinayet romanlarınız oldu. Diğerleri biraz fazla romantik, gerçi her temada yazabilmeniz bana kalırsa büyük bir başarı."

Kitabı imzalayıp ona uzattım. "Peki, en sevdiğin karakter hangisi oldu?"

"Mike. İşkence sahneleri çok yaratıcıydı, *okurken kanım dondu* desem yeridir. Ayrıca cinayet sahneleri çok detaylıydı. Okuduğum en sürükleyici kitaplardan biriydi. Sizin gibi tatlı bir kadının bu kadar gerçekçi cinayet sahneleri yazmasına şaşırsam da neyse ki yakınlaşma sahneleri de inanılmaz derece gerçekçiydi," dedi yeşil gözlerini yüzüme dikerek.

Yaşı otuz ya var ya yoktu. Aşırı karizmatik bir adamdı.

Ben az önce okuruma mı yürümüştüm?

"Beğenmene sevindim," derken bakışlarımı üstünden alamadım.

Tamam, buna benzer sahneler çok yazmıştım, ilk görüşte aşk falan... En az on kitabımda ilk görüşte aşk vardı ama bunlar sadece kitaplarda olurdu.

Peki neden dilim damağım kurumuş, kalp atışlarım hızlanmış ve ellerim titremeye başlamıştı?

Çok yorulmuştum, ondan olmalıydı. Çok kahve içtiğim için de olabilirdi.

Bir elini cebine koyarak arkasına baktı. "İmza bitti sanırım. Hemen gidecek misiniz?"

"Evet, epey yorucu bir gündü." Konuşurken bir yandan da eşyalarımı toplamaya başlamıştım.

"Size bir kahve ısmarlamama müsaade eder misiniz peki?" Teklifiyle şaşırdım.

Kitaplarımda yakışıklı ve gizemli erkeklere bayılsam da gerçek hayatta gördüğüm gibi kaçardım.

"Aslında... olabilir," dediğimde gülüşü genişledi. Kendim bile verdiğim cevaba şaşırdım.

"Hemen karşıdaki kahve dükkânının kahvelerine bayılacaksınız."

Gelen hediye poşetlerini almak için eğilmiştim ki o da benimle aynı anda eğildi. Benden önce poşetleri tutmuştu, ben de poşete uzandığım için elim eline temas etmişti.

Sanki elektrik çarpmış gibi hissederken elimi hemen çektim ama bu his yüzünden hemen doğrulamadım. O da eğilmiş haldeyken tekrar gamzesini gösterdi.

"Size yardım etmeme izin verin lütfen." Tamam, çok tatlı rica etmişti.

"Teşekkür ederim." Doğrulup kitabevi çalışanlarına da yardımları için teşekkür ettim. Hemen kitabevinin önündeki arabamın içine poşetlerimi bırakmak için bagajı açtım.

Sokağın karşısına geçene kadar yanımdaki adama en az üç kişi selam vermişti. Kafeye girdiğimizde de çalışanlarla ettiği sohbetten onları da tanıdığını anlamıştım.

"Buralarda epey popülersin," dediğimde mütevazı bir şekilde gülümsedi.

"İki yıldır burada yaşıyorum. Bir dakika, hemen geliyorum," dedi ve kısa bir anlığına yanımdan ayrıldı.

Ben de bu sırada yorgunca arkama yaslandım, tüm vücudum sızlıyordu. İyi bir uykuya ihtiyacım vardı, yol da gözümde aşırı büyümüştü. Selin dün tüm gün araç göndermek istemişti ama ben yine dikbaşlılık yapıp kendi aracımla gelmekte diretmiştim. Şu an bu kararımdan epey pişmandım.

"Laktozsuz sütlü, şekersiz badem şuruplu kahveniz," dedi Kıraç en sevdiğim kahveyi getirerek.

Şaşkınca ona bakarken o da yerine geri geçti. "Evet, yakalandım." Ellerini teslim oluyormuş gibi havaya kaldırdı. "Sizin büyük bir hayranınızım."

Gülümsedim. "Benimle sizli bizli konuşmana gerek yok."

"Peki o zaman. Bir karınca büyüklüğünde olsalar da her gün hikâyelerini izlemeden yatmıyorum. Yeni kitabını o kadar sabırsızlıkla bekliyorum ki profilinizde yatıp kalkıyorum. Tek bir merakım var, gelecek kitabın türü ne olacak?" Meraklı sorusu beni güldürürken omuz silktim.

"Bilmiyorum," desem de bana pek inanmadı.

"Söz veriyorum, kimseye söylemem."

"Gerçekten, son zamanlarda biraz tıkanmış hissediyorum. Henüz ne konuya karar verdim ne yazmaya başladım, daha teması bile belli değil."

Ben konuşurken dikkatle dinliyordu. Pembe dudakları, hafif al yanakları, bir erkek için fazla düzgün burnu ve keskin yüz hatlarıyla baktıkça yakışıklılığını daha iyi gördüğüm bir adamdı.

"Zaten çok hızlı kitap çıkartıyorsun, bir yıl içinde kaç kitap çıkardığını bile takip edemiyorum. Belki de kendine bu kadar yüklenmemelisin." Dirseklerini masaya yaslayıp koyu yeşil gözlerini yüzümde dikkatlice gezdirdi.

"Bu işi çok severek yapıyorum ama bir süre tempodan düştüğümde hemen psikolojik olarak etkileniyorum. Ne kadar işkolik bir insan olduğumu bilsen şaşarsın." Ben hızlı hızlı konuşurken beni, yüzünde güzel bir gülümsemeyle izliyordu.

Gülümsemesi dikkatimi dağıtırken kendimi tokatlamamak için zor duruyordum. Etrafımda böyle yakışıklı, hayatıma girmeye çalışan çok adam vardı ama bu adamın aurası kabul etmek gerekir ki başkaydı.

"Hep benden bahsettik, sen de kendini anlatsana," dedim merakla.

"Senin aksine sürekli gezmiyorum, iki yıldır bu kasabadan pek çıktığım bile söylenemez. Burayı seviyorum. Kasabanın daha sakin kısımlarında bir evim var, yazılımcı olduğum için evden çok rahat çalışabiliyorum. Burayı, bu kasabayı çok seviyorum. İnsanlarını, sokaklarını, sakinliğini, huzurunu... Yıllar boyunca aradığım huzuru bulunca kendimi buraya kapattım diyebilirim." Konuşmasını dinlerken şaşırıyordum çünkü onun gibi bir adamın bu kadar sakinlik düşkünü olması tuhaf geliyordu. Çok hayat dolu ve enerjik bir yapısı vardı.

Yanımdaki camdan boş sokağa baktım. "Burası kalabalık kısımları mı?"

"Evet, hem de nasıl. Bugün yaptığın imza günüyle kasabanın üç yıllık kalabalık ihtiyacını karşıladın." Sözleriyle güldüm.

Bu sırada yanımıza orta yaşlı, kır saçlı, epey göbekli bir adam yaklaştı, yanında da bir garson vardı. Kıraç'a selam verdi ve elini

bana uzattı. "Merhaba Öykü Hanım, sizin gibi bir yazarın kasabamıza gelmesi çok değerli. Sizin sayenizde gençlerimiz kitap okuma alışkanlığı kazandı." Gülümseyerek uzattığı elini sıktım.

"Merhaba, teşekkür ederim."

"Bu kadar şirin gözüktüğüne bakma, yazdığı cinayet sahnelerini okusan çok şaşırırsın." Kıraç'ın sözleriyle adam gülmüştü.

"Kızım hayranı, cinayet kitaplarını almamak için büyük mücadele veriyorum. Geçen gün gitmiş senin cinayet kitabını almış, genç kurgu kitaplarından birinin ciltlerine koymuş. Çıldırtacak bu gençler beni. Lafım sana değil kesinlikle, harika yazdığına eminim. Bir ara kızımın kitaplığından alıp okumuştum." Adamın hızlı hızlı konuşması beni gülümsetti. "Neyse, ben sizi daha çok yormayayım, bizim gençler yeterince yordular. Yola çıkmadan önce bu lezzetli yemeklerimizin tadına bakmalısınız." Adam konuşurken yanındaki garson da masayı donatmaya başlamıştı.

"Teşekkür ederim ama hiç gerek yok," dedim mahcup şekilde.

"Seni aç gönderdiğimi duyarlarsa kasabadaki gençler ve yaşlılar beni linç eder, o yüzden afiyet olsun," dedi ve Kıraç'a döndü. "Benim çitlere taktığın sistem yine bozuldu, bir ara uğrarsın, değil mi?"

"Uğrarım Adnan abi ama Yeliz geçenki kurabiyelerinden yine yaparsa."

"Oldu bil." Adam elini Kıraç'ın omzuna koyup son kez vedalaştı.

Masanın üstündeki yemeklere ve mezelere şaşkınca bakarken Kıraç beni izliyordu.

"Adnan abi yan taraftaki restoranın sahibi, oğlu da bu kafeyi işletiyor. Çok misafirperverler ve yemekleri aşırı lezzetlidir."

"Böyle olmaz ki ya, ben kalkarken ödeme yapmalıyım."

"Hiç deneme bile, gençleri topladın diye tüm gün hayran hayran seni seyrettiler. Ayrıca civar ilçelerden de fazlasıyla kalabalık çektin. Sana az bile yapıyorlar." Beni ikna çabası gülümsetmişti,

o sırada ne kadar acıktığımı yemeklerin lezzetli kokularını alınca daha iyi anladım.

Kıraç da bana yemek boyunca eşlik ederken sohbete devam etmiştik. Uzun zamandır kimseyle bu kadar eğlenerek sohbet etmemiştim ve saatlerin nasıl geçtiğini bile anlamamıştım.

"Burası aynı yabancı dizilerdeki o huzurlu kasabalar gibi, yol boyunca da manzaraya hayran kaldım zaten. Aslında ben de tam böyle bir yer arıyordum." Son cümlemle gözleri parladı, ilgiyle gözleri kısıldı.

"Ne için arıyordun?"

"İnzivaya çekilip kitap yazmak için, şehrin gürültüsünden ve kalabalığından çok yoruldum. Son zamanlarla bu nedenle verimsizleştiğimi hissediyorum. Bu tarz şehre çok uzak olmayan ama huzurlu bir yer arıyordum."

"Sen tam olarak burayı arıyormuşsun desene. Tanıdığım bir emlakçı var, senin için uygun bir yer baksın istersen."

"Gerçekten mi? Harika olur. Bu işi ne kadar kısa sürede halledersem o kadar iyi olacak gibi."

"Halloldu bil, istersen numaramı vereyim?" Teklifiyle kafamı olumlu anlamda sallayarak numarasını kaydettim ve çaldırarak da kendi numaramı verdim.

"Artık gitsem iyi olacak," dedim havaya bakarken, zaten çoktan kararmıştı. Ve ben geceleri pek araba sürmeyi sevmezdim.

"Seni çok tuttum," dedi hayıflanırmış gibi.

Yerimden kalkıp toparlanırken, "Hayır, sohbetin çok güzeldi. Her şey için teşekkür ederim," dedim.

Arabama geçene kadar yine bana eşlik etti. "Seninle tanışmak benim için çok değerliydi, çok teşekkür ederim." İki adım ötemde durup koyu yeşil gözlerini yüzümde gezdirdi.

"Dürüst olmak gerekirse uzun zamandır kimseyle bu kadar çene çalmıyordum, iyi geldi. Teşekkür ederim." Elimi ona uzattım.

Gamzesini göstererek gülümsedi ve elimi sıktı.

Genel olarak vitamin eksikliği çeken bir insan olduğum için buz gibi olmuş ellerim onun sıcacık avcuna değince irkilmiştim.

"Üşümüşsün," dedi elimi bırakmadan.

"Hayır, hep böyle," dedim geçiştirircesine, elimi elinden çekerken kalbim hızla atıyordu.

"Dikkatli git, bu saatte yollar sıkıntılı olabilir."

"Hallederim, teşekkür ederim." Artık gitmem gerekiyordu.

Sonunda gözlerimi onun derin yeşil gözlerinden ayırdım ve arabama bindim.

Kemerimi takıp motoru çalıştırırken bakışlarım dikiz aynasına kaydı. Ellerini ceplerine koymuş gitmemi bekliyordu.

Gülüşümü bastırmaya çalışarak oradan uzaklaştım.

Yol boyunca geçirdiğim günü düşündüm, daha yeni tanıştığım bir adamın beni bu kadar etkilemesi tam anlamıyla ürpermeme neden olmuştu.

Dayanamayıp Selin'i aramış ve tüm yol boyunca yeni tanıştığım gizemli yakışıklıyı anlatarak onun da kafasını şişirmiştim.

"Tamam, geri kalanı eve sakla. Ben de hemen sana geliyorum ve günün dedikodusunu yapıyoruz," dedi Selin de hevesle.

Hevesliydi çünkü ben birini kolay kolay beğenemez, beğensem de itiraf edemezdim.

Hem adamı hatırladıkça heyecanlanıyor hem de kendimi bu kadar hızlıca kaptırmamak için düşüncelerimi dağıtmaya çalışıyordum.

Eve varmamla Selin de aynı anda gelmiş, yanında da bir şarap şişesi getirmişti. Sanki daha yeni telefonda anlatmamış gibi tüm detayları bir de şarap eşliğinde ona anlattım, o da beni aynı heyecanla dinledi.

"Öykü, farkında mısın? Sen sonunda birini beğenmişsin!" dedi çığlık atarcasına.

"Ve okurum," dedim kadehimi izlerken.

"Ve de otuz yaşına yakın, fazla seksi bir adam. Bak Öykü, kendini bu kadar dışarı kapatman normal değil. Senin kadar destansı aşklar yazan birinin aşktan bu kadar korkması saçmalık. Hem o kadar mükemmel karakterler yazdıktan sonra artık hiçbir adamı beğenemeyeceğine neredeyse emindim. Yani şu an dehşet şeyler oluyor be kızım!"

"Çünkü aşk da bir saçmalık, kontrol edemediğin her duygu saçmalık Selin." Sözlerimle oflayıp pufladı.

Omzuna gelen sarı saçları, ela gözleri ve sevimli yüzüyle yıllardır hayatımdaydı. Onu çok seviyordum. Sadece yakın arkadaşım değil, aynı zamanda iş arkadaşımdı. O benim gibi yazar değil, editördü ve genelde kitapları o yayına hazırlıyor, benim imza günlerimi de o ayarlıyordu.

"Altı üstü oturup kahve içtik, adamın bana yürüdüğü falan da yok," dememle Selin kahkaha attı.

"Adam sana yürümemiş ki zaten, uçmuş uçmuş."

Bu sırada telefonuma mesaj geldi, özellikle sesini açıkta bırakmıştım. Selin'in kaşları havalanmış, mesaj atan kişiyi doğru tahmin etmişti.

"Hayret, telefonun seslide. O, değil mi? Ne diyor?"

Mesajı okurken gülüşümü bastırarak nefesimi verdim. "Eve varıp varmadığımı sormuş, bir de emlakçı numarası atmış."

"Emlakçı mı?" Hemen ciddileşmişti. Bazen onun sadece en yakın arkadaşım değil, aynı zamanda menajerim de olduğunu unutuyordum.

"Evet, son zamanlarda kendimi veremiyorum. Kısa süreliğine taşınmayı düşünüyorum."

"Tatlım, imza sezonu açılacak, çok yanlış bir zaman," dedi düşünceli şekilde. "Yayınevinin pek hoşuna gitmeyecek bu durum."

"Sezon başlamadan gelirim, en fazla bir aylığına düşünüyorum."

"Senin tek sıkıntın kendine çok yüklenmen ve insan olduğunu unutman. Daha çok genç ve güzelsin, kendini bu kadar işine kaptırma. Şimdi oraya gidersen daha çok işkolik olacaksın, sonrasında da tüm sezon boyunca gergin ve gıcık bir şeye dönüşeceksin." Beni fazla iyi tanıyordu.

"Yazamadığımda daha da gergin oluyorum, bilmiyorsun sanki," dedim başımı koltuğa yaslayarak. "Hayır, bu bana iyi gelecek. Kasabayı çok sevdim, görsen sen de bayılırsın."

"Bir şeylere bayıldığın belli ama artık kasabaya mı yoksa yeşil gözlü adama mı, bilemeyeceğim." İmayla güldü.

Koluna vurarak yerimden kalktım. "Duş alıp yatacağım, çok yorgunum."

"Beni kovuyorsun yani," dedi surat asarak. "İyi be tamam, gidiyorum ben. Mahir beni bekliyor zaten, romantik bir yemek yiyeceğiz. Sen de git yalnız yalnız uyu!"

"Ben de seni seviyorum." Ona öpücük attım.

O dışarı çıkmadan önce son kez makyajını tazelerken ben de kendimi duşa attım.

Ama duştan çıkıp yatağıma girdiğimde bile bir çift yeşil gözü aklımdan çıkaramamıştım. Kalbim hemen sakinleşmeliydi çünkü bu benim o romantik kitaplarımdan biri değildi.

Bu aslında romantik de değildi.

Bu sadece bir vahşetti ama ben henüz farkında değildim.

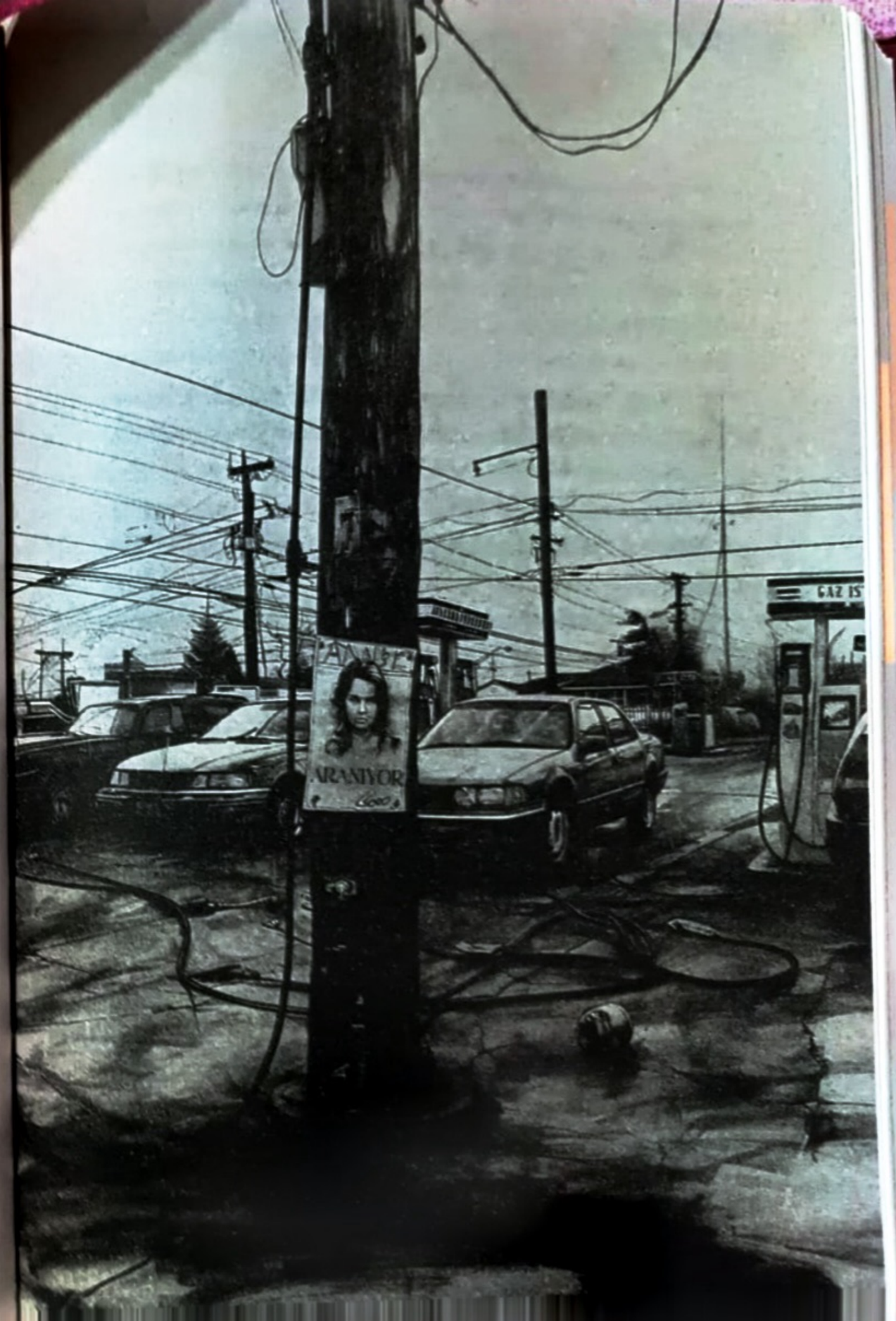

2. BÖLÜM

Tüm hafta boyunca yazamama sancılarımla mücadele etmeye çalışmıştım. En sonunda dayanamayarak Kıraç'ın bana attığı emlakçıya yazmıştım.

Benim için müstakil bir göl evi bulmuştu adam ve attığı fotoğraflar bile beni âşık etmişti. Fiyatı da şaşırtıcı şekilde uygundu. Düşüneceğimi söylemiştim ama karar vermem çok uzun sürmemişti.

Annemle babama da haber vermiştim, taşınmama yardım etmek için gelmek isteseler de kabul etmemiştim. Zaten gideceğim ev eşyalıydı ve buradaki evimi de kapatmıyordum. Sadece yanımda bilgisayarımı ve kişisel eşyalarımı götürüyordum.

Kasabaya varmadan önce yakıtım azaldığı için bir petrol istasyonunda mola verdim. Çalışan genç adam arabama yakıt doldururken ben de zinde hissetmek için kendime enerji içeceği aldım.

Soğuk içeceği yudumlarken araba sürmekten uyuşmuş bacaklarımı hareketlendirmek için yürüyordum.

Sıcak rüzgâr hafif hafif eserken elektrik direğinin üstünde duran bir kâğıt parçası dikkatimi çekti. Genç, sarışın bir kadının fotoğrafı vardı, hemen altında da bir telefon numarası. Bu bir kayıp ilanıydı. Kâğıdın durumundan ilanın yeni olduğu belliydi.

Kadının fotoğrafına bir kez daha dikkatle baktıktan sonra arabamın yanına geri döndüm.

"Buralarda kayıp vakaları çok olur mu?" diye sorduğumda görevli çocuk omuz silkti. Yırtıklarla dolu kotuna bakan kişi onun bir görevli olduğunu düşünmezdi, sadece başındaki kırmızı şapka ona çalışan havası veriyordu.

"Bilmem ki burada yaşamıyorum, amcama yardıma geldim." Anladığımı belirtmek istercesine kafamı salladım, arabamın camını sildiği için bahşiş de verdim.

Arabama binip emlakçının attığı konuma sürmeye devam ettim. Geçen imza günü yaptığım yeri de on kilometre kadar geçmiştim. Sanırım fiyatının ucuz olma sebebi biraz da merkezden uzaklığıydı.

Sonunda adrese vardığımda kot şortum, krem rengi askılı dar badim ve spor şapkamla fazlasıyla bitik duruyordum.

Arabadan inip karşımdaki evi inceledim. Fotoğraftakilerden daha büyük ve daha güzeldi. Tuttuğum evin hemen yanındaki koca villaya kaydı bakışlarım. Fazla görkemli ve büyük duruyordu, mimarisi çok değişikti. Tuttuğum ev, o evin yanında küçücük kalmıştı.

"Acıpayam'a hoş geldiniz." Duyduğum sesle dikkatim dağıldı.

Esmer, genç bir adam gülümseyerek evden çıkıyordu. Bu konuştuğum emlakçı olmalıydı.

"Konuma Acıpayam yazınca beni Denizli'ye doğru götürecekti az kalsın," dedim uzattığı elini sıkarak.

"Emre ben, tanıştığımıza memnun oldum tekrardan, Öykü Hanım. Evet, konumda sıkıntımız var. Acıpayam sadece bu bölge, öncesi Yeniköy olarak geçiyor, burada her tarafın adı farklıdır. O yüzden hemen konum attım size."

"Ben de memnun oldum," diyerek nazik gülümsemesine karşılık verdim.

"Evi gezdireyim size." Önden geçmem için bekledi. "Anlaştık ama beğenmediğiniz bir şey olursa farklı evlere de bakabiliriz."

"Aslında buranın fiyatı bana absürt derecede uygun geldi," dediğimde güldü.

"Pazarlıkta pek iyi değilsiniz sanırım," dedi verandada benimle birlikte yürürken. "Güzel yazarlara özel indirimimiz var." Bakışlarımı gördüğünde güldü. "Şaka yapıyorum."

Üstündeki tişört ve pantolonla pek emlakçı gibi durmuyordu ama gözlemlerime göre buradaki insanlar genelde salaş giyiniyordu.

"Evin altında yatır çıkmasın da." Sözlerimle güldü.

"Ev sahipleri yurtdışında yaşayan yaşlı bir çift. Burada bir sürü evleri var, genç ve güzel bir yazarın ev aradığını söylediğimde de hemen kolaylık sağladılar," dedi samimi bir şekilde. "Şaka bir yana, biraz merkezden uzak, ayrıca burası kışları çok soğuk olur, onun dışında bence tam istediğiniz gibi doğayla iç içe."

"Zaten kısa bir dönem için tutuyorum, kışa kalacağımı sanmam."

Bu sırada evin içine girmiştik. İçeri girer girmez bizi geniş bir salon karşıladı, salonun her tarafı ahşapla ve kahverengi tonlarla döşenmişti. Köşede şömine duruyordu. Mutfakla salon iç içeydi, arada sadece koca ahşap bir masa vardı.

Yukarısı asma kattı, sadece evin yarısından ibaretti. Orada da kapı yoktu, sadece yatak odası olan kısım vardı.

Fotoğraftakilerle birebir aynıydı ve her şey çok yeni gözüküyordu.

Emre Bey bana her tarafı tek tek tanıtıyor, evdeki sıkıntıları da gösteriyordu ama evde genel olarak hiçbir sıkıntı yoktu. Kilerin gömme dolap şeklinde olmamasını epey dert edinmiş gibiydi.

Bahçeye çıktığımızda karşımdaki manzarayla yüzümde koca bir gülümseme oluştu.

Gölün kenarındaydık, bahçeye güzel bir oturma köşesi yapılmış, gölün kenarındaki iskeleye de iki tane şezlong koyulmuştu.

"Bak, şuna bayılacaksın, bu ecnebi memleketinde yaşayan ihtiyarlar bu işi biliyor." Emre Bey konuşurken bir yandan da küçük jakuziye yaklaşıyordu. Evi tanıtırken kendi kendine birden resmiyeti bırakmıştı. "Renklendirmesi, suyun ısısı, köpük miktarı, yani her şeyi ayarlayabiliyorsun. Bundan bir tane de kendi evime yaptıracağım," dedi jakuziyi alıcı gözle süzerken. En sonunda bana döndü. "Ee, beğendin mi evi?"

"Beğenmek mi? Bayıldım. Tam olarak ihtiyacım olan yer, yerde ararken gökte bulmuş gibiyim."

"Burada yazdığın kitaptan bir tane imzalarsın bana da," dediğinde gülümsedim.

"Sözüm olsun."

"Beni istediğin zaman, bir sıkıntı olsun ya da olmasın aklınıza takılan her şeyde arayabilirsin. Geceleri etkinleştirmek için kepenk sistemimiz yok ama bu kasaba çok güvenlidir, suç oranı yok denilecek kadar az. Yine de rahatsız hissedersen ev sahipleriyle konuşurum." Düşünceli tavrı hoşuma gitmişti, büyük şehirlerde insanların daha tahammülsüz ve kaba olduğunu düşündüğüm derin bir düşünceye sokmuştum kendimi.

"Gerek yok ama çok teşekkür ederim."

"En yakın market arabayla on dakikalık mesafede. Akşam geç saatlerde genelde kapalı olur, o yüzden alışverişlerini toplu yapmanı tavsiye ederim. Merkez bile çok erken uyur, geç saatlerde yapacak bir şeyler bulmak neredeyse imkânsız. Bir ihtiyacın olursa telefonum hep açık ama bir ihtiyacın olmasa da arayabilirsin tabii. Kendine iyi bak, görüşmek üzere."

Son sözlerini söylerken göz kırptı. Samimi olmadığım insanların laubali tavırlarından hoşlanmazdım ama neyse ki bu tavrını daha fazla uzatmadı.

Emre Bey çıktıktan sonra ben de eşyalarımı eve yerleştirdim. Sadece kıyafetlerim ve kişisel eşyalarım olduğu için bir saatimi bile almamıştı yerleşmek.

Saçlarımı topuz yapıp karşımdaki manzarayı izledim. Buraya resmen bayılmıştım. Şimdiden ilhamla dolduğumu bile hissediyordum!

Hava epey sıcaktı, ben de çok yorulmuş ve terlemiştim, ayrıca göl de çok yüzülesi duruyordu. En sonunda ani bir kararla yanımda getirdiğim siyah bikini takımımı giyindim ve iskeledeki ahşap şezlonga yerleştim.

O kadar sessiz bir yerdi ki gökyüzünde topluca uçan kuşların sesi bile net olarak duyuluyordu. Buraya âşık olmak üzereydim.

Saçımdaki topuzu açıp kendimi iskeleden göle attım. Gölün suyu öğlen olmamasına rağmen ilginç bir şekilde dışarıdan daha sıcaktı.

Yarım saat gölde yüzdükten sonra güneşlenmek için şezlonga uzandım. Ön tarafımı iyice yaktıktan sonra sırtımı döndüm güneşe.

Etrafta hiç insan ve ev yoktu, yanımdaki ev de epey boş gözüküyordu.

Bikini iziyle yanmaktan nefret ettiğim için ipini boynumdan ve belimden açtım, en azından sırtımda bikini izi olmayacaktı.

Gözlerimi kapattığımda üstümdeki yorgunluk daha da arttı. Güneşin sıcaklığı tenimi yakarken telefonumdan açtığım kısık müzik bana fazlasıyla iyi geliyordu.

Ben keyiften neredeyse kendimden geçmişken birden altımdan çekilen bikinimle ne olduğunu anlamadan irkilerek doğruldum.

Gözlerimi açtığım an dilini dışarı çıkarmış, salyaları akan bir *rottweiler*'la karşılaşmıştım ama şaşırdığım şey karşımda bir köpek görmek değil, o köpeğin benim bikini üstümü çalmasıydı.

Salyalı ağzına bikinimi atmıştı ve nefes nefese kalmış şekilde bana bakıyordu.

Etrafıma bakındım, havlu bile almamıştım yanıma. Hemen kolumu göğsüme sararak yerimden kalktım.

"Hey! Ver onu bana!" dedim sanki beni anlayacakmış gibi. "O ağzındakini hemen geri bırak." Hâlâ salyalarını akıtarak yüzüme bakmaya devam ediyordu.

Birden kıçını bana dönüp yürümeye başladığında şaşkınca arkasından bakakaldım. "Nereye gidiyorsun?" Bir yandan göğsümü tutup bir yandan da peşinden koşuyordum.

Kendi evim daha uzakta kalıyordu ama köpeğin peşinden koşturduğum için pek de mantıklı bir iş yapmıyordum.

Köpek de sanki onu kovalamam hoşuna gitmiş gibi daha da hızlanarak resmen koşmaya başladı. "Sana diyorum! Bana hemen onu geri ver!"

Köpeğin peşinden koştururken o yandaki çitlerin arkasına geçti, bense hâlâ memelerimi kapatmaya çalışarak neredeyse tamamen çıplak şekilde peşinden gidiyordum.

Yavaşlamasıyla tam ona ulaşmıştım ki sert bir bedene çarpmamla geriledim.

İlk önce ne olduğunu algılayamadım, hatta karşımdaki kişinin yüzüne bile bakamadım. Sadece utançla gözlerimi yumdum sıkıca. Ardından ayaklardan başlayıp başımı yavaşça kaldırmaya başladım.

Önce çıplak bir çift erkek ayağı, hemen ardından siyah bir eşofman ve biraz daha kafamı kaldırdığımda baklavalar görmeye başlamıştım.

Bu baklavalar tatlı olan baklavalar değildi. Ama tatlı olduklarına emindim. Kafamı biraz daha kaldırdığımdaysa bu sefer daha büyük bir şok yaşadım.

"Kıraç?" dedim hâlâ bir kolumla sıkı sıkı göğüslerimi tutarken.

"Öykü?" O da aynı şaşkınlıkla bana bakıyordu.

Çıplak olduğumu anladığında vücuduma bakmamak için hemen kafasını kaldırdı. Utançtan yerin dibine girmek bir yana, kendimi cehennem ateşinde yanıyormuş gibi hissediyordum.

Kafasını köpeğe çevirmesiyle ne olduğunu anlamış, kaşları düzleşmişti. "Oğlum! Bırak hemen onu!" Köpek aldığı talimatla hemen bikini üstümü yere bıraktı.

Kıraç benden önce davranarak eğildi, dişlerini geçirdiği için bikinin her tarafı delik deşik olmuştu.

"Tamam, bunu telafi edeceğim," dedi Kıraç ama konuşurken bana bakmıyordu. "Bu halde çitlerin arkasına geçme, geliyorum." Yerinden doğrularak içeri geçip gelmesi yarım dakika bile sürmedi.

Koca bir havluyla geldi, vücuduma bakmamak için gökyüzünü incelemekten neredeyse kendi boynunu kıracaktı.

Havluyu vücuduma sararken kendimi sıkmaktan kollarımın ne kadar ağrıdığını hissettim. "Teşekkür ederim."

"Kusura bakma, çok yaramaz bir oğlum var ama kime yanaşacağını biliyor," dedi gülümseyerek.

"Burada mı yaşıyorsun?" Sorumla kafasını olumluca salladı. Bu sırada havluya sıkı sıkı sarılmıştım.

"Emre'nin sana göstereceği evlerin arasında burasının da olacağını tahmin etmiştim, doğru seçim olmuş, kasabada daha iyisini bulamazdın."

"Evet, ben gidip üstümü giyinsem iyi olacak," dedim ıslak saçlarımdan çimlere sular damlarken.

"Tekrardan çok üzgünüm bu durum için," dedi köpeğini işaret ederek. "Güzel bir kadın görünce dayanamıyor." Sözleriyle güldüm.

"Asıl ben üzgünüm, bu şekilde bahçene dalmak istemezdim, farkında olmadan koşturuyordum." Artık gitmem gerekiyordu.

"İstediğin an bahçeme koşabilirsin," dedi kısık gözleriyle. "Tekrardan Acıpayam'a hoş geldin."

"Hoş buldum," dedim ve bahçesinde daha fazla dikilmemek için hızla geldiğim yolu geri döndüm.

İçeri girmeden önce telefonumu da aldım ve eve girince de rahatlatıcı bir duş aldım. Duşun ardından vücuduma nemlendirici kremler sürmüş, bornozla yatak odasında dikiliyordum. Eşyalarımı ben yerleştirmiş olsam da yerlerini bulmakta zorlanıyordum.

Bu sırada hissettiğim hareketlilikle bakışlarım cama kaydı. Tam yatak odasının camı, karşıdaki evin odasına bakıyordu ve karşıdaki odanın da perdeleri tamamen açıktı.

Kıraç sporcu atletini üstünden çıkartıyor, bir yandan da odanın içinde yürüyordu. Eli pijamasına gittiği an resmen adamı dikizlediğimin farkına vardım. Tam kafamı çevirecektim ki o benden hızlı davrandı.

Onu izlediğimi görmüştü!

Utançtan bir kez daha yerin dibine girerken yapabileceğim en iyi şeyi yaparak sanki hiç görmemiş gibi davrandım.

Rezillik! Büyük, sade bir rezillik!

Üstüme giyeceklerimi alıp banyoya geçtim çünkü perdeyi çekip onu gördüğümü fark ettirerek daha da rezil olamazdım.

Siyah bir şort ve rahat bir crop giyindim. Tam odadan çıkacakken aniden soğuyan havayı hissedince aşağı inmeden yanıma hırka da aldım.

Akşam yemeği için kendime makarna yapabilirdim, neyse ki gelmeden alışverişimi yapmıştım. Tam makarnanın suyunu ocağa koyacağım sırada bahçe kapısı tıklatıldı.

Kafamı çevirdiğimde cam kapının arkasındaki kişiyi gördüm. Elinde bir tabakla Kıraç duruyordu. Koca köpeği de hemen yanındaydı.

Vakit kaybetmeden kapıya ulaşıp açtığımda gülümsedi. "Biz hoş geldin demek ve özür dilemek için geldik." Özür dilemek derken köpeğine bakmıştı.

Köpek de bu bakışı anlamış gibi kafasını yere eğdi.

Bu beni güldürürken uzattığı tabağı aldım. "Ne gerek vardı, çok teşekkür ederim. Bunları sen mi yaptın?" Tabak poğaça doluydu ve aynı annemin yaptıklarına benziyordu.

"Evet, elim çok lezzetlidir." Göz kırptı.

"O zaman ben de kahve hazırlayayım," dedim kibarlığına karşılık vermek için.

"Kahveye hayır diyemem." Bir eli cebindeyken omuz silkti.

"Sen geç, geliyorum ben." Bahçedeki koltuk takımını işaret ettim.

Kafasını sallayarak köpeğiyle birlikte koltuklara geçti. Ben de bu sırada içeriye dönüp iki bardak kahve doldurdum. Yanına oturduğumda kısık bakışlarıyla beni izliyordu.

"Burayı sevdin mi?" Sorusuyla başımı olumlu anlamda salladım.

"Bayıldım desem abartmış olmam. Şimdiden ilhamla dolduğumu hissediyorum." Beni dinlerken hafifçe gülümsedi.

"Yeni kitap için sabırsızlanan biri olarak bu durum çok hoşuma gitti. Seninle iki yıl önce tanıştım, *Ruh Katili* kitabınla. Sonrasında da tüm kitaplarını okudum. İnanılmaz bir hayal gücün var, sahnelerde aktardığın gerçeklik duygusu çok etkileyici," dediğinde gülüşüm genişledi.

"Kendimi bildim bileli yazıyorum, bunu bir iş olarak yapmıyordum ilk başlarda, sadece hobiydi. Ancak hayatın neler getireceği belli olmuyor, güzel bir ivme yakaladım ama bu bir o kadar da yorucu." Sözlerimde bile kendi yorgunluğumu hissedebiliyordum. "Senin nasıl gidiyor?"

"Çok standart, her sabah kalkıp ya yürüyüş yaparım ya da yüzerim oğlumla," dedi köpeğine sevgiyle bakarak. "Sonrasında da işimin başına geçerim, akşama doğru kasabaya uğrar vakit geçirir ve akşam da on olmadan uyurum. Birazcık emekli hayatı yaşıyor gibi, hayatımda pek bir heyecan yok." Onun kelimelerinde de benimkine benzer bir yorgunluk vardı. Onu yoran bana anlattıkları değil de buraya gelmesine sebep olan hayat gibiydi.

"Kulağa çok güvenli geliyor."

"Güvenli?" Merakla kısıldı gözleri.

"Kendi konfor alanında sevdiğin şeyleri yapmak, güvenli ve dinlendirici. Önceden yorucu bir hayatın vardı sanırım?" dediğimde kafasını olumlu anlamda salladı.

"Her gözlemin bu kadar iyi midir?"

"O kadar kitabı boşa yazmadım," dedim mütevazı olmayarak.

"Siz yazarların o yüzden mi hep psikolojisi bozuk? Hayatta her an her şeyi gözlemleyip belleğinize kaydettiğiniz için mi?" Sorusuyla altdudağımı sarkıttım.

"Bunu hiç düşünmedim, ayrıca oradan psikolojim bozuk gibi mi duruyor?" dedim havalanan kaşlarımla.

"Ah, hayır, öyle demek istemedim," dedi gülerek. "Bazı kitapların psikolojiyi yok edecek cinsten, bazıları da huzur verecek. Tüm türlerde yazıyorsun, bu zor olmalı. En çok hangi türü yazmayı seviyorsun?" Bence o başarılı bir konu değiştirme uzmanıydı.

"Fantastik sanırım, kendi oluşturduğum bir evrende tamamen benim inşa ettiğim insanüstü özelliklerle hayal gücümün sınırlarını zorlamayı seviyorum. Gerçi yeni yazacağım kurgumun temasına bile henüz karar verebilmiş değilim."

"Onun da diğerleri kadar iyi olacağına eminim." Kahvesini yudumladı. "Umarım Acıpayam sana bol bol ilham ve güzellikler getirir," dedi yeşil gözleriyle yüzümü dikkatle incelerken.

Bakışları çok... derindi. Evet, derin ve anlamlı.

"Sıkıcı olmuyor mu burası peki?" Sorumla kafasını iki yana salladı.

"Sıkılmaya vakit bulamıyorum, evde işlerimi bitirdiğimde bazen kasabadakilere yardıma gidiyorum. Burada komşu ilişkilerine çok önem veririz," dedi büyük bir ciddiyetle. "Serap teyzenin musluğunu tamir edip yaptığı kurabiyeleri yemek en büyük hobim." Gülerek öne doğru eğilip dirseklerini masaya yasladı.

Saatler geçerken bana böylesi yabancı bir adamla bu kadar konuşacak şey bulmak ve hatta bu konuştuklarımdan da fazla keyif almak beni şaşırtmıştı.

Beni daha da şaşırtan bir şey varsa o da bu sohbeti hiç bitirmek istemeyişim olmuştu. Hava iyice kararmaya başladığında artık bugünü sonlandırmamız gerektiğinin farkındaydık ikimiz de.

"Çok keyifli bir akşam oldu benim için ama sanırım seni bu ilham dolu evde ve güzel zihninde baş başa bırakmalıyım," dedi ayağa kalkarak. "Bir ihtiyacın olursa kapımı çalmaktan çekinme, istediğinde bana ulaşabilirsin."

"Teşekkür ederim her şey için, iyi geceler."

"İyi geceler," dedi yanımdan köpeğiyle birlikte ayrılırken.

Sanırım burayı düşündüğümden daha fazla sevecektim.

3. BÖLÜM

Gece yorgun hissettiğim için kitap yazmamış, kendimi yatağa atmış ve şaşırtıcı şekilde de deliksiz, derin bir uyku çekmiştim.

Yüzümü yıkayıp kahvaltı yapmak için aşağı indim. Normalde hazırlamaya aşırı üşensem de kahvaltı yapmazsam tüm gün kendime gelemiyordum.

Kendime bir tabak hazırlayıp filtre kahve demledim. Kahvaltıyı bahçede yapacaktım, hava çok güzeldi. Bahçeye çıkan kapıyı açıp derin bir nefes aldım.

Büyük şehrin kalabalığından sonra küçük yerler insana çok iyi geliyordu. Masaya yerleşirken yan evdeki hareketlilik dikkatimi çekti.

Kıraç spor takımının içinde, nefes nefese kalmış şekilde evinin bahçesine giriyordu. Köpeği de hemen yanındaydı. Bakışlarımı fark ederek kafasını bana doğru çevirdi.

"Günaydın," dedi gülümseyerek.

"Günaydın." Evine geçecek sandım ama bahçedeyken üstündeki siyah spor hırkayı çıkarıp sadece siyah bir atletle kaldı.

İskeleye geçip şınav çekmeye başladığında bir yandan kahvaltı yapıyor bir yandan da kaçamak bakışlarla onu izliyordum. O iyi fiziği nasıl elde ettiği şimdi daha iyi anlaşılıyordu.

Şınavdan sonra bir de mekik çekmeye başladı, ben bile izlerken yorulmuştum! Bir yerden sonra çok terlediği için atletini de çıkarmış ve kaslı vücuduyla spor yapmaya devam etmişti.

Bu adam resmen yakıyordu!

Kahvaltı yaptıktan sonra üstüme rahat bir elbise geçirip bilgisayarımı da alarak bahçeye çıktım. Rahat etmek için yumuşak bir

yastık ayarladım kendime. Kahvemi de yeniledim ama bu sefer sütlü yaparak büyük bir değişikliğe gittim!

Kitap yazarken dinlediğim şarkı listemi açıp yeni kitabımı yazmaya başladım. Evet, bu sefer olacaktı.

Evet! Bu sefer olmuştu. Sayfayı açtığım an yazmaya başlamış ve her yazdığımdan da inanılmaz keyif almıştım. Benim için en önemli şey yazarken keyif almaktı çünkü o zaman yazdıklarımı okurlara da geçireceğimi biliyordum. Zaten bu sebeple yazamadığım an kendimi zorlamıyor ve doğru anı bekliyordum.

Kısa bir mola vermek için müziği durdurdum. Esneyerek parmaklarımı kıtlattım.

"Yazarlığın yanında şarkıcı olmayı da düşünüyor musun?" Kıraç'ın sesiyle irkildim.

O da evinin bahçesinde oturmuştu, bilgisayarın karşısındaydı ve görünüşe göre o da çalışıyordu.

Kitap yazarken kendimi fazla kaptırdığım için bir ara arkada çalan şarkıya da yüksek sesle eşlik etmiştim ve sesim cidden kötüydü.

"Ne zamandır oradasın?" dedim gülerek. "Unut o sesi."

"Unutmam imkânsız, ölene kadar hatırlayacağım." Göz kırptı.

"Kusura bakma, kulaklık takarım," dediğimde kafasını iki yana salladı.

"Şaka mısın? Hiç bu kadar keyifli çalışmamıştım. Devam et lütfen." Sıcakladığımı hissederken gülümsedim.

"Biri bana bakarsa yazamam." Uyarıcı sözlerimle güldü.

"Sana bakmayacağıma söz veriyorum, ayrıca yazış hızın beni mest etti. Parmakların klavyeye savaş açmış gibi. Sözde ben hızlı kullandığımı düşünürdüm, sen benden de hızlı çıktın."

"Aklımdakileri kaçırmamak için hızlı davranıyorum. Bazen parmaklarımın hızı zihnimin hızına yetişmiyor," dediğimde bana bakan gözlerinde geçen hayranlığı çok net görmüştüm.

Ardından ikimiz de işlerimize geri döndük.

Akşama kadar ben kitap yazarken o da kendi bahçesinde çalışmıştı. Kıraç da en az benim kadar fazla adapte oluyordu yaptığı işe. Aramızda sadece çimden kısa bir çit olduğu için ne yaptığını net şekilde görebiliyordum.

En sonunda ikimiz de durduk.

"Verimli miydi?" diye seslendiğinde hevesle kafamı salladım.

"Seninki?" Sorumla, iyi dercesine kafasını salladı.

"Kurt gibi acıktım," demesiyle ben de fazlasıyla acıktığımı fark ettim. "Alışveriş için kasabaya ineceğim, istediğin bir şeyler varsa alabilirim ya da bana eşlik edebilirsin."

"Sana eşlik edebilirim," dedim kollarımı havaya doğru kaldırıp esnetirken.

İçeri geçip cüzdanımı yanıma aldım. Arabamın anahtarını da unutmadım. Dışarı çıktığımda Kıraç benden önce çıkmış ve hatta arabasını da hazırlamıştı.

Elimdeki anahtarı gördüğünde kaşlarını çattı. "Aynı yere iki arabayla gitmek doğayı kirletmek sadece." Sözleriyle arabamın anahtarını kapının yanındaki portmantoya bıraktım.

Kapıyı çekip verandadan inerken arabasının ne kadar lüks olduğu da gözümden kaçmadı. Araba markalarından pek anlamaz, sadece kitap yazarken kullanacağım marka isimleri olduğunda aratırdım ama bu arabanın ne kadar pahalı olduğunu iyi biliyordum.

Hatta bu arabayı epey iyi biliyordum, bir kitabımda kullanmıştım.

Audi R8 markalı araç yanlış hatırlamıyorsam yirmi milyon civarındaydı. Sanırım düşündüğümden de daha iyi kazanan bir yazılımcıydı.

"Sevdin mi?" Sorusuyla arabaya ne kadar dikkatli baktığımı fark ettim.

"Bunu sevmemek imkânsız. Bir ara kitabımda kullanmıştım." Zaten anca kitabımda kullanırdım böyle bir arabayı. Kıraç birden

arabanın anahtarını bana doğru attı. Şaşkınca havada yakaladığımda da güldü.

"Kullanırsan daha detaylı anlatırsın sanırım," dediğinde daha da şaşırdım.

"Hayatta olmaz, başkasının arabasını, hele ki böyle bir arabayken kullanamam."

"Öykü, arabam emrine amade," dedi sürücü tarafının kapısını açarak. "İtiraz kabul etmiyorum."

Kararsızca yanına ulaşarak benim için açtığı kapıdan girdim. İçi de en az dışı kadar güzeldi. Bir arabada değil de uçakta gibi hissediyordum kendimi. Kıraç da yanıma geçtiğinde sürüş için hazırdım.

Benim T-Roc orada boynu bükük yatarken altımdaki canavarı çalıştırdım. Elbette anahtarla çalıştırmadım, anahtarı tamamen sembolik olarak atmıştı.

Yola çıkarken bile tetikte sürmem onu güldürdü. "Rahat ol lütfen, kendi arabanmış gibi," dediğinde ona bakmak istedim ama otuzla gitmeme rağmen kafamı çevirip bakmadım.

"Rahat ol mu? Bu araba bir servet! Bence arabanı herkese vermemelisin." Sözlerimdeki ve sesimdeki gerginlik onu biraz daha güldürdü.

"Sen herkes değilsin bence, sonuçta hayran olduğum bir insansın." Sözleriyle utanırken yanaklarım kızarıyor muydu merak ediyordum çünkü kitaplarımda bu sahneyi çok yazıyordum.

"Hmm, tavlamak için her kıza vermiyor musun yani?" dediğimde bir kez daha güldü, elliyle gittiğim için yandan bir bakış atma cesaretinde bulundum.

Başını geriye yaslamış, gülerek beni izliyordu. Hemen önüme döndüm arabayı düzgün kullanmak için. Gören de beni yeni şoför sanacaktı ama kendimi bildim bileli araba sürmeyi seviyordum. Araba sürmek bir tek trafikte kötüydü ama bu yollar bomboş olduğu için fazla keyif vericiydi. Gerçi asıl keyfi veren altımızdaki canavardı.

"Seni tavlamaya çalıştığımı mı düşünüyorsun?" dediğinde gülen ben oldum.

"Ne yani, bana şov yapmak için soyunmuyor muydun sabah?" Sözlerimle şaşırdığını hissettim ama sadece hissetmekle kalıp kafama ona çevirmedim.

"Biliyor musun, hep yazdığın karakterler kadar açıksözlü, cesur ve patavatsız mısın diye çok merak etmiştim."

Ağzım şaşkınlıkla hafifçe açılırken bu onu bir kez daha güldürdü.

Böyle güzel gülmeyi acilen kesmeliydi.

"Sen bana patavatsız mı dedin?"

"Açıkçası bu çok hoşuma gitti." Gülmesi yavaşça kesildi. "Yazdığın karakterlere hem çok benziyorsun hem hiç benzemiyorsun."

"Daha beni tanımıyorsun, bu kanıya nasıl vardın peki?" Meraklı sorumla nefesini verdi.

"Aslında seni sosyal medyada takip ettiğim kadar tanıyorum ama artık komşu olduğumuzu hatırlatmak istiyorum. Yeni bir komşuluk ilişkimiz olsa da nasıl bir kadın olduğunu az çok anlıyorum; çevreye duyarlı, düşünceli, zeki, huzuru kendi içinde aramaya çalışan birisin."

Tespitleri yanlış sayılmazdı. Acaba ben çok şeffaf bir insan mıydım?

"Huzuru kendi içimde aradığımı da nereden çıkardın?" dedim sanki yanlış bir şey söylemiş gibi.

"İnzivaya çekilip kitap yazıyorsunuz, yazar hanım."

"Belki de huzuru aradığım için değildir, sonuçta kitaplarım çok da huzur verici sayılmaz."

"Öyle deme," dedi hemen savunmaya geçerek. "Yazdığın sahneler bana aşırı huzur veriyor!" Güldüm, artık arabayı sürerken de o kadar gergin hissetmiyordum. "Ciddiyim, sen bile sayfa sayfa ezbere bilmiyorsundur. İddiaya bile girerim."

"Peki, roket işkencesi?" Onu küçük bir sınava tabi tutacağımı anladığında güldü.

"Birinci kitap, *Yalancı Mumlar* bölümü, sayfa doksan beş. Çok kolay Öykü, bari biraz zorlasaydın." Kitaplarımı bu kadar iyi bilmesi beni heyecanlandırdı.

Ülkenin her tarafında kitaplarımı neredeyse ezberlemiş okurlarım vardı ama ben hâlâ bu duruma alışamıyor, sevenlerimle karşılaştığımda sanki ilk defa yaşıyormuşçasına mutlu oluyordum.

"Orman?" Aklıma ne soracağım bile gelmemişti. Halbuki oturup düşünsem otuz tane işkence sahnesi sayardım ama biri aniden sorduğunda hatırlayamıyordum.

"Hangi orman? Beş tane ormanda cinayet sahnesi var. He bir de yakınlaşma sahnesi var, hangisini soruyorsun?" Sözleriyle güldüm.

"Şu işkenceden kaçanı makasla öldürdüğü sahne," dedim biraz daha detay vererek.

"*Cansız Bedenler* kitabının *Makas Kanatlar* isimli bölümü, son sahne, beş yüz altıncı sayfa." Artık bu kadarı da hayrete düşürücü seviyedeydi.

"Candice ve John'un ilk sevişmesi?"

Bu çok kolay oldu dercesine, teessüf edermiş gibi yandan bir bakış attı bana. "Sayfa dört yüz elli beş, karakolun asansörü."

"Hadi be! Sen kitaplarımın bir numaralı hayranıymışsın."

"Aksini hiç söylemedim. Soldan gireceğiz." O bana yolu tarif ederken ben de geçtiğim yerleri tanımaya çalışıyordum.

"Bu kadar hayran olduğun birinin arabanı kullanması nasıl bir duygu?" dedim hafif cilveli şekilde.

"Bu kadar mütevazı olmak yorucu değil mi, yazar hanım?" Gülerek omuz silktim. "Burası kasabanın kalbi, bak geçen imza yaptığın yer şu kitapçıydı." Dirseğini hemen yanımdaki kol dayama kısmına yaslamış, işaretparmağıyla da bana yerleri işaret ederek gösteriyordu.

"Arada yemek yapmaya üşenirsen bu restorana uğramayı unutma, gerçi unutup bana da gelebilirsin." Son cümlesini söylerken

bana bakıp göz kırptı. Artık neredeyse saatte on kilometre hızla gittiğim için ara ara onun yüzüne bakıyordum.

"Bu bir davet sanırım?"

"Sanma bence. Direkt kabul et." Sözleri gülümsememi genişletti. Bu adamın yanında sırıtmadan ya da gülmeden duramıyordum ve bunu en son kimin yanında yaşamıştım, hatırlamıyordum bile.

"Bu akşamı saymam ama," dediğimde derin bir nefes aldı.

"Kapım sana her akşam açık." Sanki bir sır veriyormuş gibi yüzünü kulağıma doğru yaklaştırmıştı.

"Elin lezzetliyse yandın."

"Tadına baktığında özel aşçın olmamı isteyebilirsin." Tamam, normal bir yemek sohbeti yapıyorduk, bu kadar yükselmemize gerek yoktu ama bu adamla konuştuğum her an yükseliyormuş gibi hissediyordum.

"Markete geldik, solda." Marketin önündeki açık, küçük otoparka arabayı çekerken anahtarı da hızla ona uzattım.

"Bir daha arabanı sürmemi falan isteme, bu kadar dikkatli olmak zihnimi çok yordu ve ben sadece kitap yazarken zihnimi yormayı severim." Sözlerim onu güldürürken ikimiz de arabadan indik.

"Peki ama sana dediğim gibi, bir araba favori yazarımdan daha kıymetli olamaz." Bunu söylerken arabasının kapısını kapatıp yanıma ulaşmış ve cümlesini tamamlayıp göz kırpması da aynı anda olmuştu.

Derin bir nefes alma ihtiyacı hissederek önüme döndüm. Bu kasaba için büyük bir marketti. "Genel alışveriş yaparız diye buraya getirdim, buraya gelmeden önce de bir tane var ama tabii tam market sayılmaz. Burada her şeyi bulabilirsin, yerel halk da tüm alışverişini buradan yapar." Konuşurken bir yandan da marketin kapısını açtı geçmem için. Jestine karşılık gülümseyerek teşekkür ettiğimde o da derin bir nefes aldı.

Markete girdiğimizde bir market arabası çekti. "Evde epey eksik var." Hem konuşuyor hem de reyonlara bakıp ihtiyacı olanları alıyordu.

Ben de evde ihtiyacım olabilecek şeyleri onun sepetine doldurdum. Dirsekleriyle alışveriş arabasını iterken bir yandan da benimle sohbet ediyordu ve kabul etmem gereken bir şey vardı ki bu adam sadece çıplak şekilde spor yaparken değil, her zaman yakışıklı ve gözalıcıydı! Hatta markette alışveriş yaparken bile!

Koyu kot pantolonu, koyu tonlardaki oduncu gömleği, uzun boyu, kirli sakalları ve parıltılı yeşil gözleri fazla dikkat çekiciydi.

"Bu akşam ne yemek istersiniz peki, yazar hanım?" diye sordu bana yandan bir bakış atarak.

Bana öyle bakarsa her an "Seni!" diyebilirdim. Bunu dememek için dilimi ısırdım.

"Hiç fark etmez. Yemeği sen mi yapacaksın?" Ellerimi arkamda birleştirip ben de ona yandan bir bakış attım sanki bilmiyormuş gibi.

"Hep hayran olduğum yazara yemek yapmayı hayal etmiştim zaten."

"Yalancı!" dediğimde güldü yine. Bence o da benim yanımda normalin üstünde gülüyordu, gerçi adamın normalini de bilmiyordum ama bence öyle olmalıydı.

"Aa Kıraç abi!" Küçük bir erkek çocuğuyla konuşmamız bölünmüştü.

Kıraç çocuğu fark ettiğinde hemen gülümsedi. Yere eğilip kollarını açtığında çocuk da ona koşturuyordu. Çocuk ona ulaştığında sıkıca sarılıp yanaklarına öpücükler bıraktı.

Çocuğu kucağına alıp kaldırdığında benim de bakışlarım çocuğun ailesini görmek için etrafta gezindi. Bu sırada sarışın bir kadın gülümseyerek yanımıza geliyordu. Üstünde gündelik kıyafetleri olmasına rağmen şık gözüküyordu, saçlarını sıkı bir şekilde atkuy-

ruğu yapmıştı. Krem rengi taytı, cropu ve omuzlarına attığı krem tonlarındaki kazakla en fazla yirmilerinin sonlarında gibiydi.

"Mert oğlum, şu adamı bir sal!" dedi kadın gülerek. Bu sırada yanımıza ulaşmıştı.

"Öyle deme lütfen, Mert benim en sıkı dostum," dedi Kıraç onu kucağında kaldırırken. Mert resmen Kıraç'ın boğazına sıkı sıkı sarılmıştı. "Nasılsın Seher?"

"İyiyim, alışverişe çıkmıştık. Mert kapıda senin arabanı görünce tüm marketi *Kıraç abi* diye bağırarak dolandı." Seher gülümseyerek konuşurken bakışları bana kaydı. "Merhaba?" derken bir yandan da Kıraç'a imalı imalı bakıyordu. Birden şaşkınca gözleri irileşti. "Bir dakika! Sen şu geçen imza gününe gelen yazar değil misin?" Uzattığı elini sıktım.

"Evet, memnun oldum."

"Öykü kasabamızın yeni yerlisi." Kıraç beni tanıştırmaya hevesli şekilde gülümsedi.

"Ciddi misin? Nereye taşındın?"

"Kıraç'la komşu olduk," dediğimde kadının imalı bakışları arttı.

"O zaman en kısa sürede sizi yemeğe bekliyorum, bu kasabaya gelen değerli bir yeteneği ağırlamak benim için bir onur olur." Kadının samimiyeti beni de gülümsetti.

"Hayatım?" Reyonların arasından kumral bir adam çıktığında, Mert'le olan benzerliğinden babası olduğunu anladım. "Bizimki yine yapışmış Kıraç'a."

"Aslında evlilik yıldönümümüz için plan yapıyorduk, bir geceliğine İstanbul'a gitmeyi planlıyoruz. Ee Mert de bir senin yanında duruyor, yani senden rica edecektik ki..." Kıraç elini havada sallayarak Seher'in cümlesini böldü.

"Sormana gerek bile yok, biz Mert'le ev arkadaşı sayılırız. Değil mi Mert?" Mert heyecanla el çırptı, beş yaşlarında bir çocuktu.

"Ben Semih." Adamın uzattığı eli de sıktım.

"Öykü."

"Hatırladın mı hayatım? Geçen imza gününe gelen yazar, Kıraç'ın komşusu olmuş." Seher aynı heyecanla beni kocasına da tanıttı.

"Aa evet hatırladım, geçen imza gününüzde Seher'le birkaç kitabınızı aldık. İmza gününüze de katılacaktık da o nasıl bir kuyruktu... Bu kasaba o kadar kalabalığı en son Kurtuluş Savaşı'nda görmüştür herhalde."

"Yazar hanımı çok yormayalım, alışverişimiz daha uzun," dedi Kıraç, Mert'i son bir kez daha öpüp bıraktı.

"Tanıştığımıza memnun oldum, kendinize iyi bakın," dediğimde onlar da aynı şekilde karşılık verdi.

Yanlarından ayrılıp reyonların arasında gezmeye devam ederken ona bakarak gülümsedim. "Kasabanın joker adamı gibisin."

"Joker adam mı?" Şaşkınlığı beni güldürdü.

"Her şeye yetişen, yalnız, düşünceli ve kibar adamı." Sözlerimle bir süre düşündü.

"Sanırım biraz öyleyim," dedi bir itirafta bulunurmuş gibi.

Alışverişin sonunda öğrendiğim bir şey vardı ki bu adamla alışveriş bile fazla eğlenceliydi. Aldığım her şey hakkında yorum yapmış, beni daha sağlıklı yiyeceklere yönlendirmeye çalışmıştı ama işin sonunda ben onun aklına girerek sepetini fazlasıyla abur cubura doldurmasını sağlamıştım.

"Seninle bir daha alışverişe çıkarsam sanırım kaslarıma elveda diyeceğim." Sözleriyle gülerken bir yandan da sepettekileri kasaya yerleştirmesine yardım ediyordum.

"Selam Kıraç abi," dedi kasadaki sevimli genç kız. Kırmızı önlüğü, arkadan topladığı saçları ve şapkasıyla yaşı on sekiz yok gibiydi.

"Nasılsın Meryem?"

"İyiyim, sınav yaklaşıyor, her tarafım sivilce tarlasına döndü ama iyiyim." Kız konuşurken bir yandan da ürünleri geçiriyordu.

"Sizin tayfayı topla, gelin yine bana, biriktirin anlamadığınız konuları, hallederiz." Kıraç'ın sözlerini şaşkınca dinliyordum.

Bir adam daha ne kadar mükemmel olabilirdi!

"Ay, çok iyi olur Kıraç abi ya, hocalar o kadar anlatıyor anlamıyoruz, sen bir kez gösterince tüm soruları anlıyoruz. Yağız yarım akıllısı bile anlıyor." Kıraç kızın sözleriyle gülerken ben sessizce ikisi arasındaki diyaloğu izliyordum.

"Yağız duymasın, oysaki o senin arkandan güzel şeyler söylüyordu." Kıraç'ın sözleriyle kız duraksadı.

"Ne diyordu ki?" dedi sanki umursamıyormuş gibi görünmeye çalışarak.

"Çok zeki, güzel falan demişti." Kıraç kasanın diğer tarafına geçip ürünleri poşetlemeye başladı.

"Öyle mi dedi?" Kız gözlerini irileştirip yüksek sesle konuştuğunda Kıraç da gülerek kafasını salladı. "Aman, ne dediyse demiş, hıyarın teki." Kızın tavırları beni de gülümsetirken Kıraç'a yardım etmeye çalıştım ama eli o kadar hızlıydı ki bana hiçbir şey kalmıyordu.

Ödeme kısmında benim aldıklarımı da kendisininkiyle birlikte geçirmiş, ben sert şekilde itiraz ettiğimde de *bir dahakini sen halledersin* diyerek beni geçiştirmişti.

"Böyle şeylerden hiç hoşlanmam." Ben söylenirken o tüm poşetleri iki eline doldurmuştu. Bir poşet almaya çalıştığımda elime arabanın anahtarını tutuşturup göz kırptı.

"Nelerden hoşlanırsınız peki yazar hanım?"

Senin gibi şeylerden dememek için kendimi zor tutarken arabaya doğru önden önden yürüyordum.

Sessizliğim onu güldürürken sanki aklımdan geçenleri duymuş gibi hissettim.

"Kasabadaki herkes seni çok seviyor ve belli ki sen de kasabayı çok seviyorsun. Hep böyle miydi? Buraya taşındığından beri?" Sorumla kafasını olumlu anlamda salladı.

Bu sırada onun için arabanın bagajını açmıştım.

"Evet, buraya gelmeden önce zor zamanlar geçiriyordum ve bu kasaba bana ilaç gibi geldi. Tüm sıkıntılarımdan uzaklaşmamı ve kendimi keşfetmemi sağladı. Umarım sen de Acıpayam için aynı şeyleri hissedersin." Ellerindekileri bagaja yerleştirirken bu sefer arabayı sürmek istemeyerek anahtarı ona uzattım.

"Burasının değişik bir havası var, Amerikan filmlerindeki o huzurlu kasabalar gibi." Sözlerimle güldü. "Burası bana da iyi gelecekmiş gibi hissediyorum ama tabii daha bir gün oldu, karar vermek için önümde bir ayım falan var." Tam arabaya binecekken arabanın hemen yanında duran direkteki kâğıt dikkatimi çekti.

Bir kayıp ilanıydı. Esmer, genç bir kadının fotoğrafı vardı. Üstünde kayıp yazıyordu.

Kıraç durduğumu fark ettiğinde merakla yanıma ulaşıp incelediğim kâğıda baktı. Kaşları çatılmıştı, o da benim gibi dikkatle inceliyordu.

"Buraya gelirken bir tane daha kayıp ilanı gördüm." Gördüğüm iki tane kayıp ilanından sonra tedirgin olmuştum.

Kısık gözlerini bana çevirdi. "Bu kadını daha önce hiç görmedim, bu kasabada yaşadığını sanmıyorum, belki yakınlarda olduğu için koymuşlardır. Enteresan, gelirken nerede gördün?"

"Kasabaya girmeden önce bir benzin istasyonunda. Kasabada suç oranı yok denecek kadar azdı, değil mi?" Gördüğü haberden etkilenmiş gibi gözüküyordu.

"Evet, cidden şuraya içi para dolu cüzdanını bırak, ya yerinden kıpırdamaz ya da sahibini bulana kadar durmazlar. Aynı şekilde kasaba sakinleri oldukça anlayışlıdır, bazen kasaba sularına antidepresan ya da papatya çayı falan karıştırdıklarını düşünmüyor değilim. Çünkü ben de bu kasabaya taşınmadan önce bu kadar arkadaş canlısı değildim." Elini belime doğru çıkardı ama tam belime koymadı, hafif yönlendirir gibiydi. Arabasının kapısını açarken gözleri hâlâ ilandaydı. "Bu kasaba böyle şeylere alışkın değil, ilan tarihi bugün, akşama kadar tüm kasabaya yayılır haber."

"Umarım iyi şekilde bulunur," dedim benim için kapısını açtığı arabaya binerken.

Sürücü koltuğuna yerleşip arabayı çalıştırdı. Kasabada o kadar popülerdi ki yanından geçtiğimiz herkes ona selam veriyordu.

"Sen benden daha ünlüsün," dediğimde güldü.

"E benim de var kendime göre şöhretim." Kirli sakallarını okşayıp bana yandan bir bakış attı.

Derin bir nefes alarak arkama yaslandım, daha çok nefese ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Eve ulaşana kadar yine sohbet etmiş, geldiğimizde de benim yine poşetleri taşımama müsaade etmemişti.

"Bu kadar centilmen olmak yorucu değil mi?"

"Bu kadar tatlı olmak yorucu değil mi?" dedi hızlı bir şekilde, bu sırada mutfağa ulaşmıştı bile. Ben aşırı sıcaklamış şekilde onu izlerken o da benim poşetlerimi ada tezgâhın üstüne bıraktı.

"Ben eve geçip yemek hazırlıyorum, işim bittiğinde bahçede yer miyiz?" Kaşlarını kaldırmış, beklentiyle yüzüme bakıyordu.

"Olur, yeriz." O evden çıkarken ben de bir süre arkasından baktım.

Kalbim hızla atıyordu, bu adamı daha tanımıyordum bile ama etrafa yaydığı o renkli enerjiyle herkesi kendine hayran bırakabileceğine emindim.

Salondaki koltuğa yerleşip bir süre sosyal medya mesajlarıma baktım, sonrasında da Selin'le uzun bir telefon konuşması yaparak yeni ateşli komşumu anlattım.

"O herifi görmezsem kafayı yerim!" diye cırladığında yüzümü buruşturdum.

"Abartma Selin." Konuşurken bakışlarım camdaydı, etrafta görünmüyordu ateşli komşum.

"Abartma mı? Biz seninle kaç yıllık arkadaşız? Biz ilkokuldan beri arkadaşız ve ben bir kere bana birini böyle heyecanla anlattığını hatırlamıyorum! Sende bir sorun olduğunu düşünüyordum,

hatta yazdığın kitaplardaki karakterler yüzünden artık kimseyi beğenmediğine emindim! Şimdi de bir adamı heyecanlı heyecanlı anlatıyorsun, ya ben senin heyecanını ses tonundan bile anlarım ve ben bu ses tonunu daha önce hiç duymadığıma yemin edebilirim." Aşırı coşkuluydu, utanmasa kalkıp göbek atacaktı. Belki de atıyordu.

"Öyle işte, bir tuhafım, daha tanımıyorum bile adamı ama..." Nefesimi sıkıntıyla verdim. "Of, bilmiyorum, beğendim bayağı, o da beni beğeniyor gibi ama daha tanımıyorum bile."

"Tanırsın canım yavaş yavaş, sizinki birazcık yıldırım aşkı gibi bir şey olmuş. Gerçi adamın zaten senin hayranın olduğunu düşünürsek ve fazlasıyla da gözalıcı bir adam olduğunu da hesaba katarsak pek şaşırılacak bir durum değil. Ateşin yanına barut koyarsan ne olur?" Sözleriyle güldüm.

"Ne olurmuş?" dedim başımı koltuğa yaslayarak.

"Yangın olur yangın! Şaka gibi ama sonunda bir adamdan feci şekilde etkilenmişsin! Yarın bizimkilerle ziyaretine gelip o adamı daha yakından tanıyacağım."

"Misafir kabul ettiğimi nereden çıkardın, daha ben alışamadım buraya."

"Herkes alışmış alışacağına. Hemen konum at bana, sabah oradayız bizimkilerle," dediğinde nefesimi sıkıntıyla verdim. Selin beni yarın Kıraç'ın yanında rezil ederdi!

Ben tam itiraz edecekken bahçedeki kapının önünde duran Kıraç'ı fark ettim. Beni yemeğe çağırıyordu.

"Bana akşam yemeği hazırladı," dedim kısık sesle. Bu sırada Selin çığlık atarken hızla telefonu kapattım. Yine de ona konum attım, kaldığım yeri görene kadar içinin rahat etmeyeceğini iyi biliyordum.

Bahçe kapısına ulaştığımda üstünü değiştirmiş, siyah rahat bir tişört giyinmiş halde beni bekleyen Kıraç'ı buldum.

"Yemek hazır, parmaklarını yiyeceksin." Sözleriyle gülümsedim.

Kendi bahçesinde güzel bir masa hazırlamıştı. "Etleri ızgarada kızarttım, makarnanın sosunu da bana ait bir tarifle yaptım, bakalım beğenecek misin?"

"Bu kadar uğraşmana hiç gerek yoktu ya, bilseydim yardıma gelirdim."

"Zaten yapacaktım, güzel bir hanımefendi bana eşlik ediyor oldu sadece ve hiç de fena olmadı." Göz kırparken şarap şişesini açmıştı.

Kadehimi doldurduğunda ona teşekkür ettim. Hava kararmaya başladığı için bahçenin ışıkları aydınlatıyordu etrafı. Kıraç'ın köpeği hemen yanımızda duruyordu.

"Oğlum, sen çok yedin zaten," derken bir yandan da ona pişmiş etlerden veriyordu. "Benden çok yiyor, bu gidişle obez olacak."

"Adı ne?"

"Keskin," dediği sırada yemeğe başladım.

"Adına bu kadar yakışan başka bir köpek gördüğümü hatırlamıyorum." Tespitimle Keskin bana bakıp hırladı.

"Seni sevdi," dedi Kıraç benimle dalga geçermiş gibi, ona ters ters baktığımdaysa güldü. "Birazcık benden kıskanmış olabilir, beni paylaşmaya hiç dayanamaz da. Ama alışır sana."

"Yemekler çok lezzetli, ellerine sağlık."

"Afiyet olsun, her zaman." Yine gereğinden fazla etkileyici şekilde bana baktı.

Yemek boyunca sohbet ettik, bu adamla sohbet etmenin bana ne kadar keyif verdiğini düşünmeden edemiyordum. Bu benim için biraz ürkütücüydü. Hatta biraz değil, epey ürkütücüydü.

Yemek yedikten sonra toparlamasına yardım etmeme bile izin vermedi. Kitap yazmamı söyleyerek beni kibarca kovduğunda ben de çok ısrarcı olmadım.

Eve geçtiğimde bir süre kitap yazmaya çalışsam da aklımı bir türlü toparlayamadım. Ne zaman odaklanmaya çalışsam yan evdeki ateşli komşum aklıma geliyordu!

İşte ben de tam olarak bundan korkuyordum.

Odağımı bir noktaya yönlendirirsem asıl hedef odağımı kaybedebilirdim. Belki de ben çok korkaktım.

Hayatıma erkekler girmeye çalışırdı, hem de iyi iş imkânlarına sahip karizmatik adamlar ama hiçbirine karşı bir iki günde böyle hissetmemiştim.

Kendime gelmem gerekiyordu.

En sonunda bilgisayarımı kapatarak yatak odasına çıktım. Siyah geceliğimi üstüme geçirdikten sonra bakışlarım karşı eve kaydı.

Perdesi açıktı, tam karşımdaki pencerede elinde kitapla oturuyordu. Gözlerimi kısarak kitabı görmeye çalıştım. Bu sırada beni fark ederek kitabı havaya kaldırdı, okuduğu bölümü işaret ettiğinde yanaklarımın kızardığını hissettim. Gözlerim bu kadar uzak mesafeden hangi sayfa olduğunu görecek kadar iyi değildi ama bana gösterdiği yer perde sayfaydı.

Okumaya başlayacağı bölümde üst düzeyde, fazla tutkulu, fazla detaylı bir sevişme sahnesi vardı.

Ayrıca Kıraç'ın üstü çıplaktı!

Ona el sallayıp ışığımı kapattım. Perdeyi çekmeden önce sahneleri okurkenki ifadesine baktım. Arkasına yaslanmış, kısık gözleriyle dikkatli şekilde sayfaları okuyordu.

Ona baktığımı fark ettiğinde kafasını kaldırdı ama bu sefer gülümsemedi. Kısık bakışları üzerimdeyken derin bir nefes aldı, eli sakallarında gezinirken beni izledi.

Karanlık akşamda, arkasından hafifçe vuran loş ışıkla sadece kitabının sayfaları değil, aynı zamanda çıplak kasları da aydınlanıyordu. Buğday teni loş ışığın altında parlıyordu.

Kabul etmem gerek ki bu çoğu manzaradan güzeldi.

Karanlıktaydım ama buna rağmen yüzümü çok net görüyor gibiydi çünkü tam olarak gözlerime bakıyordu.

Hızla atan kalp atışlarımı yatıştırmaya çalışarak elimi perdeye uzattım. Perdeyi hızla çektiğim sırada son gördüğüm şey uzakta bile parıltıyla bakan gözleri olmuştu.

Yatağa girdiğimde hızlı atan kalbimin sesi sanki kulaklarıma kadar ulaşıyordu, demek gerçekten kitaplarımda yazdığım gibi bir histi birisinden bu derece etkilenmek. Hem korkunç hem de karşı konulamayacak kadar yoğun, hem tehlikeli hem de çekici. Her şey çok hızlı gidiyor gibiydi, sanki beynimin sesi kalbimin sesine yetişemiyordu.

Bu işin sonunda beynim ve kalbim arasında bir savaşta kalacağımı düşünsem sanırım arkama bakmadan kaçardım. *Çünkü bu normal bir aşk öyküsü değildi.*

4. BÖLÜM

Bugün uzun zamandır olmadığım kadar dinç uyanmıştım. Tamamen uykumu alarak ve zinde başlamıştım güne. Sanırım bu kasabanın havası bana şimdiden çok iyi gelmeye başlamıştı.

Elimi yüzümü yıkamak için banyoya girdim, dişlerimi fırçalarken duyduğum sesle hızla ağzımdaki köpükleri temizledim.

Kapı çalıyordu. Ellerimi hızla kurutup banyodan çıktığımda camdan gördüğüm kişilerle gülümsedim.

Selin bizimkileri peşine takıp gelmişti, geç bile kalmışlardı. Gülümseyerek kapıyı açtığımda Selin üstüme atladı, beni boğazlarcasına sarılırken gülerek karşılık verdim.

"Ben senden bu kadar uzun süre uzak kalmaya hiç alışık değilim, İstanbul sensiz çok boş." Selin sarılma işini abartıp beni sağa sola sarsıyordu.

"Ben sana bir yetemiyorum zaten," dedi Mahir alınganca. Mahir, Selin'in nişanlısıydı ve gördüğüm en istikrarlı aşkı yaşıyorlardı.

"Bırak da biz de sarılalım." Hande beni Selin'in kollarından çekti. "Giderken haber bile vermedin," dedi alınganca.

"Çok aniydi, birden oldu." Açıklama yapmaya çalıştım ama o bana daha sıkı sarıldı.

Mahir'le sarıldıktan sonra bu sefer Akın üstüme atıldı. "Manyak karı ya, gelmiş dağ başına, kurt kapar burada seni." Gülerek ona da sıkıca sarıldım.

Benimle sarılan eve geçiyor, bir yandan da hepsi de bir şeyler söylüyordu, en sona Ozan kalmıştı.

Altın sarısı saçları, mavi gözleri, uzun boyu ve bronz teniyle hep olduğu gibi çok iyi görünüyordu.

"Kendini her şeyden soyutladığın yetmiyormuş gibi bir de hayattan soyutlayarak kitap yazmaya karar verdin demek?" Söylenirken gülümsüyordu ama buraya taşınmamdan ne kadar rahatsız olduğunu görüyordum.

"Güzel şeyler fedakârlık gerektirir, kitap yazmak kolay iş değil," dedim ben de onun gibi gülümseyerek.

"Sen de güzel bir şeysin ama hiçbir fedakârlığa gelmezsin." Bana laf sokmaktan hiç sıkılmıyordu. Haklıydı da. Ozan benimle olmak için çok çabalamıştı, ondan kimseden etkilenmediğim kadar etkilenmiş ve hep yaptığım gibi korkaklık yaparak uzaklaşmıştım.

"Gelmez miyim?" Sözlerimle cıkladı.

"Gel buraya," diyerek beni kendisine çekti ve sıkıca sarıldı. Hep olduğu gibi güzel kokuyordu. Yumuşacık bir oyuncak ayı gibi.

Ozan'a sarılırken yan tarafta bir hareketlilik sezdim. Kıraç arabasının bagajından bir şeyler indirirken yan gözle bu tarafa doğru bakıyordu.

Ozan'dan uzaklaştığımda ona gülümsedim ama hep olduğu gibi sıcak yaklaşmayıp sadece belli belirsiz kafa salladı.

Ozan da baktığım yöne bakınca kaşları havalandı. "Kim bu hıyar, bizi dikizliyor?" Kıkırdadım.

"Komşum," derken ikisinin rahatsız edici bakışmasını izledim bir süre.

En sonunda Kıraç ona da kafa salladı ama Ozan görmezden gelerek kafasını bana doğru çevirdi. "Bu herifi hiç gözüm tutmadı."

"Neden? Yakışıklı diye mi?" Sözlerimle kaşları biraz daha çatıldı.

"Onu yakışıklı mı buluyorsun?" Biraz daha ciddileşti.

"Senin kadar olmasın," diye hemen sevimlilik yaptım ama sanırım pek sevimli bulmadı. "Öyle kötü bakmana gerek yok, çok yardımsever bir adam. Bana çok yardımcı oldu."

"Ona şüphe yok," derken bakışları üstümde gezindi ve sadece siyah geceliğimle durduğumu fark etti. "Böyle durma burada, gel içeri geçelim." Elini belime koyarak beni içeri doğru yönlendirdi.

Biz içeri geçerken Kıraç'ın bakışlarının üstümüzde olduğunu hissediyordum.

"Burası anlattığın kadar varmış!" diye bağırdı Selin bahçe tarafından.

"Harbiden, tam hayattan soyutlanıp kitap yazmalık yer. Yazar olmadığım halde şurada iki dakika otursam yazarım ben," dedi Akın da. Çoktan koltuğuma yayılmış şekilde oturuyordu.

"Selin'in anlattığı seksi komşun nerede?" dedi Hande de heyecanla. Ozan tıslarcasına gülerek Akın'ın yanına geçti.

"Ben üstüme bir şeyler giyip geliyorum, siz de o kadar gelmişken kahvaltı hazırlarsanız çok mutlu olurum." Hepsi ofladı.

"Ne istersin?" dedi Ozan hep olduğu gibi beni düşünerek.

"O güzel kreplerinden yapsan hiç fena olmaz," dediğimde bana göz kırptı.

Üst kata çıkıp üzerimdeki siyah geceliği, siyah rahat bir elbiseyle değiştirdim. Aşağı indiğimde çoktan Ozan krep yapmaya koyulmuştu. Mahir de ona yardım ediyordu, Akın küçücük evin her tarafını dikkatle inceliyordu, Selin ve Hande de yine bir şeylerin dedikodusunu yapıyordu.

Ozan'ın bakışları üzerimde gezindi. Yıllardır hayatımdaydı, hep arkadaştan ötesi olmak için çabalamıştı ve bu niyetini de her zaman dile getirmişti. Bense hep ona karşı olan hislerimden kaçmıştım. Bir ara denemiştik ama bu deneme sürecinde eskisi gibi yazamadığımı fark ettiğimde ondan uzaklaşmıştım.

"Aa, şömine var, hep şömine yakmak istemişimdir. Akşam yakalım mı?" dedi Akın heyecanla.

"Hava neredeyse kırk derece." Selin gözlerini belertti.

"O yan komşunun ateşidir, of be, o ne?" dedi camdan bakan Hande.

Selin de hemen başını çevirip onun baktığı yöne baktı.

"Hani nerede?" Heyecanla şakıdı.

"Hızlı geçti ya." Hande üzgünce doğrulduğu yerine geri oturdu.

"Selin!" Mahir'in uyarıcı ses tonu Selin'i gülümsetti.

"Aman aşkım, bilmiyorsun sanki senden başka yakışıklıyı gözümün görmediğini. Ben bunu arkadaşım için yapıyorum, kız kaç yaşına geldi, bir tane mi düzgün ilişkisi olmaz?" Bana laf sokmayı da ihmal etmiyordu.

"Öykü'nün bir ilişki istediği yok, olsa o iş bendeydi zaten. Ayrıca adam gözüme hiç tekin gelmedi, mal mal bakıyor." Ozan'ın gergince konuşması hepimizi güldürdü.

"Tamam, kıskanma hemen, Öykü kitaplarıyla evli," dedi Hande de.

"Düğün hazırlıkları nasıl gidiyor?" dedim konuyu değiştirmeye çalışarak. Bu sırada Ozan'ın yanına geçtim yardım etmek için.

"Gitmiyor! Mahir'in annesi ölüm!" Selin ve Mahir'in annesi pek anlaşamıyorlardı.

"Annem hakkında böyle konuşman beni üzüyor," dedi Mahir ve haklıydı, ikisi arasında kalmak onu epey yıpratıyordu.

"Ya aşkım, saygısızlık yapmak istemiyorum ama kadın her şeye karışıyor. Sanki kendi evlenecek."

"Tek oğlu olduğum için heyecanlı sadece."

"Bunlar başladı yine," dedi Akın yanlarından yavaşça sıvışırken. Yanımıza gelip Ozan'ın ilk hazırladığı kreplere dadanacakken eline vurarak onu durdurdum. "Ben deniz şortumu getirdim, yüzelim biraz. Bir otel kaç para olmuş!"

"Ozan'ın havuz partisinde doyamadın mı yüzmeye?" dediğimde Ozan'ın kaşları havalandı. Geçenlerde büyük bir parti vermişti, o sıra imza günü için şehir dışında olduğum için gitmemiş ve hikâyelerden izlemiştim. Yanında kızlar eksik olmamıştı.

"Sen de gelseydin," dedi Ozan.

"İşlerim ve sorumluluklarım var." Sözlerimle göz devirdi.

"Ben burayı çok sevdim," dedi Akın evin tahta duvarlarını incelerken. "Ben de kalayım mı biraz?"

"Hayır." Kesin yanıtımla çenesini bükerek bana yandan yandan baktı Akın.

"Biz bu gece kalmayı planlıyorduk," dedi Selin de hemen. "En azından bir gece bize zaman ayırırsın herhalde?"

"Zaten geleli kaç gün oldu? Gören de aylardır görüşmüyoruz zannedecek ama kalın tabii." Evet, pek misafirperver bir insan olduğum söylenemezdi.

"Çok koca yürekli bu kız ya." Akın yanağımdan makas almaya çalıştı.

Kahvaltıyı bahçeye hazırlarken hepsi aç oldukları için ayaklanmıştı ve sofrayı hazırlamak beş dakika bile sürmemişti.

Ozan'ın yanına oturup kahvaltıya başlamıştım ki Selin'in sesiyle kafamı kaldırdım. "Oha, yuh, çüş!" Baktığı yöne baktım.

Kıraç sudan çıkmıştı, rıhtımda durup saçlarını geriye doğru atarken sabah güneşi kaslı bedeninde parlıyordu.

Akın'ın yemeği boğazında kalmıştı. Hande onu uzun uzun süzüyordu. Ozan'sa hazırladığı kreplerden birini sohbetten uzaklaşmak istercesine tabağıma bıraktı.

"Ayıp oluyor," dedi Mahir aşırı sinir olmuş şekilde.

"Aa bebeğim," dedi Selin hemen ona dönerek. "Ayıp bizim yatakta olur."

Akın'ın tekrar boğazında yemek kaldı. Ozan en sonunda dayanamayarak onun sırtına iki kere sertçe vurduğunda da acıdan yüzü kızardı.

Kıraç iskelede bir model gibi yürürken bakışlarımızı fark etti, başını bize çevirerek gülümsedi. "Günaydın!"

"Günaydın." Bizimkilerle senkron bir ses çıkarmıştık ama bu sesten uzak olan iki kişi vardı: Ozan ve Mahir.

Evinin bahçesine girerken köpeği de peşinden koşturuyordu.

"Öykü bu adama da âşık olmazsan git kendini camdan aşağı at," dedi Hande. "Adam dehşet!"

"Öykü'nün tüm kalpsel fonksiyonları kitaplarıyla sınırlı. Halbuki bir kafasını kaldırsa! Neler var neler!" dedi Selin de hemen altta kalmayarak. "Adam bir de Öykü'nün hayranıymış."

"Hayranı mı?" dedi Ozan hemen konuşmaya dahil olarak.

"Evet, Öykü'nün tüm kitaplarını okumuş, hatta imza gününde tanışmışlar," dedi Selin de heyecanla.

"Demek yakışıklı herifler de kitap okuyormuş." Hande başını ağır ağır salladı.

"Kitap yazmak bahane, yan komşum şahane," dedi Selin aşırı keyifli şekilde.

"Bu erkekse ben neyim?" dedi Akın çok da kaslı olmayan kollarına bakarak. "Aşırı spora başlayasım geldi şu an, hatta hızımı alamayıp şimdi kaydolacağım." Konuşurken bir yandan da telefonunun ekranını açıyordu Akın.

"Kaydın var zaten ama sadece kız düşürmeye gidiyorsun," dedi Mahir.

"Geçen salak az kalsın kızlara hava atacağım diye yüz kilo ağırlığın altında kalıyordu. Lan senin kilon o kadar değil," dedi Ozan da. Akın iştahla kahvaltısını yapmaya devam etti.

"Yayınevi imza sezonu başladığında dönmeni istiyor." Selin bunu bana hatırlatmasa olmazdı zaten.

"Yayınevi Öykü'yü yeterince yormuyor mu zaten?" dedi Ozan gergince. "Kıza vantuz gibi yapışmışlar."

"Öykü şu an kariyerinin zirvesine koşuyor! Elbette yapışacaklar. Yayınevinin en çok satan yazarı, böyle istikrarlı olduğu için bu kadar iyi gidiyor." Selin de hemen iş kadını moduna bürünmüştü.

"Yazma hızımın sebebi yükselmek değil Selin, yazmaya ihtiyaç duyduğum için. Ne zaman öleceğimi bilmiyorum ve aklımdakileri kelimelere dökmeden ölmek istemiyorum."

"Siz kafayı yemişsiniz, bu edebiyat aşkı falan değil," dedi Ozan da.

"Sen de şirkette bu kadar azimlisin," dediğimde nefesini verdi sıkıntıyla.

"Senin gibi kendimi dünyadan soyutlamıyorum. Senin işin tamamen beyinde, tamamen hayal gücünde ve kendini çok yoruyorsun. Selin sen de kıza *hayatını yaşa* falan deyip sonra da alttan alttan işi hatırlatıyorsun!" Ozan'ın aksi tavrı Selin'i germiş, o gerildiği için Mahir de gerilmişti.

"Bu sadece kitap çıkarma olayı değil, Öykü bunu artık iş olarak yapıyor ve kapasitesi çok geniş. Arkadaşımın hak ettiği değeri görmesini istiyorum sadece."

"Biraz daha patates var mı?" Akın tabağı bana uzatıp sevimlice gülümsedi.

"Az ye de kendine uşak tut," dedi Ozan.

Akın ona dil çıkarmıştı ki Ozan kafasını ona doğru çevirdi. Akın korkudan hemen dilini ağzının içine sokarak gülümsedi. "Neyse, doydum zaten, yüzme vakti şimdi."

"O adamın yüzdüğü suda yüzmek bile ateşli." Hande'nin bakışları göle dalıp gitmişti.

"Abartmayın," dedi Ozan hemen.

Kahvaltı boyunca sohbet etmiş, sonrasında da kısa bir kahve sefası yapmış ve onlara uymuştum. Hepsi yanında mayolarını getirmişti. Ben de odama çıkıp mavi bikinimi giyindim.

Ben şezlongda uzanırken Ozan da üstündeki tişörtü çıkarıp yanıma oturdu. Güneş kremini uzatıp bana sırtını döndüğünde güldüm. İki bacağımı açarak oturması için yer açtım.

"Burası çok ıssız," dedi kısık gözleriyle etrafı incelerken. "Tek başına olmak cidden iyi gelecek mi? Ayrıca evde de tek başınasın

zaten, ne gerek var böyle maceralara? Filmlerde inzivaya çekilen güzel yazarlara iyi şeyler olmaz." Güneş kremini sırtına sürmeye başlarken onu dinliyordum.

"Burası çok güzel bir kasaba." *Güvenilir de* diyecekken durdum çünkü gördüğüm iki kayıp haberi pek de güvenilir değildi. "Burayı şimdiden sevdim. Doğası bana huzur veriyor."

"Yalnız olman hoşuma gitmiyor, dünyanın binbir türlü hali var. Evin alarm sistemi falan var mı?"

"Yok sanırım ama çok kalmayacağım ki. Şu kitabı bir yazsam döneceğim."

"Sen istesen bir haftada bile kitap yazarsın," dedi ama bundan pek hoşnut değildi. Yazar olmamı sevmiyordu, hatta kitaplarımı bir kez bile okumamıştı.

"Sen ne anlarsın yazar ruhundan?"

"Bir bıraksan çok güzel anlayacağım da," dedi bana omzunun üstünden kısık gözleriyle bakarken.

Hande, Akın'ın omuzlarına çıkmıştı suyun içinde. Kızıl kafasıyla güneşin altında *ben buradayım* diye bağırıyordu Hande. Karşılarında da Mahir vardı ve o da Selin'i omzuna almıştı. Deve güreşi yapıyorlardı.

Bir süre Hande ve Selin epey direndi, en sonunda Selin, Hande'nin saçını çekince Hande çığlık atarak onun kolunu ısırdı. Bu debelenmeye dayanamayan Akın omzu için ağlayarak Hande'yi omuzlarından attı.

Kahkahalarla onları izlerken Ozan yerinden kalktı. Birden bana eğildiğinde kendimi sadece saniyeler içinde havada buldum.

"Ne yapıyorsun sen?" dedim kıkırdamalarım arasından.

"Onlara dişli bir rakip göstereceğiz." Konuşurken bir yandan da kucağında benimle iskelede koşturuyordu.

Beni de kendisiyle beraber suya atarken uzun zamandır bu kadar eğlenmediğimi düşünüyordum. Suya alışır alışmaz da beni omuzlarına almış ve Selin'in karşısına çıkarmıştı.

"Parçala onu!" dedi Ozan bacaklarımı tutup daha sağlam durmamı sağlayarak.

"Onları da haklayalım aşkım," dedi Mahir de.

Saatler boyunca onlarla yüzüp oyunlar oynarken inanılmaz eğleniyordum. Sanırım böyle bir güne en çok benim ihtiyacım vardı.

"Of, Hande çok ağırdı, omzum çıktı." Söylenerek ve omuzlarını tutarak ağlıyordu Akın.

"Kes be! Elli kilo beni bile taşıyamıyorsun sen daha," dedi Hande de elbette lafın altında kalmayarak.

"Yüz elli kilo olmasın o canım? En son bacaklarınla beni boğacaksın sandım." Akın ona laf sokarken bir yandan da suyun içinde kaçıyordu.

"Gel, ben sana göstereceğim!" Hande onun üstüne giderken Akın birden çığlık çığlığa bağırmaya başladı.

"Bacağıma bir şey sarıldı! Bacağıma bir şey yapıştı! Yardım edin!" Telaş yaptığı için bir an yüzmeyi unutunca Ozan kollarını benden çekip hızla onun yanına ulaştı.

Onu kolundan çekip kaldırdığında Akın hâlâ bağırıyordu. "Ayaklarını yere bas lan, değiyor ayağın."

"Bacağımda hâlâ! Hissediyorum onu!"

Ozan elini suyun içine attığında çıkardığı bez parçasıyla hepimiz şaşkınca elinde tuttuğu şeye baktık. Ozan ıslak bez parçasını havaya kaldırdığında bunun beyaz bir tişört olduğunu anladık ama beyaz tişört çok da beyaz değildi.

Tişörtün her tarafı kurumuş kan içindeydi. "Bu halt da ne?" dedi Ozan çatık kaşlarıyla. Akın çoktan korkuyla Hande'nin omzuna sarılmıştı. Bacaklarını havaya kaldırmıştı ve sanırım şu an onu Hande tutuyordu.

"Sanırım polisi aramamız gerek," dedi Selin şaşkınca.

"Katılıyorum," dedi Mahir de.

Sudan hızla çıkıp bulduğumuz tişörtü iskelenin üstüne bıraktık. Polisi arayacağım sırada yanımıza gelen Kıraç dikkatimi dağıttı.

"Bir sorun mu var? Bağırışlarınızı duydum." Evden telaşla çıktığı belliydi.

"Kanlı bir tişört bulduk." Sözlerimle bakışları yerdeki tişörte indi.

"Suda mı buldunuz?" dedi şaşkınca. Konuşurken bir yandan da telefonunu çıkarıyordu.

"Bacağıma yapıştı!" Akın sarıldığı havluyla Hande'ye yaslanmış titreyerek duruyordu.

"Jandarmayı arıyorum şimdi," dedi Kıraç kısık bakışlarıyla tişörtü uzaktan incelerken.

"Burada kalman hiç güvenli değil," diye sayıklamaya başladı yine Ozan. Telefonu kulağında duran Kıraç ona kısa bir bakış attı.

"Burası güvenli bir kasabadır, ayrıca ben sürekli evdeyim, gözüm Öykü'nün üzerinde olur." Sözleri Ozan'ı sadece daha fazla çıldırttı ama derin bir nefes alarak sakinliğini korumayı başardı.

Kıraç telefonla konuşurken yanımızdan uzaklaşmıştı.

"Yeni bir tişörte benziyor." Selin tişörtün yanında diz çökmüş, gördüğü en enteresan şeye bakıyormuş gibi tişörtü inceliyordu.

"Markası ne?" dedi Hande birden. Hepimizin bakışları ona döndüğünde açıklama yapma gereği duydu. "Yani etikette beden falan yazıyordur, ayrıca markadan gelir durumunu da çıkarabiliriz."

"Hepsi başımıza dedektif kesildi." Ben konuşurken Ozan da ileride duran şezlongdan bana bir havlu getirmişti.

"Cinayet kitapları yazan sensin, fikir üret," dedi Mahir de.

"Dedektif gözünden yazmıyorum ki katil gözünden yazıyorum ben. Ayrıca yazmak ayrı, bu ayrı." Açıklamamla Akın burun kıvırdı.

"Bir cinayet sahneni okuduğumda on gün kendime gelemedim, bence katil sensin. Ayrıca bu durumda kurban da benim! Bacağıma yapıştı o şey benim." Akın fazla drama yaratıyor, bir yandan da Hande'ye sarılıyordu.

"Evet, kendi cinayetlerimi yazıyorum zaten," dediğimde Akın daha da ürktü.

"Öyle bir yazar varmış harbiden," dedi Mahir de. "Neyse, bu kadar yüzme yeter."

"Ben bir daha o suya başparmağımı bile sokmam!" diye bağırdı Akın.

"Bağırma be başımda!" Hande en sonunda onu ittirdi.

"Siz gidin, ben tişörtün başında nöbet tutarım." Selin'in büyük bir fedakârlık yaparmış gibi konuşması beni böyle bir durumda olmasaydık kesinlikle güldürürdü.

"Seni yalnız bırakamam," diye atladı hemen Mahir de.

En sonunda hepimiz tişörtün başında ayakta dikilirken Akın acıktığını söyleyip eve geçmiş ama tek gitmekten de korkup yanında Hande'yi sürüklemişti.

"Burası cidden hiç tekin değil," dedi Ozan özellikle Kıraç'ın evini süzerken.

"Anladık, tekin değil, papağan gibi şişirdin başımızı!" Selin kesinlikle haklıydı.

Çok geçmeden Kıraç evinin bahçesinden çıkıp yanımıza ulaştı. Altında siyah bir şort, üstünde de vücudunda yapışan siyah bir tişört vardı. Onun da bakışları üstümde geziniyordu, Ozan'la olan yakınlığıma ayrı dikkat ettiğini elbette fark etmiştim.

"Konuştum, gelirler beş dakikaya," dedi Kıraç. "Ama siz endişelenmeyin, bu kasabada kötü şeyler pek yaşanmaz."

"Neden? Burası evliya kasabası mı?" dedi Ozan.

"İki yıldır buradayım, bugüne kadar ciddi hiçbir olay görmedim, o yüzden." Kıraç düzgünce açıklama yapsa da bakışları pek sevecen değildi.

Bu sırada yaklaşan bir araba sesi duyuldu. Çok geçmeden iki evin arasındaki Arnavutkaldırımlı yoldan esmer bir adam çıktı.

Uzun, epey iri ve esmer bir adamdı. Üstünde polis ya da jandarma olduğuna dair bir üniforma yoktu, tamamen sivildi. Yaklaştıkça

yüz hatlarının fazlasıyla keskin ve ifadesinin ne kadar sert olduğunu daha iyi görüyordum.

Yanımıza geldiğinde bakışları tek tek üstümüzde gezindi. "Rüstem Komutan'ı aramıştım." Kıraç onu gördüğüne pek memnun olmamıştı.

"Rüstem artık tamamen emekliye ayrıldı, ben varım," dedi adam meydan okuyan bir tavırla. "Olay ne?"

"Yüzerken gölde kanlı bir tişört bulduk." Sözlerimle bakışları ilk defa uzunca bende gezindi.

"Tişört havada mıydı yoksa dibe mi çökmüştü?" dedi hemen.

"Arkadaşımızın bacağına yapıştı," dedi Ozan da.

"Gölün bir kilometre ötesinde hayvan kesme alanı var, oradan gelmiş olabilir," dedi elindeki şeffaf poşetle tişörtü özensiz bir şekilde alırken.

"Çok geniş bir tişört değil, bir kadına ait gibi," dediğimde kafa salladı yüzüme bakmadan. Arkasını dönüp yürümeye başladığında hayret içinde arkasından baktım. "İfademizi almayacak mısınız?"

"Aldım ya zaten." Konuşurken kafasını çevirip bakmamıştı bile.

"Pislik," dedi Kıraç giden adamın arkasından öfkeyle bakarken. "Bir halta yaradığı yok, kasabaya geleli iki ay oldu ama hayırsızın teki."

"Cidden, yolda görsem serseri zannederim," dedi Mahir de.

"O herifi göndereceklerini bilseydim, direkt kendim götürürdüm tişörtü. Ulaştıracağını bile sanmıyorum." Kıraç'ın sözleri beni şaşırtırken kaşlarım çatılmıştı.

"Neden ki?" Sözlerimle yeşil gözlerini üstüme çevirdi.

"Biraz sıkıntılı bir herif. Zaten sürgün yediği için buraya gönderilmiş. Neyse, ben konunun yakın takipçisi olacağım. Sizin de keyfiniz kaçmasın." Kıraç konuşmayı daha fazla uzatmayarak yanımızdan ayrıldığında biz de üstümüzü giyinmek için içeri geçtik.

Hızlı bir duş alıp çiçekli mini elbiselerimden birini giydim. Çok güneş altında kaldığım için yanaklarım hafifçe kızarmıştı, bu görüntüyü çok seviyordum.

Aşağı indiğimde Akın ve Hande elleri dolu poşetlerle eve giriyorlardı. "Ozan ve Mahir bize mangal yakacaklarmış!" dedi Akın hevesle poşetleri mutfağa taşırken.

Erkekler mangalla uğraşırken biz de kızlarla bahçede masaya dizilmiş, dedikodu yapıyorduk.

"Yalnız senin herif anlattığından daha da karizma." Selin bir şekilde konuyu sürekli Kıraç'a çekiyordu.

"Cidden bir içim su. Sana bakışları da çok hoştu." Hande de hemen onu destekledi.

"Ozan'ı da kıskandı, sakın sevgilin falan sanmasın bak." Ozan duymasın diye fısıldayarak konuştu Selin.

"Bence Ozan da çok kıskandı, çok bozuldu," dedi Hande zaten iri olan gözlerini biraz daha irileştirerek.

"Ozan'a hep olamayacağımızı anlattım, beni kıskanmasını istemiyorum." Bakışlarım bahçenin köşesinde etlerle uğraşan Ozan'a kaydı. Mahir de ona yardım ediyordu, Akın'sa sadece kollarını arkasında bağlamış, etleri izliyordu.

"Sadece kitaplarında değil, gerçekte de çok can yakıyorsun," diyerek omzuma omzuyla vurdu Selin.

Etler kızarmak üzereyken biz de salata hazırlamış ve masayı düzenlemiştik. Tabakları yerleştirirken bakışlarım yan eve kaydı.

"Onu da çağır, bizimle kaynaştır," dedi Selin hemen.

Kararsızca altdudağımı ısırdım. "Bilemiyorum, çağırsam mı?"

"Koş koş!" Onlar masaya yerleşirken ben de kendi bahçemden çıkıp yan bahçeye girdim. Bu ev benimkinden epey büyüktü. Verandasına çıkıp zile bastığımda üstümde değişik bir gerginlik vardı.

Hayır, bu gerginlik değildi. Bu heyecandı ve ben böyle bir heyecanı uzun zamandır hiçbir şeye karşı hissetmiyordum.

Çok geçmeden kapı açıldı ve Kıraç'ın çatık kaşları beni gördüğünde düzeldi. "Selam."

"Selam," dedi ama bu sefer pek güleç değildi.

"Bizimkilerle çok güzel bir ziyafet hazırladık, bize eşlik etmek ister misin?"

Kafasını iki yana salladı. "Teklifin için teşekkür ederim ama sizi rahatsız etmeyeyim."

"Hayır, sakın böyle düşünme. Bizimle olman beni mutlu eder." Son cümlemle şaşırmış ve bu şaşkınlığını gizlememişti. Bu sefer gülümsedi.

"Tamam o zaman, seni mutlu edecekse." Sözleri beni de gülümsetti.

Kapıyı çekip çıkarken köpeği de peşinden geliyordu. "Senden ayrılamıyor."

"Çok düşkündür bana," dedi o da köpeğine sevgi dolu gözlerle bakarken.

Bu sırada benim bahçeme geçmiştik, Selin çoktan Kıraç için de bir sandalye ve tabak ayarlamıştı. Kıraç'ı hepsiyle daha yakından tanıştırdığımda tek memnun olmayan kişi Ozan'dı.

Masayı fazlasıyla donatmış, bahçenin ışıklarını açmıştık. Kararmaya başlayan havayla birlikte tatlı bir esinti de başlamıştı. Arka planda kısık bir müzik çalıyordu.

İlk başlarda masada bir gerginlik olsa da Kıraç öyle bir adamdı ki girdiği her ortama ayak uyduruyordu. Sadece on dakika sonra herkesle akıcı şekilde sohbet kurmuş ve güzel diksiyonuyla bu kasabada yaşadığı anılarını anlatırken hepimizin de ilgisini çekmişti.

"Neden peki böyle bir kasabaya çekilmek istedin?" diye sordu Hande merakla.

"Yorulmuştum, artık bir şeylerle baş edemiyordum. Burası bana epey iyi geldi, daha da iyi gelecek gibi." Son cümlesinde başını hafifçe bana doğru çevirmişti.

"Çalıştığın firma hangisiydi?" dedi Mahir merakla.

"Zengibar Holding."

"Zengibar epey büyük bir firma, çok da nüfuz sahibi, birlikte iş yapmıştık. Hangi departmandasın?" diye sordu Ozan sanki bir açık ararmış gibi.

"Sahibiyim." Tek bir kelimesi ben de dahil masadaki herkesi şaşırtmıştı. Akın'ın yediği yemek boğazında kaldı.

"Kıraç Zengibar," diye tam adını söylediğinde soyadını daha önce hiç duymadığımı fark ettim. Kitap imzalarken bile. Gerçi kitapları yalnızca isimle imzaladığım için sorgulamamıştım.

"Haldun Zengibar değil mi sahibi?" dedi Ozan aynı gerginlikle.

"Kendisi babam olur."

"O zaman sahibi baban?"

"Aslında babam emekli oldu sayılır, işleri buradan ben yönetiyorum. İyi bir güvenlik firmasıdır, çalıştığın firmada işine yarayacaksa bir işbirliği de sağlayabilirim." Sabırla açıklamaya devam ediyor, Ozan'a sıcak bir şekilde yaklaşıyordu.

"Sağ ol, kalsın." Sanki adam ona kötü bir şey söylemiş gibi davranıyordu Ozan ve kabalığı gittikçe göze batmaya başlamıştı.

"Bu ne tatlı bir köpek böyle?" dedi Hande köpeğin başını okşarken. "Ona biraz et verelim mi?"

"Keskin dana eti yemez." Sözleri beni güldürdü.

"Bikini yer ama," dedim imalı şekilde.

"Bunu telafi edeceğim," diyerek savunmaya geçti muzip bir gülümsemeyle.

Yemeğin geri kalanı da Ozan'ın kıskançlıklarını saymazsak epey keyifli geçmişti. Kıskançlığı hayal kırıklığına dönüşüyordu ve bunun sebebinin benim Kıraç'a olan tavrım olduğunu biliyordum.

"Biz kalkalım artık," dedi Ozan aceleyle.

"Bu gece burada kalmayacak mıydınız?" Sorumu pek umursamadan ayağa kalktı.

"Sabaha acil işlerim çıktı, eve dönmem gerek. Siz isterseniz kalın." Konuşurken yüzüme bakmamış ve diğerlerine hitaben konuşmuştu.

Akın söylene söylene yerinden kalkarken Selin de masadaki tabakları toplamaya başladı, Mahir hemen ona yardım etmek için ayağa kalktı. Nişanlısının yorulmasına hiç katlanamıyordu.

"İki kadeh bir şey içseydik bari doğru düzgün ya!" dedi Hande de.

Ne kadar söylenseler de çok geçmeden Ozan'la birlikte çıkmak için hazırlanmışlardı. Ben hepsini geçirirken Kıraç hâlâ bahçedeki masadaydı.

Ozan giderken doğru düzgün vedalaşmamıştı bile, diğerleriyle tek tek sarılırken o aceleyle arabaya geçmişti.

Onları uğurladıktan sonra omuzlarım düştü, Ozan'ı üzmeyi hiç sevmiyordum çünkü ona değer veriyordum ama böyle yaparak işleri zorlaştırıyordu.

Bahçeye döndüğümde Kıraç kadehini yeniliyordu. "Benim de gitmem gerekiyor mu?" Sorusuyla gülümseyerek başımı iki yana salladım.

"Bugün tatil yapmış oldum zaten." Karşısına geçip oturdum.

"Arkadaşların çok iyi, gerçi biri beni pek sevmedi."

"Ozan," dediğimde arkasına yaslandı.

"Bir ilişkiniz mi var?" Bunu açık açık sorması beni şaşırtmıştı. "Pardon!" Hemen toparlamaya çalıştı. "Kaba olmak istemedim, sadece merak ettim."

"Sorun değil, bir ara denemeye çalıştık ama olmadı," dedim konuya çok girmek istemeyerek.

"Zor bir insansın." Bu sırada kendime de bir kadeh şarap doldurdum.

"Bunu nasıl anladın?"

"Cümlelerinden, kitaplarından, bakışlarından ve gözlerinden." Konuşurken güzel gözlerini gözlerimden ayırmıyordu.

"Bu kadar çabuk mu okunuyorum?"

"Hayır, sadece ben iyi bir okuyucuyum." Aramızda kısa bir sessizlik oluştu ama bu rahatsız edici bir sessizlik değildi. Gölün hafif sesi ve loş ışıklar insanı rahatlatıyordu.

"Burayı çok sevdim," dedim manzaraya bakarken.

"Bence daha çok seveceksin." Her sözünde bir ima mı seziyordum yoksa Kıraç'ın genel olarak konuşması böyle miydi, karar veremiyordum.

"Sabah gergin görünüyordun." Sözlerimle kadehinden büyük bir yudum aldı.

"İşlerle ilgili sıkıntılar vardı, bir de sanırım bir sevgilin olması düşüncesi hoşuma gitmedi." Açıksözlülüğü karşısında şaşkınlığım arttı. "Şaşırmayın yazar hanım, size uzun zamandır hayranım."

"Bir okur olarak hayran olduğunu sanıyordum?"

"Öyleydim, ta ki seni görene kadar." Çok kendinden emindi. Ben hızlı gelişen şeyleri sevmezdim, her şeyin kontrolüm altında olmasını isterdim ama onun bu kendinden eminliğinde hoşuma giden bir şeyler vardı.

Şaşırmam onu gülümsetti. "Ben net bir adamımdır, sözlerim seni rahatsız ettiyse dikkat ederim." Çok düşünceliydi, her konuda.

"Aslında rahatsız etmesi gerekirdi ama hayır, rahatsız olamıyorum." Peki ben ne ara bu kadar şıpsevdi olmuştum?

"Bundan şikâyetçi gibisin." Konuşurken bir yandan da hareket ve mimiklerimi gözlemliyordu.

"Evet, komşuyuz sonuçta." Gülerek söylediklerim onu da güldürdü.

"Dediğim gibi, seni rahatsız edecek en ufak bir sözüm ya da hareketim olursa bunu bana söyle lütfen." Hem naifti hem de bir o kadar vahşi. Onu çözemiyordum ama o yeşil gözlerinin arkasında bir dünyanın gizli olduğunu hissedebiliyordum. Bu benim göremediğim bir dünyaydı.

"Okurlarıma karşı sevimli olsam da aksi bir insanımdır. Ayrıca hoşuma gitmeyen şeylere bir dakika bile tahammül etmem, hatta beni engelleyen şeylere de."

"Seni ne engeller peki?"

"Yorulmak ama fiziki bir yorulma değil bu. Zihnimde hep dingin hissetmeliyim çünkü zihnimin içi yeterince karmaşık." Bakışlarıyla bile beni anladığını anlatıyordu bana, bu uzun zamandır kimsede hissetmediğim bir şeydi.

"Seni daha fazla yormayayım ben o zaman," dedi masada kalanları toplamaya başlarken.

"Zahmet etme, hallederim." Ben de ayaklandım.

"Yazar hanımın vücudunu yormamalıyız ki bize bir dünya olan zihninden güzel cümleler bahşedebilsin."

"Bir klasik yazarı değilim," dedim omuz silkerek.

"Yüz yıl sonra klasik olacaksın. Aklına gelebilecek tüm türleri, tüm klasikleri okumuşumdur ama senin kaleminde farklı bir büyü var." Hem etrafı toparlıyor hem de konuşuyorduk.

"Kendimi bu kadar yetenekli görmüyorum." Sözlerimle duraksadı.

"İşte bu da senin ne kadar yetenekli olduğunu gösteriyor aslında Öykü. Yazdıkların sana yeterli gelmiyor çünkü her seferinde daha iyisini yapabileceğini biliyorsun, belki de bu sırada en iyisi olduğunu kaçırıyorsun. Tıpkı bu dünyada, bu zamana kadar yaşamış tüm yetenekler gibi."

Bu daha önce görmediğim bir bakış açısıydı. Evet, her zaman daha iyisini yapabileceğime inandığım için kendimi hiçbir zaman yeterli görmezdim ama belki de asıl olay buradaydı.

"Evet, kitaplarım çıkıyor, okunuyor, seviliyor ama sanki bir şeyler hep eksik. Sanki sınırlarımı yeterince kullanamıyorum, hep *daha iyisi olabilirmiş* diyorum."

Durdu, elindeki tabakları mutfağa bıraktı ve bana döndü. "Bence sen..." Bana doğru bir adım attı. "Bu yüzyıla imzanı bırakacaksın."

"Genç kurgu yazarak mı?" Saçmalama dermiş gibi yüzüne baktım.

"Önemli olan o yazdığın konuyu bile böylesine derin işlemen, sahneleri yaşatman. Seni tebrik ediyorum."

"Neden?" Arkamdaki masaya yaslandım.

"Yaptıkların ve yapacakların için." Gözlerinde gördüğüm inanç içimdeki bir noktaya dokundu, o nokta da aslında tam bahsettiği yerdi. "Sen bir sanatçısın, sen çok daha büyük bir sanatçı olacaksın." Kendinden emin sözleri gülümsememi genişletti.

"Kitaplarımı sevdiğin için böyle düşünüyorsun."

"Zihninin ne kadar inanılmaz olduğunu gördüğüm için söylüyorum," dedi aynı ifadeyle.

Aynı annem gibi konuşuyordu, o da benim hep en iyisi olduğumu düşünürdü, *benim aksime*.

"Bu gece için teşekkür ederim, çok keyif aldım." Artık gitmeye hazırlanıyordu.

"Eşlik ettiğin için ben teşekkür ederim." Onu kapıya doğru geçirirken adımlarım ağırlaştı, onunla sohbet etmek bana iyi geliyordu. Sanki kimsenin anlamadığı şeyleri anlıyordu.

"Bu gece yazacak mısın?" Sorusuyla omuz silktim.

"Yeni kurgu güzel gidiyor ama beni tıkayan yerler var."

"Belki de yanlış bir kurgudasındır," dedi üstten bakışlarıyla beni incelerken. "Çillerin çok hoş."

Yüzümü buruşturdum. "Hiç sevmiyorum."

"Gördüğüm en sevimli şey." Bakışları çok yoğundu, kalp atışlarımı tekrar hızlandıracak kadar.

"İyi geceler." Utandığımda saçmalıyordum, adamı kovmadığım kalmıştı.

"Yazdığın karakterler kadar fena ve dişli değilsin." Keyifle söylediği sözlerle omuz silktim. "Ama sanki hepsinden birazsın."

"Hayır, bence değilim. Kurgularım benden tamamen bağımsız, karakterlerim de. Öyle olsa azılı bir katil olmam falan gerekirdi."

"O kadar gerçekçi yazıyorsun ki her seferinde şaşırıyorum." Tam gidecekken durdu. "Dünkü bölüm de..." Dün okuduğu bölüm üst düzey şekilde anlattığım fazla tutkulu bir sevişme sahnesiydi!

Yazdıklarımdan hiçbir zaman utanmamıştım, ben her zaman kurgularımın gerektiği gibi yazardım ve bu benim sanatımdı.

"Fazla gerçek hissettirdi, hep olduğu gibi." Göz kırpıp arkasını döndü. "İyi geceler."

"İyi geceler." Arkasından bir süre baktım, başımı kapıya yasladım.

Sakin kalbim için işler birden değişmişti. Ben heyecanlı sahneler yazarken heyecanlanırdım sadece. Belki de arkadaşlarım haklıydı.

Ben anlattığım tüm hislerin, olayların ve tüm o kaosları yaşamadığım için bu kadar iyi aktardığımı düşünür ve buna göre hareket ederdim. O şeyleri yaşadığımda, en basitinden âşık olduğumda bu hissi eskisi kadar iyi anlatamayacağımdan endişelenirdim.

Ama belki de yanılıyordum.

5. BÖLÜM

Kitaplarımda olayları karıştırmayı, kaos yazmayı ve ters köşeleri severdim. Sabah kalkar kalkmaz hızlı bir kahvaltı yapmış ve bilgisayarımın başına geçmiştim. Yine bahçeye kurulmuş ve saatlerce ekran başından kalkmamıştım.

Yan evin bahçesinde Kıraç'ı görmediğim için çok yüksek sesle olmasa da müzik açmıştım. Ara ara mola verip kendime içecek bir şeyler alıp sonra bilgisayarın başına geri dönüyordum. Kıraç bugün hiç çıkmamıştı.

Dikkatimi tekrar bilgisayarıma verdim, kurgu şimdilik iyi gidiyordu ama daha iyisi olabilirdi. Bir yerde bir eksiklik vardı ve o eksikliği bulana kadar yazıp yazıp siliyordum. Belki betimlemeler, belki his geçişleri, belki olay örgüsünün karmaşıklığı... Karar vermek zordu.

Son yazdığım paragrafı sildim, arkama yaslandım. Belki de karakterle bağ oluşturamamıştım. Belki de bu kurgu başlı başına yanlıştı, belki şu an zamanı değildi. Bunları düşünmekten başıma ağrı girmişti.

Dikkatim telefonuma kaydı, zaten telefonla oyalanmak da beni çok dağıtıyordu. Bir süre sosyal medya hesaplarımda gezindikten sonra karşımdaki manzarayı bilgisayarımla birlikte çekip hikâye attım hesabıma.

Telefonumu kapatıp tekrar bilgisayarıma odaklanacaktım ki araba sesi duydum. Çok geçmeden Kıraç bahçeye elinde bir tabakla girmişti, beni gördüğünde gülümsedi. Altında koyu renk bir kot pantolon, üstünde de lacivert oduncu gömleği vardı. Siyah saçları da fazlasıyla dağınık ama bir o kadar da güzel gözüküyordu.

"Günaydın," dediğimde yanıma doğru yürüyordu. "Güne epey erken başlamışsın."

"Nebahat teyzeye güneş enerjisi sistemi takacağıma söz vermiştim." Sözleri beni şaşırtırken gülüşü genişledi. "Karşılığında da bana bu harika keklerden verdi, senin için fazladan aldım." Cümlesinin sonunda göz kırpması beni de gülümsetti.

"Çok çalışkan bir adamsın, seni izlerken ben yoruluyorum." Kek tabağını masama bıraktı. Başını hafifçe bilgisayarıma eğdiğinde hemen ekranı eğerek görmesine engel oldum. "Spoiler yok!"

"Komşunum ben senin!" Sözleriyle omuz silktim.

"Olabilir, bu diğer okurlarıma haksızlık olur." Konuşurken çok ciddi ve gergin görünüyordum.

"Tamam, bu konuya bu kadar önem verdiğini bilsem hiç bakmaya çalışmazdım." Küçük bir çocuk gibi açıklama yapmaya çalışması beni gülümsetti.

"Şaka yapıyorum," dediğimde rahatladı. "Aksine, daha önce hiç paylaşmadığım bir kurguysa yakınlarıma okutarak fikir almayı severim."

"Benden istediğin kadar fikir alabilirsin."

"Bu seferki cinayet kitabı değil ama..."

"Aksiyon?" Merakla kaşları havalandı.

"Belki." Emin olmayarak kafa salladım çünkü ben de daha ne yazdığımı bilmiyordum!

"Peki, şansımı daha fazla zorlamayacağım. Sana iyi çalışmalar."

"Kalabilirsin, yani kekleri yemek için." Sözlerimle altdudağını ıslattı.

"Acil işlerim var, sonrasında memnuniyetle." Tam arkasını dönecekken durdu. "Keskin çok havlayıp seni rahatsız ederse haber ver."

"Hiç havladığını bile duymuyorum, rahatsız olmam ayrıca." Kafasını sallayarak önüne döndü ve kendi bahçesine geçti.

Ben de ekrana çevirdim bakışlarımı, daha öğlen olmamıştı ama ben dört bardak kahve içmiştim bile.

Kıraç bu sefer dışarıda değil, evde çalışıyor olacak ki saatlerce çıkmadı evinden. Ben de bir ara mola vermiş, sonra işime dönmüş, sonra yine mola vermiştim.

Sanırım kendimi ıssız bir eve kapatmam da yetmeyecekti yazdıklarımı yeterli görmem için. Belki de yeteneğimi kaybediyordum...

En sonunda kendimi daha fazla yıpratmamaya karar vererek ekranımı kapattım. Bir süre ne yemek yiyeceğimi kara kara düşünüp en sonunda yemek de yapmayarak kanepeye uzandım.

Bu aralar çok tembelleşmiştim, belki de hayatım çok dolu olduğu için artık vücudum dinlenmek istiyordu.

Dışarıda duyduğum seslerle başımı yattığım kanepeden kaldırdım. Cama baktım, tül perde çekili olduğu için pek göremiyordum ama karşı bahçede hareketlilik vardı. Çok fazla ses geliyordu, gençlerin sesiydi. Uzandığım koltuktan kalkıp açlığımı bastırmak için bir kahve daha alarak merakla bahçeye çıktım.

Kıraç'ın bahçesinde beş altı tane kızlı erkekli genç vardı. Lise çağlarındaki gençlerin hepsi yan yana dizilmiş Kıraç'ı izliyordu.

Sandalyelere değil, minderlere oturmuşlardı, önlerinde kitapları açıktı. Kıraç da beyaz bir tahtada sanırım onlara matematik anlatıyordu. Sanırım diyorum çünkü matematikten hiç anlamazdım.

Omzumu kapının pervazına yaslayarak onları seyrettim. Birinin anlamadığı bir yer olduğunda hemen tekrar ediyor, kaçırdıkları bir eksik varsa çalışmaları gereken konuların da üstünden geçiyordu.

"Bizim matematik hocası senin gibi oldu da biz mi matematik anlamadık?" Bunu diyen kız tanıdıktı, marketteki kasadaki Meryem'di.

"Bizim hocalar yeterince iyi anlatıyor, sen dinlemiyorsun demek ki... Aklın neredeyse!" dedi genç bir çocuk da. Sonrasında da

hemen Kıraç'a döndü. "Yanlış anlama Kıraç abi, senin kadar iyi anlatanı yok zaten."

"Tamam Yağız, ağız dalaşına girmeyin yine. Kaybedecek vakit yok. Şu an konumuz kimin iyi olduğu değil, integral," dedi Kıraç hem otoriter hem de samimi bir tavırla. Bunu nasıl başarıyor bilmiyordum ama görünüşe göre aynı anda ikisi de olabiliyordu.

"Of, ben bu konuyu asla anlamayacağım. Bunu yapmasak olmaz mı? Benim beynim gerçekten almıyor bak!" dedi kızlardan biri de elini alnına vurarak.

"Almıyor dersen almaz Nehir, birazcık inanç, birazcık tempo! Odaklanın." Kıraç tam tahtaya dönecekken onları izlediğimi fark etti ve gülümsedi.

"Sen de dinlemek ister misin?" diye seslendiğinde başımı iki yana salladım. Gençlerin hepsinin başı bana dönmüştü.

"Oha, Öykü Talu!" dedi az önce söylenen Nehir.

"Ünlü mü ki?" dedi çocuklardan biri.

"Çok ünlü bir yazar!" dedi Nehir heyecanla.

"Dikkatler mahvoldu." Kıraç'ın bir eli belindeyken diğer elinde de tahta kalemiyle duruşu beni güldürdü.

Kendi bahçemden çıkıp yanlarına ulaştığımda, Kıraç bakışlarıyla yanındaki sandalyeyi işaret etti. "Öykü bugün asistanım olacakmış." Bana uzattığı tahta silgisini tuttum.

Tam yarım saat boyunca onun ders anlatışını dinlerken hiç sıkılmadım ki ben okul hayatımda bile matematik derslerinden oldum olası kaçardım.

"Tamam yeter, gözünü seveyim yeter!" İlk isyan bayrağını çeken Meryem oldu. "Benim beynim daha fazla almıyor, patlayacak birazdan." Diğerleri de ona hak verdiklerinde Kıraç kalemi bıraktı.

"Gerçekten buraya mı taşındın?" dedi Nehir merakla beni süzerken.

"Kısa bir süreliğine."

"Çok güzelmiş, değil mi Kıraç?" Çocuklardan biri yandan yandan Kıraç'a bakıyordu.

"Öyle" dedi Kıraç da. "Çok güzel."

Sıcakladığımı hissederken gülüşümü bastırmaya çalıştım. "Teşekkür ederim."

"Şimdi yemek vakti," dedi Kıraç arkasındaki masayı göstererek. Masada bir sürü çeşit yemek vardı, gün masası gibi duruyordu.

"Anneleri beni seviyor," dedi Kıraç masaya baktığımı görünce. "Eşlik et bize."

"Yok, akşam yemeğini hep senin üstüne yıkıyorum."

"Bu durumdan hiç şikâyetçi değilim." Yeşil gözleri üstümde ilgiyle gezinirken derin bir nefes alma ihtiyacı duydum.

"Oha, Kıraç abinin ilk defa birine yürüdüğünü görüyorum!" diye bağırdı çocuklardan biri.

"Çok konuşmayın, karnınızı doyurun hemen." Kıraç'ın kızgın tavırları üzerine gençler oturdukları minderlerden kalktı. "Anlamadığınız, kafanıza takılan son bir yer var mı?"

Daha fazla ders dinlememek için hiçbir şey sormadan masaya geçtiler.

"Onlara hep böyle ders anlatıyor musun?" İlgili sorumla başını ağır ağır salladı.

"Müsait olduğumda, onlar da istediğinde ayarlıyorum. Sınav seneleri epey gergin geçiyor. Aslında konuları pek hatırlamıyorum, onlar gelmeden benim de bir çalışmam gerekiyor." Bu adam her seferinde beni kendisine daha çok hayran bırakmayı başarıyordu.

"Bundan bir gelir elde etmiyorsun büyük ihtimalle ama büyük bir şevkle yapıyorsun, bence öğretmen olmalıymışsın."

"Büyük bir gelir elde ediyorum, onların gelecekleri için yardım ediyorum." Masaya oturan gençleri gülen gözleriyle izliyordu. "Ayrıca hepsinin annesi bana hasta, şimdi yiyeceğin sarmalar ve içli köfteler her şeye değer." Biz de onların yanına oturduk. Bu akşam yemek

yemeye bile üşenirken bu kadar dolu bir masada oturmam kesinlikle yan komşu bakımından şanslı olmamdan kaynaklanıyordu.

"Siz şimdi sevgili misiniz?" dedi kızlardan biri merakla.

"Komşuyuz," dedim hemen.

"Bana hiç öyle bir vibe vermediniz, sevgilisiniz siz kesin. Ya da olacaksınız, bakın buraya yazıyorum. Bakışlarıyla seviş..." Yağız konuşurken Meryem onun ağzına börek sokarak susturdu.

"Ben birkaç kitabınızı okumuştum, sınav senemde olduğum için çok kitap okumaya vaktim olmuyor ama şu an sizinle aynı masada olduğuma bile inanmıyorum." Nehir kahverengi gözlerini irileştirerek yüzüme hayranlıkla bakıyordu.

"Çok da yakışıyorlar ya," dedi çocuklardan biri.

"İleride biz de böyle olacağız Murat," dedi Nehir heyecanla.

"Biz hiçbir şey olmayacağız," dedi Murat, Nehir üzgün şekilde önüne döndüğünde Murat'a baktım. Tam serseri çocuk havalarındaydı, Nehir'se kitap okuyan o masum kız.

Her hayat bir kitaptı.

Her insan kendi kitabının başrolüydü.

Ve en büyük şaheserler en basit hayatlardan doğardı.

"Daldın, şu mantıdan alsana." Kıraç konuşurken bir yandan da tabağımı dolduruyordu.

"Buraya kitap yazmak için mi geldiniz?" dedi gözlüklü olan, diğerlerine göre daha küçük ve zayıf duran bir çocuktu.

"Evet, şehrin kalabalığından biraz uzaklaşmak istedim."

"Issız yerlere kitap yazmak için taşınan yazarların başına filmlerde hiç iyi şeyler gelmiyor, neyse ki burada Kıraç abi var," dedi Meryem imayla ikimizi süzerken.

"Neyse ki." Kıraç da bana yandan bir bakış attı.

"Ay, şu kayıp kadın hâlâ bulunmamış," dedi Nehir endişeyle.

"Çok garip, ne oldu acaba? *Stranger Things* gibi olacağını düşünsene? Belki de biz buluruz onu," dedi gözlüklü çocuk heyecanla.

"Ayrıca hep dedektif olmak istemişimdir, çok havalı. Kasabada ilk defa heyecan oluyor, bence araştırmalara başlayalım."

"Sus Arda! Kadına ne olduğu belli değil ve bu ciddi bir iş. Çok korkunç! Bizimkiler bugüne kadar eve gelme saatime laf etmezdi ama bu kayıp olayından sonra epey gerildiler. Kıraç abide olduğumu bilmeseler dakika başı ararlar," dedi kızlardan biri gergince.

"Sizinkiler de biraz fazla evhamlı be Sude. Zaten babamla konuştum, işin çok büyük olmadığını düşünüyor. Kadın zaten uyuşturucu madde kullanıyormuş ve daha önce intihar girişimleri olmuş." Yağız bir yandan yemek yerken bir yandan da olayı hararetle anlatıyordu.

"Baban emekliye ayrılmamış mıydı? Hâlâ dosyalarla ilgileniyor mu?" diye sordu Kıraç merakla. "Onunla konuşmak istediğim şeyler var."

"Akşam konuşalım abi, emekli oldu da yeni gelen herif o kadar uyuz ki resmen babamın emekliliğini hızlandırdı. Babam da o kadar sene çalış çalış, kasabada heyecan başlasın, emekli olsun!" Yağız söylenirken Meryem onu cimcikledi.

"Bir kadının kaybolması heyecan olamaz!"

"Kriminal olaylardan bahsediyorum, kadının kaybolması elbette heyecanlı değil. Sanırım çevre kasabalarda da birkaç hafta önce bir kadın kaybolmuş. Babam o yüzden huzursuz, işe dönmek istiyor da şu yeni gelen herif ele geçirdi her yeri!" Yağız'ın yeni gelen herif diye bahsettiği adam büyük ihtimalle dün gelen adamdı ve gerçekten gıcık biriydi. İnsanlara üstten bakıyor, konuşma zahmetine bile girmiyordu. İnsanlarda en nefret ettiğim özellik egolu olması ve rütbesini çıkarları için kullanmasıydı.

"Şu dünkü heriften bahsediyor, herkes kıl zaten ona," dedi Kıraç ama o adamdan bahsetmesi bile onu geriyordu.

"Ay sorma, gören de adamı FBI, CIA falan sanacak, altı üstü jandarma karakolunun başına geçmişsin küçük bir kasabada. Havasından yanından geçilmiyor," dedi Murat da hemen.

"Ama çok yakışıklı," dedi Sude elini çenesinin altına yaslayıp hülyalı bakışlarla. "Upuzun, esmer, kaslı, dolgun dudaklı, bal yanaklı, bir içim su."

"Karakteri beş para etmedikten sonra yakışıklı olsa ne olacak?" dedi Murat da.

"Yani adamı daha tam tanımıyoruz ki... Yabani biri gibi davranması belki işi gereğidir. Belki ileride alışır."

"Dedikodunuza doyum olmuyor ama sizinkiler aramaya başlar, yemeklerinizi çabuk yiyin. Sizi eve götüreceğim." Kıraç yine otoriter havasına bürünmüştü.

Ona çok büyük bir saygı duyuyorlardı, bakışlarında bile hayranlık vardı.

"Zaten benim Kıraç abim ondan on kat daha yakışıklı," dedi Meryem de hemen.

"Zaten ikisini yan yana görünce ship damarım kabarıyor!" dedi Nehir de bizi süzerken.

"Aman sen iki dakika bir şeyleri shiplemesen olmuyor zaten," dedi Murat da. "Geçen yolda tartışan kedi köpek görüyor, kedi resmen köpeğin üstüne saldırıyor bu da durmuş diyor ki *ay shipledim*. Hem shiplemek ne demekse? Gemiliyor musun yani, ben anlamıyorum?"

"Bence sus!" dedi Nehir bozulmuş şekilde.

Yemek boyunca onların atışmalarını ve dedikodularını dinlemiş ve fazlasıyla eğlenmiştim. Kıraç tabakları yıkayıp çocuklara geri verirken ben de ona yardım etmek için kalkmıştım ama izin vermedi.

Plastik kapların hepsine de göndermeden önce hazır baklava koyduğu gözümden kaçmamıştı. "Ben gençleri evlerine bırakacağım," dedi en son masayı silerken.

"Ben de kitap yazarım."

"Geldiğimde uyumamış olursan..." Ne diyecekse vazgeçti.

"Uyumam da ne diyecektin?"

"Bir şeyler içelim, sohbet edelim diyecektim." Konuşurken gözlerini gözlerimden hiç ayırmıyordu. Hem çekiniyordu hem de kendinden çok emin gibiydi. Kıraç sanırım gördüğüm en garip adamdı.

Aynı zamanda en mükemmel.

Gerçi daha tam tanımıyordum ama tanıdığım kısmı o kadar kusursuzdu ki bu beni ister istemez şaşırtıyordu.

"Geldiğimden beri doğru düzgün kitap yazmadım, odaklanmam lazım. Belki başka bir akşam." Sözlerimle başını olumlu anlamda salladı.

"Ne zaman istersen." Bakışları gençlere döndü. "Haydi gençler! Arabaya geçin, kucak kucağa gideceğiz." Hepsi gitmeden önce benimle tanıştıkları için çok mutlu olduklarını söylemişti.

Onlar bahçeden çıkarken arkalarından baktım, Kıraç hepsine bir abi sıcaklığıyla yaklaşıyordu. Onlara ders anlatıyor ve bunu bile keyifle yapıyordu, sadece onlara yardım etmek için.

Bahçedeki rahat koltukta oturup kitap yazarken sabaha göre çok daha iyi gidiyordum. En azından tam olmasa bile biraz da olsa istediğime yaklaşıyordum. Eksiklerimi tespit ederek üstlerine gidiyordum ve ortaya daha çok içime sinen bir şey çıkarmaya çalışıyordum.

Kaç sayfa silip atmıştım bilmiyordum ama bu silmelerin bile boşa gittiğini düşünmüyordum. Çünkü yazıp sildiğim her bir kelime bana çok şey katıyordu aslında.

Odaklanmış şekilde, kendimi kurgunun içinde kaybetmiş haldeyken duyduğum bir sesle tüm dikkatim dağıldı. Zaten dikkatim son zamanlarda pamuk ipliğine bağlıydı.

Başımı kaldırdım, ses Kıraç'ın evinden geliyordu. Piyano sesiydi. Bir müzik mi açmıştı yoksa o mu çalıyordu, kararsızdım çünkü duyduğum ses fazla ustaydı.

Beethoven'ın "Ayışığı Sonatı" çalıyordu.

Karanlık, başımdaki loş ışık ve ayın göle vurduğu ışıkla aydınlanan akşamda duyduğum melodiler gözlerimi kapatmama sebep oldu. Bu çok huzur vericiydi, klasik müzikle yazmayı severdim ama bu öyle etkileyici bir çalıştı ki bana saatlerce yazdırabilirdi.

Dayanamayarak yerimden kalktım, Kıraç'ın bahçesine girdiğimde kapıyı çalmadım, bahçenin diğer tarafına doğru yürürken duyduğum o mükemmel ses de artıyordu. Salonunun duvarının yarısı camdı ve içerisi gözüküyordu.

Kıraç bir piyanonun başındaydı, sakin ve "Ayışığı Sonatı"nın ruhunu yansıtır şekilde çalıyordu. Onu davetsizce izlediğim ve dinlediğim için bir an kötü hissetsem de olduğum yerde dikilerek onu dinlemekten kendimi alamadım. Üstündeki siyah tişörtüyle, hemen yanında duran köpeğiyle ve evinin loş dekorasyonuyla fazlasıyla çaldığı romantik çağın havasına uygundu.

Bu adamın kötü yaptığı hiçbir şey yoktu.

Bitirdiğinde camın arkasından onu alkışladım. Kafasını kaldırıp beni gördüğünde şaşırmadı. Aksine gözleri kısılırken gülümsedi.

İçeri girip gitmemekte kararsız kalsam da eliyle içeri gelmemi işaret ettiğinde sürgülü camı kaydırarak evinin içine girdim.

"Çok güzel çalıyorsun." Sözlerimle gülüşü genişledi. Hafifçe yana kayarken oturduğu sandalyede benim için de yer açmıştı.

"Biliyor musun çalmayı?" Sorusuyla başımı iki yana salladım.

"Hiç anlamam ama dinlemeyi severim. 'Ayışığı Sonatı." Konuşurken bir yandan da ona yaklaşıyordum.

Yanına oturduğumda burnuma dolan odunsu ama bir o kadar da yumuşak olan kokusu ciğerlerime nüfuz ederken bakışları da üstümdeydi.

"Beethoven 'Ayışığı Sonatı'nı çok değişik bir şekilde hazırlamış. Bir gün bir evin önünden geçerken duyduğu piyano sesinden etkilenmiş ve evin kapısını çalmış. Kapıyı yaşlı bir kadın açmış, içeride

genç bir kız çalıyormuş piyanoyu. Kız görme engelliymiş ve kızın yeteneği onu çok etkilemiş. Ona demiş ki, 'Lütfen benden bir şey isteyin.' Kız da, 'Ben ayışığını hiç görmedim, bana ayışığını anlatır mısın?' demiş. Beethoven da bunun üzerine piyanonun başına geçmiş ve o an 'Ayışığı Sonatı'nı bestelemiş." Uzun konuşmamı gözlerinde büyük bir merakla dinlemişti.

"Aslında siz edebiyatçılar biraz işi romantikleştirmeyi, efsaneleştirmeyi seviyorsunuz. Ayışığı Sonatı'nı aslında yasak aşkı için bestelemiş." Sözlerini merakla dinlerken o da bana keyifle anlatıyordu.

"Beethoven yedi kardeşe sahipmiş ama tüm kardeşlerinin bir engeli varmış. İlk öğretmeni babasıymış ve Mozart'a özendiği için oğlunu acımasız şekilde, döve döve eğitirmiş. İleride Mozart'la da tanışmış Beethoven ama sonrasında Mozart vefat etmiş. Ayrıca Beethoven da diğer aile üyeleri gibi sonradan bir engel yaşayarak sağır olmuş. Çok büyük bir konçertoyu yönetmek istediğinde soylu bir adam onunla dalga geçmiş, Beethoven'sa ona şöyle bir mektup yazmış. '*Sen öldükten sonra hatırlanmayacaksın bile ama ben yüzyıllar boyunca konuşulacağım.*' Sağır olması onun yeteneğini etkilememiş, çok büyük bir konçertoyu yönetmiş. Arkası seyirciye dönük olduğu için birden orkestra durduğunda ne olduğunu anlamamış ama sonra biri onu arkasına çevirerek karşısındaki manzarayı göstermiş. Herkes hayranlıkla, ayakta alkışlamaktaymış. Beethoven o an gözyaşlarına hâkim olamamış."

"Bu kadar detaylı bilmiyordum," dedim duyduğum hayat hikâyesinin etkisiyle. "Çok büyük sanatçıların hep çok büyük acıları, çok zor hayatları olmuş. Sence hayatları zor olduğu için mi böyle büyük sanatçılar olmuşlar yoksa tarihe yazılacak yeteneklerinin olması için mi böyle acılar yaşamışlar?"

"Bilmiyorum ama adını tarihe yazdıran bu büyük isimlerin hepsinin özel insanlar olduğunu biliyorum, bilim insanları ve ressamlar da aynı şekilde. Normal beyinlere sahip değildiler. Belki onları delirten yetenekleriydi, belki de insanlığın üstündeki o zekâları. Kim

bilir belki de asıl dünyaya geliş amaçları sanatlarıydı." Konuşurken yeşil gözleri üstümde ilgiyle geziniyordu.

En duru halimleydim. Üstümde beyaz, mini, günlük bir elbiseyle ve omzuma dökülen dalgalı saçlarımla çok özenli olmasam da iyi göründüğümü biliyordum ama onun yeşil bakışlarında kendimi gördüğümde iyi görünmenin çok daha ötesinde hissediyordum.

"Bunu senin için çalabilir miyim?" dediğinde heyecanla başımı salladım.

İri parmakları tuşların üstünde gezinmeye başladığı an duyduğum melodiyle gözlerimi yumdum. Bu benim en sevdiğimdi, kitaplarımda da bolca kullanırdım.

Chopin'in "Bahar Valsi". Bir şaheserdi.

Ve Kıraç bir şaheseri büyük bir yüreklilikle, eksiksiz ve mükemmel çalabilecek kabiliyetteydi. Parmakları piyanonun tuşlarının üstünde hızla hareket ederken her bir hareketini izliyordum, arada bakışlarını parmaklarından ayırıyor ve gözlerime çeviriyordu.

Bitirdiğinde onu bu sefer alkışlamadım, yeşil gözlerinin etkisine fazla kapılmıştım.

"Bu beste de aslında Chopin'e ait değil." Sözleriyle kaşlarım havalandı. "Mariage d'amour, aslında YouTube'a yanlış yüklendiği için herkes yanlış biliyor. Tamam, bugünlük seni daha fazla hayal kırıklığına uğratmamak adına susuyorum."

"Bildiğim her şey yalanmış," dedim burun kıvırarak. "Ama sen..." Durakladım. "Çok yeteneklisin. Kendi bestelerin var mı?"

"Eğer gözlerime böyle bakarsan ben de senin için Mavi'yi anlatan bir beste yapacağım şu dakika." Mavi gözlerime ilgiyle bakarak söyledikleri kalp atışımı hızlandırdı, bakışlarımı kaçırdım.

"Seni bugün daha fazla yormak istemem."

"Ama sana sözüm olsun." Kendinden çok emindi.

"Heyecanla bekliyorum o zaman. Gideyim ben, öyle birden geldim." Yerimden kalktım.

"Kalabilirsin." O da oturduğu yerden kalktı.

"Epey geç oldu, sana iyi geceler."

"İyi geceler." Benimle bahçeye kadar çıktı. "Bu gece yine senin kitabını okuyacağım, çok heyecanlı bir sahnede kalmıştım."

"Öyle mi? Nerede?"

"Aşkın ve Ateş'in adaya gittikleri bölüm." Sözleriyle yanağımın içini ısırdım. Evet, o bölüm fazlasıyla ateşliydi.

"Yazarlar yaşadıklarını yazmazlar, biliyorsun değil mi? Yani ilham gelen şeyi konuya göre yazarız, hem bakarsan ben cinayet sahneleri de yazıyorum ama cinayet işlemiyorum sonuçta..." Hızlı hızlı konuşurken durdum. "Saçmaladım, değil mi?"

"Kimseye bir açıklama yapman gerekmez ki. Sen o güzel zihninin içinde bir ton evren barındırıyorsun, vakitleri gelince o evrenleri kelimelere döküyorsun. Sana bu yüzden hayranım."

Eli yüzüme gitti yavaşça, şakaklarıma düşen bir tutam saçımı kulağımın arkasına itti. Hareketlerindeki dinginlik bile beni heyecanlandırırken derin bir nefes aldım.

"İyi geceler yazar hanım," dedi bakışları yüzümün her bir karesinde gezinirken.

Ondan birkaç adım uzaklaştım ve zorlukla da olsa evime dönebildim. Yatağa girene kadar kalbim ağzımda atıyordu.

Buraya taşındığımdan beri her gece aynı hisle yatağa giriyordum ve bundan deli gibi korkmaya başlamıştım.

Bu çok yabancısı olduğum ve hayatım boyunca ne zaman yaklaşsam kaçtığım bir histi.

6. BÖLÜM

Uyanır uyanmaz kendime gelmek için bir süre yatakta oyalanmış, en sonunda yataktan çıkmayı başarmıştım. Kahvaltımı hazırlamak için bahçeye çıktığımda gözüm yan eve kaymıştı ancak hiçbir hareketlilik yoktu. Bugün güne biraz geç başlamıştım, Kıraç çoktan uyanıp sabah sporunu yapmış olmalıydı.

İrkildim. Sabah kalkar kalkmaz aklıma gelen ilk şey o olmamalıydı.

Kahvaltımı yaptıktan sonra bilgisayarımın başına geçtim. Öğle güneşi rahatsız etmesin diye yanımdaki şemsiyeyi açmıştım. Bir süre bilgisayar başında yazdım ama verimli hissedemiyordum.

En sonunda bilgisayarı kapattım. Adapte olmam gerekiyordu. Belki biraz da kafamı dağıtmalıydım ve yan evimdeki adam kesinlikle fazlasıyla kafa dağıtıcı cinstendi.

Odama geçip yazlık, çiçekli bir beyaz elbise giyindim, dün fazla yüzdüğüm ve güneşte kaldığım için yanaklarım kızarmıştı. Bu görüntüyü seviyordum, makyajsız olduğumda bile canlı duruyordum. Hafif günlük bir makyaj yapıp doğal dalgalı saçlarıma biraz krem sürerek şekillendirdim.

Spor ayakkabılarımı giyindikten sonra yanıma sadece cüzdanımı ve anahtarlarımı alarak arabama geçtim. Güneşte kaldığı için arabanın içi çok sıcaktı. Kıraç'ın arabası da ortalıklarda gözükmüyordu.

On dakikalık yolumun ardından şehir merkezine inmiştim. Arabamı park edecektim ki benden önce bir araba park etti hızla ve bunu yaparken neredeyse bana çarpacaktı. Camı açıp kafamı dışarı çıkardım.

"Yeterince park edecek yer var!"

Bağırışımla karşımdaki eski Kartal'ın kapısı açıldı. İri, orta yaşlarda göbekli bir adam indi arabadan. Sakalları ve bıyıkları iç içe girmiş, gözleri fazla kızarıktı.

"Yeterince yer varsa çene çalma!" Adamın sesi de görünüşü kadar kabaydı. Arabasını inceledi, birden üstümdeki dikkati dağılmış gibiydi. "Çizgilere çarptım, çizgiler bozuk..." Sayıklayarak bana doğru çevirdi kafasını. "Senin yüzünden çizgilere değdim. Yamuk oldu. Bozdun, mahvettin her şeyi!" Bu adam kaçıktı! Üstüme gelecek sandım ama arabaya geri bindi ve sinirli şekilde arabayı düzeltmeye çalıştı. Olanları şaşkınca izlerken yolu kapatmamak için biraz ilerideki yere, iki aracın arasına paralel park ettim. İndiğimde adam hâlâ arabasını kusursuz şekilde park etmeye çalışıyordu. Kesinlikle normal biri değildi.

Arabadan inip yürümeye başladığımda gözlerim ara ara o adama kayıyordu. "Dert etme, kasabadaki tek sıkıntılı adamdır kendisi." Duyduğum tanıdık sesle başımı kaldırdım. Emre eczanenin önünde durmuştu, elinde bir eczane poşeti vardı. "Sesleri duyunca durayım dedim, canını sıkma."

"Yok, sıkmadım canımı, kaba biri sadece ve de..." Konuşurken bakışlarım hâlâ adama kayıyordu. En sonunda parkı kusursuz yaptığına ikna olmuş olacak ki arabasından tamamen indi ve bana kötü kötü bakarak yürümeye başladı. "Takıntılı."

"Evet, biraz öyle ama zararsızdır. Neyse, alıştın mı kasabamıza?"

"Evet, her şey güzel gidiyor."

"Bir şeye ihtiyacın olursa bir telefon uzağındayım." Göz kırptı, sanırım kendi çapında kur yapıyordu.

"Teşekkürler." Bakışlarım elindeki poşete kaydı, epey büyük bir eczane poşetiydi. "Geçmiş olsun, iyi misin?"

"Evet, sadece üşütmüşüm. Gitsem iyi olacak, bir müşterim gelecekti, görüşürüz Öykü." Hızlı hızlı konuşarak arabasına doğru yürüdü.

"Görüşürüz," dedim kısık sesle ama gözlerim eczane poşetine kaydı. İçinde pek de grip ilaçları var gibi durmuyordu.

Üstümdeki gerginliği atmak isteyerek başımı iki yana salladım ve sakin caddede yavaş adımlarla yürüdüm. Geçen imza günü yaptığım kitapçıya girdim. Ne zamandır kitap alışverişi yapmıyordum, online alışveriş yapsam da dokunarak almanın güzelliği başkaydı.

Ayrıca son zamanlarda doğru düzgün kitap okuyacak vakti bile bulamıyordum. Kendimi bildim bileli kitap okumayı çok severdim ve bu kadar uzun süre okumamak benim için büyük bir kayıptı.

Son zamanlarda konusunu merak ettiğim birkaç kitabı almak için kasaya yöneldim. "Merhaba," dedi kasadaki kız beni tanıyıp gülümserken. Bakışlarım yaka kartına kaydı, isim hafızam berbattı. Neşe. Adı gibi fazla neşeli bir havası vardı.

"Merhaba." Kitapları kasaya bıraktım.

"Duyduğumuza göre buraya taşınmışsınız."

"Evet, kısa bir süreliğine. Kafa tatili yapıyor sayılırım."

"Bunun için Acıpayam'ı seçmeniz büyük bir onur." Genç kızın bana bakan gözleri parlıyordu, okurlarımın gözündeki bu parıltı her zaman bana ilham veren güç olmuştu.

Neşe kitapları poşetleyip bana uzattığında ben de cüzdanımı açmıştım ama Neşe sadece gülümseyerek bana bakmaya devam ediyordu. "Borcum ne kadar?"

"Ah lütfen, bunlar hediyemiz olsun."

"Hayır, lütfen ödememi alın." Neşe ısrarıma sadece kafasını iki yana sallayarak karşılık verdi.

"Seneye bir kez daha mağazamızda imza günü yapmanız yeterli." Neşe'nin sözleriyle gülümsedim.

"Peki, sözüm olsun o zaman." Tam konuşmaya devam edecekken dün gördüğüm kayıp ilanını hatırladım. "Sanırım kasabada bir kadın kaybolmuş, haberin var mı?"

"Olmaz olur mu! Tüm kasaba dünden beri bu olayı konuşuyor. Henüz durum netleştirilmedi ama sanırım yakın zamanda çevre ilçelerde de benzer kayıp vakaları yaşanmış. Burası çok sakin bir yerdir ve böyle olaylara hiç alışkın değiliz. Umarım bu işin altından kötü bir şey çıkmaz."

"Umarım." Bahşiş kutusuna para bırakıp teşekkür ederek dükkândan çıktım.

Karşıdaki kahve dükkânına uğradım kahve almak için. Kıraç'la imza gününde geldiğimiz kafeydi burası.

"Merhaba," dedi kasadaki genç adam bana gülümseyerek.

"Merhaba. Laktozsuz sütlü filtre kahve, içine de şekersiz badem şurubu alabilir miyim?"

"Tabii, hemen hazırlıyorum, yazar hanım." Burada cidden yazarları seviyorlardı. Şehirde kimse kim olduğumu bilmiyordu. "Paranız burada geçmez."

"Tüm esnaf yemin mi etti benden para almamaya?" Şaşkın sorum kasanın arkasındaki Bekir'i gülümsetti. Yaka kartından adını okuyabilmiştim. Yaka kartları iyi ki vardı.

"Büyük ihtimalle, o yüzden hiç boşuna kendinizi yormayın. Sizin gibi güzel ve zarif yazarları her zaman kasabamızda ağırlayamıyoruz maalesef."

Teşekkür edip bakışlarımı kafenin içinde gezdirince biraz ileride oturan adamı fark ettim. İri, esmer adamı tanıyordum. Geçen gün bulduğumuz kanlı tişörtü almaya gelen jandarmaydı.

Bekir kahvemi hazırlarken ben de adama doğru yürüdüm. Üstünde siyah bir tişört vardı ve iri bedeninin üstünde her an parçalanacakmış gibi duruyordu. Ayrıca kollarında da dövmeler vardı.

"Merhaba." Adam sesimi duyduğunda bir süre boş boş yüzüme bakmaya devam etti. "Oturabilir miyim?"

Sorumla gözünü açıp kapattığında karşısına geçtim. "Şu geçen bulduğumuz tişört hakkında..." Ben konuşacakken beni sertçe böldü.

"Test için gönderdik, tahmin ettiğimiz gibi hayvan kanıydı ve kesim merkezinden gelmiş." Gözleri uyarıcı şekilde üstümde dolaştı.

"Test bu kadar kısa mı sürdü? Tahminimce burada tespit merkezi yoktur, büyük ihtimalle şehre gönderildi ve bu tarz testlerin süresi biraz daha uzun olur diye düşünüyorum." Hızlı hızlı konuşmam onu şaşırtmıştı, elindeki biten sandviç kâğıdını tabağının üstüne bıraktı.

"Nesin sen? Adli tıp uzmanı mı?" Kaba sorusuyla bir an sinirlensem de sakin kaldım.

"Hayır, yazarım."

"Peki o zaman yazar hanım, siz kitaplarınızı yazmaya devam edin ve bu işleri de bize bırakın. Gerçek hayat Sherlock romanlarına benzemez." Tamam, bu herif kaba pisliğin tekiydi, anlaşılmıştı! Kıraç'ın boşu boşuna gıcık kapmadığı belliydi.

"Peki tişörtün yüzeyde olmaması da garip değil mi?" Adamın kabalığına rağmen soru sormaya devam ettim ama o bana cevap vermedi. Kenarda duran peçeteyle ağzını silerek peçetesini yumruğunun içinde ezdi ve tabağın üstüne atıp ayağa kalktı.

Kafeden hızla çıkmasıyla arkasından şaşkınca bakakaldım.

"Biraz sorunlu bir adam." Bekir'in sesiyle bakışlarımı kapıdan ayırabildim. Kahvemi getirmişti.

"Belli, insan gibi konuşulmuyor bile."

"Uygar Turan, sıkıntılı bir tip. Şehirden buraya sürgün edilmiş. Buradaki kimse onu sevmiyor, suratsız aksi adamın teki." Bana doğru eğilirken bu sefer fısıldarcasına konuştu. "Sürgün edilme sebebi de sanırım bir suçluyu teslim olduğu halde öldürmesiymiş." Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. "Yani öyle diyorlar."

"Adamda da hiç jandarma tipi yok zaten." Ben de onun gibi fısıldayarak konuşmaya başlamış, dedikodu moduna hızlı bir geçiş yapmıştım.

Kafeden ayrıldıktan sonra eve gitmeden önce bir de markete uğrayıp alışveriş yaptım. Daha yeni Kıraç'la birlikte alışveriş yapmıştık ama tam buğday ekmeğimi almam gerekiyordu çünkü kahvaltıda başka ekmek tüketmeyi sevmiyordum.

Markette reyonların arasında ağır ağır yürürken duyduğum seslere ister istemez kulak misafiri oldum. "Melisa'dan uzun zamandır haber alamıyorum, bu son olan kayıp haberinden sonra endişeleniyorum." İnce sesli bir kızdı konuşan.

"Daha yeni ayrıldı sevgilisinden, üstelik çocuk onu aldattı. Üniversitesine dönüp bizimle iletişimi kesti bence, burayı hatırlamak istemiyor. Ailesine de haber vermiş. Gereksiz telaş yapıyorsun."

Onları dinlerken yüzlerini göremiyordum çünkü reyonun diğer tarafında kalıyorlardı.

"Çikolata paketine bu kadar dikkatli bakmanız normal mi acaba, yazar hanım?" Duyduğum tanıdık sesle irkilerek arkama döndüm. Kıraç buradaydı. Eli destek almak için arkamdaki rafa gitti.

"Beni korkuttun."

"Seni elbette korkutmadım." Muzip bir şekilde gülümsediğinde ben de gülüşümü bastıramadım.

"Yazdığım kitaplar yüzünden belki inanamıyorsun ama ben çok normal bir insanım." Sözlerimle başını iki yana sallayarak cıkladı.

"Sen çok yaratıcı ve özel bir insansın." Bakışları yoğunlaşırken derin bir nefes alma ihtiyacı hissettim.

"Benimle tanıştığın için çok şanslısın o zaman."

"Evet! Biliyordum, yazdığın karakterlerine kendi özelliklerinden verdiğini biliyordum!" Heyecanlı sözleri beni biraz daha güldürdü. Eli yavaşça raftan indi ama aramızdaki mesafe hâlâ bir hayli azdı. Üstünde kırmızılı siyahlı bir oduncu gömleği vardı, altında da koyu renkli bir kot pantolon vardı ve inanılmaz derecede bu küçük kasabanın havasına yakışıyordu.

"Alışverişe mi gelmiştin?" Sorusuyla başımı olumlu anlamda salladım.

"Merkezde biraz gezinmek istedim. Şehrin kalabalığından sıkıldığım doğru ama arada biraz da olsa insanların arasına karışmak daha iyi gibi."

Evet, takıntılı bir adamla ve sorunlu jandarmayla tartışmıştım, çok iyi gelmişti!

"Evet, şehirden buraya keskin bir geçiş yaptın. Ben de sabah İstanbul'a geçtim, şirkette acil bir durum vardı." Şu an tam olarak bana açıklama yapıyordu ve bu beni rahatsız etmiyordu. Normalde bana yaklaşmaya çalışan adamlar kendilerini anlattığında pek de ilgimi çekmezdi ama bu adamı kendim merak ediyordum ve sürekli kendini biraz daha anlatmasını istiyordum.

Hay aksi, gittikçe batıyordum.

"Umarım her şey yolundadır."

"Evet evet, yolunda. Sabah olmadan çıktığım için biraz yorgunum, eve geçmeden önce eksiklerimi alayım demiştim." Süt ve günlük şeyleri almıştı.

Birlikte kasaya yürüdüğümüzde bu sefer onun ödemesine izin vermemiştim. "Bu kasabada kimse bana bir şey ödetmiyor, yeter artık."

"Tamam, sakin ol yazar hanım. Buyurun." Kıraç'ın teslim olmuş şekilde ellerini havaya kaldırıp sevimli sevimli bakması beni güldürürken ödemeyi yapmıştım. Bugün Meryem değil, onun yaşlarında başka bir genç duruyordu kasada.

Marketten çıktığımızda kapıda Kıraç'ın arabası yoktu. "Evde görüşürüz," dediğinde nereye yürüdüğüne baktım. Kırmızı, üstü açık, klasik, eski bir arabası vardı.

Bu araba onun havasına kesinlikle daha fazla uymuştu. "Araba koleksiyonun mu var?"

"Hayır, benim asıl bebeğim bu zaten ama biraz yaşlandığı için sürekli arıza yapıyor. Tamirciden yeni çıkardım."

"O zaman onu sürmekten çekinmem." Konuşurken kendi arabama yürüyordum ben de.

"İstediğiniz zaman emrinize amade, yazar hanım." Arabasına binmeden önce göz kırpmış ve hemen ardından da güneş gözlüğünü takmıştı.

Bu adamın her şeyi normalin üstünde havalıydı. İç çekerek arabama bindim.

On dakikalık yolun ardından eve gelmiştim ama Kıraç benden daha hızlı gelmiş hatta çoktan eve geçmişti. İstanbul'un yoğun trafiğinden sonra her yere bu kadar hızlı ulaşmak benim için kesinlikle dünyanın en güzel şeylerinden biri olmuştu.

Üstümdeki elbise rahat olduğu için değiştirmeye gerek duymadan bahçedeki yerime kuruldum. Kendime bir de kahve yaptım. Evet, artık odaklanma sorunu yaşamam için hiçbir sebep yoktu.

Tam yazmaya başlayacağım sırada yan bahçede bir hareketlilik sezdim. Kıraç üstünü değiştirmişti, sadece üst kısmını görebiliyordum. Sporcu atleti giymiş ve o da bilgisayarının başına geçmişti.

"Kolay gelsin yazar hanım."

"Kolaysa başına gelsin." Sözlerimle güldü ama sanırım dikkatimi dağıtmamak için olsa gerek sessizliğe büründü ve cevap vermedi.

Saatler boyunca masadan kalkmadan, dikkatim dağılmadan kitap yazmayı başarabilmiştim. Ve en güzel kısmı da yazdıklarımın beni tatmin etmesiydi, bu duyguyu çok sık yaşayamazdım.

Parmaklarımı kıtlatarak derin bir esnemeyle arkama yaslandım. Kurgu epey enteresan gidiyordu ve neler olacağını ben de merak ediyordum.

Yazmaya başlamadan önce elbette genel bir şekilde kurgular, bazı sahneleri kesinleştirirdim ancak o kurgunun beni nereye sürükleyeceğini çoğu zaman bilmez ve kendi yazdıklarıma ben bile şaşırırdım. Belki de o yüzden bu kadar tutkulu şekilde yazıyordum.

"Neler yazdığını okuyabilmek için tüm servetimi harcayabilirim." Kıraç'ın sesini duyduğumda başımı kaldırdım ama o bana

değil, karşısındaki bilgisayarına bakıyordu. O da en az benim kadar hızlı klavye kullanıyordu.

"Beta okurum olmak ister misin?" Sorumla başını bilgisayarından kaldırıp bana çevirdi.

"Kitabı yayınlamadan önce okuttuğun kişi olmamı mı istiyorsun?" Bu onu heyecanlandırmıştı.

"Evet, eğer istersen."

"İstemek mi? Bayılırım. Sen ciddi misin?"

"Evet ama ben istediğimde olacak. Sanırım yine cinayet kitabı yazıyorum, zaten son kitabım çok romantik olduğu için bence sıritmaz."

"Yine katil gözünden mi okuyoruz?" Sorusuyla başımı belli belirsiz salladım. Spoiler veresim yoktu. "Ne kadar yazdın?"

"Daha ilk bölümlerdeyim, kurguyu biraz toparladıktan sonra sana da okutabilirim."

"Bu ay beni en heyecanlandıran ikinci şey bu oldu, yazar hanım."

"İlki neydi?" İkimiz de kendi bahçelerimizde, kendi masalarımızda oturmuş, birbirimize laf yetiştirmeye çalışıyorduk.

"Onu da başka bir zaman söylerim artık."

Burnuma gelen yemek kokusuyla gözlerimi yumdum. "Ne güzel koktu."

"Bize yemek hazırladım."

"Ne ara?" Şaşkınlığım onu gülümsetti.

"Yazarken bilgisayara çok dalıyorsun. Sen yazarken hem yemek yaptım hem Keskin'le oynadım, sonra da işime geri döndüm. Cidden, dünyadan kopuyorsun sanırım." Evet, bu doğruydu. Yazmaya başlayıp kendimi verdiğim zaman etrafımda olan çoğu şeyi fark edemiyordum. Hatta zamanın en hızlı geçtiği zamanlar da genelde bu saatler oluyordu.

"Bitirdiysen ben masayı kuruyorum?" Sorusuyla bilgisayarımın ekranını kapattım.

"Bak bu böyle olmaz. Sürekli bana yemek yapacak değilsin, mahcup oluyorum."

"Tamam, sen de bir ara bana yemek yaparsın ya da kahvaltıya çağırırsın, ödeşiriz."

"Peki, o zaman sözüm olsun ama benim elim seninki kadar lezzetli olmayabilir."

"O ellerden kötü bir şey çıkacağını sanmıyorum. Hadi gel, masayı hazırlıyorum." Yerimden kalkıp vücudumu esnettim ve onun bahçesine girdim. Çok fazla çiçek vardı ve çok güzel kokuyorlardı. Çiçeklerine ekstra özen gösterdiği ve güzel baktığı belliydi.

Masadan bilgisayarını kaldırmış, tabakları dizmeye başlamıştı. Yardım etmek için evine bir adım attım. Daha önce girmiştim ama yine de çekiniyordum.

"Pirzola sever misin?" Seslenişiyle ona doğru yürüdüm, mutfak hemen girişin yanındaydı.

"Evet."

"O zaman şanslı günündesin." Sadece pirzola değil, salata, çorba ve kırmızı bulgur pilavı da yapmıştı.

"En son ailemle yaşarken bu kadar sık ev yemeği yemiştim."

"Yazarımızı güzel beslememiz lazım ki o da daha sağlıklı olup verimli çalışsın." Çıkardığı çatal kaşıkları bana uzattı masaya götürmem için.

"Bu sanırım sürekli hasta gezmeme bir gönderme?"

"Evet, bir insan nasıl bu kadar sık hasta olabilir anlamıyorum. Felaket bir bağışıklık sistemin var." Bu sanki benim suçummuş gibi konuşuyordu.

"Çünkü sürekli imza günleri için şehir değiştiriyor ve çok yoruluyorum. Ondan olabilir mi, Bay Çokbilmiş?" Ben bahçeye dönerken o da tencereleri getiriyordu.

"O zaman çok yorulmamaya bak, hiçbir şey sağlığından önemli değil." Hastalanmak için özel bir çaba göstermiyordum, hassas bir bünyem vardı ve hava değişikliği beni feci etkiliyordu.

Masayı hazırladığımızda karşılıklı oturduk. "Bugün şu geçen tişörtü almaya gelen jandarmayı gördüm." Sözlerimle başını tabağından kaldırdı. "Tişörtün durumunu sordum ve test yapıldığını söyledi. Hayvan kanıymış dedi ama nedense ben pek inanamadım." Yemek yiyişi yavaşlarken çatalı tabağına bıraktı.

"Bu kadar çabuk mu çıkmış test sonucu?"

"İşte bana şüpheli gelen de bu! Ya cidden umursamaz pisliğin teki ya da daha kötüsü. Ayrıca çok kaba."

Son cümlemle kaşları derince çatıldı. "Sana yanlış bir şey mi söyledi?"

"Hayır, sadece değişik bir insan işte."

"O adamı buradaki insanlar pek sevmez. Rahatsız ettiği bir konu olursa çekinmeden bana haber ver lütfen." Çok düşünceliydi, çok inceydi ve bu beni her geçen gün daha da çok şaşırtıyordu.

"Sağ ol. Şu kayıplar hakkında bir şey çıktı mı?"

"Maalesef, sık sık merkezdeki arkadaşlarımı arayıp durum yoklaması yapıyorum ama henüz bulunamadı. Şu diğer kayıp kadın da bulunamamış. İş gittikçe enteresan bir hal alıyor." Bir süre kısık gözleriyle düşündü. "Belki de burası inzivaya çekilmen için doğru yer değildir, Öykü."

"Bana zarar gelmesinden endişelendin sanırım."

"Hayır, ben hep burada olacağım ve sana bir zarar gelmesine izin vermeyeceğim ama yine de olamazsam..."

"Sen harika bir komşu ve mükemmel bir okuyucusun ama benim korumalığımı yapmak zorunda değilsin. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Ona şüphem yok ama yine de dikkatli ol. Burası çok güvenilir bir kasaba olsa da bu son olan kayıp olayları normal değil. Belki de senin evine bir alarm sistemi takmalıyız."

"Emre Bey'le konuşurum." Zaten Emre de onu aramama epey hevesliydi.

"Gerek yok Öykü, benim koca bir güvenlik şirketim var ve bir eve sistem döşemek hiç de zor değil. Hatta kepenk de iyi olmaz mı?"

"Burası benim evim değil, sadece kiracıyım. Elbette milletin eviyle oynamayacağım." Sözlerimle ikna olarak arkasına yaslandı.

"Emre'yle konuşurum ben durumu, en azından alarm sistemini halletmeme izin ver."

"Zaten benim için çok fazla şey yapıyorsun, Kıraç."

"Bana izin verirsen daha çok şey yapacağım." Sözleriyle bir an ne yapacağımı bilemedim. Bana yürüyordu ama bunu o kadar hissettirmeden yapıyordu ki çok hoşuma gidiyordu. Hem çok nazik hem de çok dikkatli davranıyordu. Beni ürkütmeden, asla saygısını bozmadan ilerliyordu.

Yemeğe devam ettim ama sıcakladığımı hissediyordum. Yemeğin ardından ona yardım etmek için ısrar etsem de beni yine nazikçe kovmuş ve kitap yazmaya göndermişti.

Biraz da evde yazmıştım ama gözlerime çöken yorgunlukla ekranı kapattım. Uykum yoktu ama ekran beni yoruyordu.

Yatağa çıkmaya üşenerek televizyon battaniyemi üstüme çektim ve koltukta kıvrıldım. Gözlerimi her kapattığımda aklıma gelen şey yan taraftaki yakışıklı komşumun yeşil gözleri oluyordu. Cidden batmış durumdaydım, bir de kalp atışlarım hızlanıyordu!

Vaziyet çok kötüydü, çok çok kötü.

Kitaplarımda yazdığım türden kötü.

7. BÖLÜM

Uyandığımda ilk aklıma gelen şey yan komşum olmamalıydı. Buraya taşınırken planlarım arasında kesinlikle böyle bir durum yoktu.

Normalde kendi yatağımda bile uykuya dalmakta güçlük çekerken burada koltukta hemen dalmıştım. Buranın havası bana iyi gelmişti. Kahvaltıdan önce kısa bir duş aldım ve kısa bornozuma sarılıp aynanın karşısına geçtim.

Yanaklarım daha al, tenim daha canlıydı. Gözlerim parlıyordu. O kadar cilt bakımına rağmen bu görüntüyü elde edememiştim ama son zamanlarda sanki hep ışıldıyordum. Üstüme krem rengi rahat bir şort ve crop giyip ıslak saçlarımı da açık bıraktım.

Bugün hiç iştahım olmadığı için kahvaltıyı es geçerek bilgisayarımın başına geçtim. Dışarısı çok sıcak gözüküyordu ve evin içinde klimayla daha rahat olacağıma karar vererek salonda kaldım.

Telefonum sessizdeydi ama Selin arayıp duruyordu, merak etmemesi için aramasını yanıtladım en sonunda.

"Dünyanın en başarılı ve en güzel yazarı nasıllar acaba?" Sözleriyle gülümsedim.

"Süper, peki dünyanın en iyi menajeri nasıllar?"

"Sorma, kaynana sorunları yaşıyorum. Neyse, sen beni boş ver, eve alışabildin mi? Gerçi o komşuyla alışmamak da ne bileyim yani." Gülerek arkama yaslandım.

"Alıştım, burasının huzurlu bir havası var."

"Kitap nasıl gidiyor? Türüne karar verdin mi?"

"Aşk, gerilim ve ters köşe olacak. Sanırım yine cinayet katacağım. Henüz ismine karar veremedim."

"Yayınevi yeni kitap için bir bülten yayınlamak istiyordu da... İsmine karar verene kadar askıya alıyorum o zaman. Ne kadar yazdın?"

"Daha yarılamadım bile." Suçlu şekilde gözlerimi yumdum. "Ama burada olduğum bir ayda bitiririm diye düşünüyorum. Yazın ortalarında çıkarabiliriz."

"Edisyon ve baskı süreci de uzun sürüyor, kapak kısmından söz etmiyorum bile." Kapakları genelde kendi grafikerlerime yaptırıyordum ve çok da başarılıydılar. Tek sorun kapakta ne olacağına karar vermekti.

"Bir yazayım da o kısımlar kolay."

"Tıkandıkça yan komşunu izle, bence ilham verir sana." İmalı sözleriyle kıkırdadım. "Hayret! Artık kızmıyorsun, sen sanırım ciddden bu adamdan hoşlanıyorsun."

"Bilmiyorum ama..." Henüz kendime bile itiraf edememiştim çünkü birinden bu kadar hızlı hoşlanmak hiç benlik değildi.

"Bebeğim, bak güzelim kızsın ve bir tane düzgün ilişkin olmadı bu zamana kadar, erkeklerden hoşlanmıyorsun diye adını çıkarmalarından endişeleniyorum." Oflayarak arkama yaslandım.

"Bu kimseyi alakadar etmez, ayrıca doğru aşkı arayan bir geri kafalıysam da bu kimseyi ilgilendirmez." Günümüzdeki ilişkileri sevmiyordum, belki de o yüzden hayatıma kimseyi alamıyordum.

"Elbette kimseyi ilgilendirmez ama bence bu sefer bu düşüncelerin kırılacak gibi. Yani o adama da âşık olmazsan ben de senden şüphelenmeye başlayabilirim bebeğim."

"Âşık olup bir cümle yazamazsam görürsün sen!" Tehdidimle güldü.

"Bence yaşarsan daha güzel yazarsın."

"Yaa, yoksa o yüzden mi âşık ol diye tutturdun? Yazdığım aşk sahnelerini mi gerçekçi bulmuyorsun yoksa?" Hızlı hızlı konuşmamla derince ofladı.

"Hayır tatlım, sadece biraz senin de hayatını yaşamanı istiyorum. Hem işi hem de aşkı yürütebileceğine inanıyorum, belki de doğru zaman ve doğru adam gelmiştir." Derin bir nefes aldım ve bir süre sessiz kalarak düşündüm. "Ozan oradan döndüğümüzden beri burnundan soluyor, tüm yol boyunca bizimle doğru düzgün konuşmadı bile."

"Ozan'ı seviyorum ve kaybetmek de istemiyorum. Bu şekilde davranması arkadaşlığımıza zarar verecek."

"Ben onunla konuşurum, sen sakın onu dert edip kendini frenlemeye çalışma. Hem ne freni ya? Bas gaza aşkım bas gaza! Komşuna doğru bas!" Heyecanlı heyecanlı konuşmasını iç çekerek dinledim. "Şu geçen bulunan tişörtten bir haber çıktı mı ya? Çok tuhaftı."

"O gün almaya gelen jandarmayla konuştum da hayvan kanıymış diyerek tersledi beni, açıkçası bana pek inandırıcı gelmedi."

"Tuhaf, sen yine de dikkat et kendine. Sıkıldığın an arabaya atla ve eve dön."

"Tamam bebek, ben yazmaya devam edeceğim. Kendine iyi bak."

"Sen de." Telefonu kapattım ve bilgisayarımı kucağıma aldım.

Dışarı çıkıp Kıraç'ı görmek istiyor ve bu isteğimi bastırıyordum. Buraya dikkatimi toplamak için gelmiştim, daha çok dağıtmak için değil.

Sonunda yine dikkatimi bilgisayara verip hızla yazmaya dönmüştüm ki dışarıda duyduğum seslerle bu dikkatim kuş olup uçtu. Çocuk sesi geliyordu.

Merakla bilgisayarımı bırakıp bahçe kapısından dışarı çıktım. Mert etrafta koşturuyor ve Keskin'i kovalıyordu.

"Terleyeceksin, sonra hasta olacaksın, çok koşma!" Kıraç da onun arkasından ağır ağır ilerlerken güvende olduğundan emin oluyordu.

"Günaydın!" Seslenmemle beni fark etti ve gülümsedi.

"Günaydın."

"Mert'i sana mı bıraktılar?" Mert en sonunda koşmaktan yorulup bana baktı. Hevesle el salladı, ben de aynı şekilde ona el salladım.

"Evet, bugün birlikteyiz, bende kalacak. Harika bir gün yaşayacağız. Değil mi Mert?" Kıraç'ın sorusuyla Mert olduğu yerde zıplayarak ellerini birbirine vurdu heyecanla.

Mert benim bahçeme girdiğinde Kıraç da peşinden girdi. "Kıraç, bak havuz!" Mert heyecanla olduğu yerde zıplayarak bahçedeki jakuziyi gösterdi.

"Havuz değil o jakuzi." Kıraç'ın açıklamasıyla kafası karışmıştı.

"İçi boş ama."

"Doldurulması gerekiyor," dedim ben de onlara biraz daha yaklaşarak.

"Bugün geç uyandın sanırım," dedi Kıraç tam önümde durduğunda.

"Evet, biraz derin uyumuşum."

"Ben de kitap okudum, epey heyecanlı gidiyor." Göz kırptı. "Bugün Mert'le erkek erkeğe bir gün geçireceğiz ama dahil olmak istersen çok mutlu oluruz." Mert'ten çok o mutlu olacakmış gibi gözüküyordu.

"Bugün bir bölüm bitirmem lazım, akşama doğru olabilir."

"Peki, sana kolay gelsin o zaman." Kıraç, Mert'e bakmak için kafasını çevirmişti ki Mert'in boş jakuziye girdiğini fark etti ve gülerek ona ulaştı. Mert'i kucağına aldı ve jakuziden çıkardı.

"Yüzmek mi istiyorsun sen?" Kıraç'ın sorusuyla Mert hevesle başını salladı.

"Anneme dedim ki şortumu koy, Kıraç abiyle yüzeceğiz dedim."

"Hadi gel yüzelim o zaman, kollukların yanında mı?"

"Of, kolluk istemiyorum, sen varsın zaten Kıraç abi! Lüpfennn!"

"Yok öyle dünya, hadi gel hazırlanalım." Kıraç bana döndü tekrar. "Çok ses yapmamaya çalışırız."

"Hiç sorun değil, evde olacağım. Rahatsız olursam kulaklık takarım, Mert istediği gibi eğlensin." Onlar bahçeden çıktıklarında ben de eve geri döndüm.

Bir saat bilgisayarın başında aralıksız kitap yazdım, müziğimin sesini kısınca dışarıda duyduğum seslerle yerimden kalkıp cama ulaştım. Kıraç, Mert'e özenle güneş kremi sürüyordu. İkisi de deniz şortlarını giymişti. Kıraç dikkatlice onun kolluklarını takarken ben de bir süre onları izledim.

Acaba hiç evlenmiş miydi?

Baba olmak onun gibi bir adama kesinlikle çok yakışırdı. Göle girdiklerinde Mert'e yüzmeyi öğretmeye başladı, Keskin de yanlarına girmiş onları izliyordu.

Mert'le suda uzun süre oynarken ben de onları izlemekten kendimi alamadım. Bir adamın her konuda bu kadar mükemmel olması şaşırtıcı geliyordu. O tam olarak yazdığım harika kitap karakterlerine benziyordu.

Onları izlemeyi bırakıp bilgisayarımın başına döndüm, birkaç hikâye atarak Instagram hesabımda okurlarımla sohbet ettim. Hepsi kitap yazmak için taşındığımı biliyordu, yaptığım şeyleri takipçilerimle paylaşmayı seviyordum. Bunun okurlarla aramızdaki bağı güçlendirdiğine inanıyordum. İmza günlerinde çok yorulsam da biraz ara verdiğimde onları hemen özlüyordum.

Akşam saatlerine kadar dikkatim dağılmadan yazmaya devam ettim, ta ki bahçe kapısı tıklatılana kadar. Kapıyı açtığımda Kıraç ve Mert karşımdaydı. Ellerinde hamburger poşetleri vardı.

"Biz bugün sağlıksız beslenmeye karar verdik de bize katılmak ister misin?" Kıraç'ın sorusuyla gülümseyerek başımı olumlu anlamda salladım.

"Bahçeye geçelim güneş yoksa."

"Şemsiyeyi açıyorum." Kıraç şemsiyeyi açıp poşetlerdekileri çıkartırken Mert de onu izliyordu. İlk önce Mert'in önüne hamburgerini koymuş, her şeyini tek tek açmıştı.

"Anneye bahsetmek yok, tamam mı?" Kıraç'ın sorusuyla Mert başını hevesle salladı. Kıraç bu sefer bana döndü, hafifçe eğilerek kısık sesle konuştu. "Annesinden izin aldım ama haberi yok."

"Epey eğlenmiş gözüküyorsunuz." Mert hamburgerinden koca bir ısırık alırken başını olumlu anlamda salladı.

"Mert'in en sevdiği arkadaşı benim, değil mi Mert?"

"Kıraç, o senin sevgilin mi?" Mert'in merakla sorduğu soruyla ikimiz de kısa bir an birbirimize baktık.

"Hayır, komşum." Kıraç'ın cevabı Mert'i pek tatmin etmiş gibi gözükmüyordu.

"Ama sen çok yakışıklısın, o da çok güzel. Annemle babam gibi, siz de öyle olmayacak mısınız?"

"Kısmet." Kıraç'ın sözüyle sıcaklarken ben de sırıtışımı bastırmak için hamburgerden bir ısırık aldım.

"Kısmet mi? Yakında mı yani? Senin çocuğun olursa beni unutur musun Kıraç?"

"Ben seni hiç unutur muyum? Laflara bak ya."

"Büyümüş de küçülmüş." Pek iştahım kalmamıştı. İştahımın kesilme sebebi rahatsız olmak değildi, hatta tam tersiydi!

"Sorma, çok fena he. Biliyor sevgili olmadığımızı, yolda da sormuştu. Şimdi bizi utandırmak için yapıyor." Kıraç yine bana doğru yaklaşıp kısık sesle konuştuğunda güldüm.

"Annemle babam gibisiniz işte! Neden bana yalan söylüyorsun Kıraç? Ben senin dostun değil miyim?"

"Yemeğine devam et aslanım yoksa ben yerim." Kıraç'ın tehdidinden sonra bu sefer hızlı hızlı yemeye başladı. "Yavaş ol yavaş, boğazında kalacak."

"Birazdan film gecesi yapacağız, bize katılır mısın?" Kıraç'ın nazik teklifini geri çevirmedim.

"Yemek için teşekkür ederim ama o zaman mısırlar benden."

Yemeğimizi yedikten sonra Kıraç'ın evine geçmiştik. Yumuşak ve açık renklerle döşenmiş salonu insanın içini açıyordu. Neredeyse koca bir duvarı kaplayan büyüklükte bir televizyonu vardı. Daha önce geldiğimde karanlıktı ve piyanoya odaklanmaktan evi hiç incelememiştim.

Ben onun geniş mutfağında sanki kendi evimdeymiş gibi mısır patlatırken o da çerezleri ve içecekleri hazırlamıştı. "Hangi filmi izlemek istersin bilmiyorum ama Mert'in favorisi *Arabalar*."

"Genelde gizem ve gerilim seviyorum ama *Arabalar* da olur." Cevabımla gamzesini belli ederek gülümsedi.

"O zaman başka zaman da birlikte gizem gerilim izleriz." Öylesine söylediği bir şey değildi, hem ağzımı arıyor hem de beni bir kez daha davet ediyordu.

"Olur, izleriz." Aramızdaki mesafenin epey azaldığını yeni fark etmiştim.

"Kıraç!" Mert'in bağırışıyla birbirimizden uzaklaştık.

"Geldim!"

Birlikte televizyonun karşısındaki koltuğa dizildik, Mert ortamızdaydı. Film boyunca tatlı tatlı konuşmuş, biraz başımızı şişirmişti. Sonra da yorgun düşmüş ve yavaş yavaş uyuklamaya başlamıştı. Başını bacaklarıma yaslamış, bacaklarını da Kıraç'ın üstüne atmıştı.

Filmin sonlarına doğru ben de üstüme çöken halsizlikle başımı koltuğa yasladım. Gözlerim ağır ağır kapanırken uyanık kalmak için çok da çabalamadım.

Sanırım artık bu yabancı olmayan adama da bu kasabaya da düşündüğümden daha hızlı alışmıştım.

8. BÖLÜM

Dinlenmiş ve tamamen uykumu almış şekilde gözlerimi açtım. Bir süre olduğum yeri anlayamadım ve etrafıma bakındım. Hiç tanımadığım, geniş bir yatak odasındaydım.

Dün gece Kıraç'ın salonunda uyuyakalmıştım. Bakışlarım etrafta gezindi. Salon ne kadar softsa yatak odası da o kadar sertti. Sadece koyu renkler vardı. Siyah ve füme ağırlıktaydı.

Yatağının hemen karşısında koca bir kütüphanesi vardı, benim kitaplarımı ayrı bir köşeye koymuştu. Gülümsememi bastırmaya çalışarak yataktan kalktım.

Beni uyandırmamış ve hatta yatağına taşımıştı. Yani tıpkı kitaplarımda yazdığım gibi!

Odadan çıktığımda etraf sessizdi. Aşağı indiğimde salon da boştu ve dünkü tüm dağınıklığımız toparlanmıştı. Ben etrafa bakınırken Kıraç elinde tabaklarla salona girdi.

"Uykucu yazarımız uyanmış."

"Günaydın. Keşke gece beni uyandırsaydın, bir de odana taşımışsın."

"Misafirlerimi hep güzel ağırlarım."

"Sanki kitaplarıma özeniyormuşsun gibi hissettim." Sözlerimle gülümsedi.

"Tüm kitaplarını okuduğum için çok avantajlıyım." Göz kırptı. "Mert'in annesiyle babası geldi az önce, şimdi de bahçede oturuyorlar."

"Öyle mi? Beni uyandırsaydın keşke." Dışarı doğru yürümüştüm ki bir iki hızlı adım atarak önüme geçti ve beni durdurdu.

"Kahvaltı yapmadan hiçbir yere gitmene izin vermiyorum."

"Sen neden sürekli beni besleme derdindesin? Beni şişmanlatıp yiyecek misin yoksa?"

Güldü, altdudağını ağzının içine yuvarladı. "Büyük ihtimalle düşündüğün anlamda yemem."

Onun gözleri parlarken gülüşümü bastırmaya çalıştım ama aşırı şekilde sıcaklamıştım.

"Kahvaltıya kalacağım, yani o dediğin için değil de... Aman, anladın sen beni."

Ne saçmalıyorsun Öykü?

"Anladım anladım." Gülüşünü bastırmaya çalışarak bana yol açtı.

Birlikte bahçeye çıktık, Mert'in anne babası Seher ve Semih beni gördüklerinde gülümsedi.

"Günaydın."

Seher bu sefer sarı saçlarını açık bırakmıştı. Düz saçları güneşin altında parlarken canlılığından doğal saçları olduğu belliydi. Üstünde rahat bir kargo pantolon ve crop, saçlarında da güneş gözlükleri vardı. Semih'se onun aksine biraz daha resmiydi üstündeki gömleği ve kumaş pantolonuyla.

"Günaydın," dedi ikisi de bir ağızdan. Aralarında kısa, ima dolu bir bakışma geçmişti. Kıraç'ın evinde kalmama şaşırdıkları belliydi.

"Dün üçümüz film izliyorduk da uyuyakalmışım ben de." Gereksiz bir şekilde açıklama yaptım, cidden aşırı gereksiz şekilde!

"*Arabalar* mı izlediniz yine? Mert oğlum, hepimize ezberlettin filmi," dedi Seher, Mert'se sevimlice sırıttı.

"Mert'e baktığın yetmiyormuş gibi bir de bize kahvaltı hazırladın," dedi Semih de mahcup olmuş şekilde.

Kıraç yine hamaratlığını konuşturmuş ve güzel bir kahvaltı masası hazırlamıştı.

"Mert benim dostum, ona bakmadım, onunla takıldım. Değil mi Mert?" En sonunda Kıraç da masaya, yanıma oturdu.

"Evet, biz dostuz!"

"İstediğin bir şey var mı?" Kıraç kahvaltısına başlamadan önce bana doğru hafifçe eğilerek ilgiyle sormuştu.

"Hayır, teşekkür ederim."

"Yeni kitap nasıl gidiyor? Burası sana ilham verdi mi?" Seher'in sorusuyla bakışlarımı Kıraç'ın yeşil gözlerinden ayırabildim.

"Evet, hem de çok. Burayı şimdiden çok sevdim."

"Belli," dedi Semih kısık bir sesle gülerek. Seher ona dirseğiyle vurup gülümsemeye çalıştı. "Yani burası çok güzel bir yer, ayrıca bu göl evi kitap yazmak için bence en doğru yer."

"Yemeğini ye Semih, yemeğini ye." Seher'in ağzına tıkadığı ekmekle sustu.

"Ne kadar kalmayı planlıyorsun?" diye sordu Seher.

"Aslında bir aylığına kiraladım ama kitabım bitene kadar kalmayı planlıyorum, iki aya da çıkabilir gibi. Birazcık durumuma bağlı."

"Ayda bir kitap mı yazıyorsun yani?" Semih'in şaşkın sorusuyla gülümsedim.

"Değişiyor, eğer kendimi verebilirsem ve kurgu kendini yazdırırsa evet. Bazen daha kısa sürelerde de bitiriyorum, birazcık ilham perilerime bağlı."

"O zaman umarım burada ilham perilerin seni hiç bırakmaz." Kıraç yine tüm tenimi yakacak kadar etkileyici bir bakış atıp bana hafif hafif yürümeye de devam ediyordu.

"Sizin aranızda bir şey mi var? Pardon, daha fazla tutamadım kendimi, zaten çok yakışıyorsunuz!" Dakikalardır kocasını uyaran Seher bu sefer kendi atılmıştı.

Bir an ne diyeceğimi bilemedim, Kıraç'a baktım. O da bana bakıyordu.

"Öyle sorulur mu Seher?" Bu sefer Semih onu ayıplayarak aynı Seher'in ona yaptığı gibi ekmeği ağzına tıktı.

"Ben yazar hanımın uzun süredir hayranıyım," dedi Kıraç da Seher'in sorduğu soruya cevap vererek.

Yalanlamamıştı.

Aramızda bir şey yoktu ama her an olacak gibiydi. Özellikle de hayatımda ilk kez bir adama karşı bu kadar yükseldiğimi düşünürsek...

Kendine gel Öykü, kendine gel kızım.

"Neyse, biz sizi utandırmayalım şimdi, yazar hanımın rengi gittikçe bordoya çalıyor," dedi Semih de başını tabağına eğerek.

"Biliyordum! Onlar sevgili mi anne?" Mert merakla annesine baktı.

"Sen sevgiliyi nereden öğrendin? Tabağını bitir Mert." Annesinin sözleriyle uslu bir şekilde yemeğine döndü.

"Şu kayıplarla ilgili bir gelişme var mı?" diye sordum konuyu değiştirmeye çalışarak. Çünkü biraz daha bizim olmayan ilişkimizden bahsederlerse kendimizi gerçek bir ilişkinin içinde bulabilirdik.

"Kayıplar mı? Sadece bir kayıp yok muydu hayatım?" Seher şaşkınca eşine baktı.

"Evet, bu kasabada sadece bir kayıp var ama duyduğuma göre yakınlarda da bir kadın kayıpmış ve henüz bulunamamış," dedi Kıraç.

"Enteresan, burada böyle şeyler hiç olmaz. Umarım en kısa sürede iki kadın da bulunur." Seher üzgünce nefesini verdi. Bakışları oğluna kaydı, onun için endişelendiğini görebiliyordum. "Bu kasabaya taşınma sebebimiz tamamen kargaşadan uzak olmak ve huzurlu yuvamızda yaşamaktı. Beş yıldır yaşıyoruz da çok şükür. Yine de bu şekilde haberler duymak hoşuma gitmiyor."

"Seher bu konularda çok hassastır, haber bile izlemesine izin vermiyorum. Kötü bir haber olduğunda sanki kendi başına gelmiş gibi üzülüyor." Semih eşinin masanın üstündeki elini tuttu ve sevgiyle okşadı.

"Aslında kırsal alanlardaki suç oranı nüfusla kıyaslandığında şehirlerdeki suç oranlarından çok daha fazla, sadece birçoğu kay-

da geçmediği için güvenli olduğu düşünülüyor." Sözlerimle Seher şaşkınca bana baktı.

"Normal bir yazar olmadığını size söylemiştim, cinayet yazıyor," dedi Kıraç onlara eğilip fısıldarmışçasına.

"Elbette yazdığım şeyleri araştırmam gerekiyor!" Bir doktor sadece tıp bilirdi ya da bir avukat sadece hukuk bilirdi ama bir yazar yazdığı her konuyu bilmeliydi. Ve bu da beni hep araştırmalara sürüklüyordu.

"Diğer kırsal alanları bilmiyorum ama burada beş yılı aşkındır yaşıyorum, bir hırsızlık olayıyla bile karşılaşmadım. Beş yıl içinde işlenen en büyük suç Bahtiyar amcanın oğlunun düğününde çok içip Hatice teyzenin bahçesine, çiçeklerinin üstüne işemesiydi. Hatice teyze onu az daha davalık edecekti de zor tuttuk." Semih'in sözleri aramızda dönen sohbeti yumuşatırken gülerek arkama yaslandım. "Bu arada genç yaşta bu kadar çok kitap çıkarman ve böyle büyük kitlelere hitap etmen çok etkileyici. Gerçi tam da bir cinayet romanı yazarı geldikten sonra kasabada kayıpların başlaması tam da korku filmi tadında oldu."

"Deme öyle şeyler, çok korkunç." Seher ürkmüş şekilde konuyu kapatmaya çalıştı.

"Tamam tamam, sadece şaka yapıyordum." Semih'e gülümsemeye çalıştım ama şakası hiç hoşuma gitmemişti.

Kahvaltıdan sonra sohbet edip Türk kahvesi içmiş, öğlene doğru da Semih'le Seher Mert'i de alıp çıkmıştı. Seher gitmeden önce onlara en kısa zamanda yemeğe gitmemiz için ısrar etmişti.

Kıraç'la sürekli birlikte takılıyorduk, aramızda tam olarak bir şey olmasa bile kesinlikle bir şey var gibiydi!

Bu sefer onun itirazlarını kabul etmemiş ve bulaşıkları toplamasına yardım etmiştim. "Ben gideyim o zaman," dedim ıslak ellerimi kurulayarak.

"Bugün bir planın var mı?"

"Kitap yazarım. Senin var mı?"

"Ben de çalışırım."

"Güzel o zaman," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek.

"Güzel," dedi o da benim gibi.

"Kolay gelsin sana."

"Sana da," dedi ve beni yine bahçe kapısına kadar uğurladı.

Arkamı ona dönüp hızlı hızlı eve yürüdüm, çarpıntım vardı! Hem de feci bir şekilde.

Eve girer girmez kapıyı kapattım ve sırtımı kapıya yaslayıp gözlerimi yumdum. Bu hisler daha ne kadar bu şekilde büyümeye devam edecekti, merak ediyordum. Böyle giderse büyük bir vurgun kaçınılmazdı ve o vurgun tam kalbimin ortasına olacaktı.

Sakin bir gün geçirmiş, bol bol kitap yazmış ve dinlenmiştim. Bu sefer akşam yemeğine Kıraç'a gitmemiş ya da onu çağırmamıştım. Aslında nezaket göstergesi olarak çağırmam gerekirdi ama onunla vakit geçirdikçe daha çok bağlanıyordum ve bağlanmaktan deli gibi korkuyordum.

Akşam kitap yazmaktan bunalıp bilgisayarımı kapattım. Canım farklı bir şeyler yapmak istiyordu.

Belki de jakuzi keyfi yapabilirdim, yanıma da bir kadeh şarap alırdım. Bu fikir fazlasıyla hoşuma gidince odama çıkarak siyah bir bikini giyip yanıma da havlu aldım.

Aşağı inip yumuşak içimli rose şarabımı ve bir kadeh alarak bahçeye çıktım. Kıraç da köpeği Keskin de ortalıklarda yoktu.

Hava sıcak olsa da akşam olduğu için göl kenarında esinti vardı. Suyu açıp bir süre sıcaklığını ayarlamaya çalıştım. İçinde mavi ve kırmızı ışıklar yanarken su da bolca köpürüyordu.

Jakuziye girip bacaklarımı uzattım ve kadehime de şarap doldurarak arkama yaslandım. Ilık suyun içinde etrafımdaki manzarayı seyrederken fazlasıyla huzurluydum.

Bir kadeh bitirdikten sonra ikinci kadehime geçtim. Çok fazla alkol tüketmezdim. Şarap eşliğinde kitap yazabilen o yazarlardan değildim ama arada içmek zihnimi ve bedenimi rahatlatıyordu.

Üçüncü kadehi doldururken şişeyi elime alıp kontrol ettim, yumuşak içimli olabilirdi ama alkol oranı epey yüksekti.

Telefonumdan klasik, hafif bir müzik açtım. Suyun sıcaklığını biraz daha artırdım.

Duyduğum araba sesiyle etrafıma bakındım. Kıraç demek ki evde değildi, zaten ışıkları da kapalıydı. Çok geçmeden eve girmiş, ışıkları açmış ve bahçeye çıkmıştı.

Üstünde siyah tişört ve koyu bir kumaş pantolon vardı.

"Keyfiniz yerinde gibi yazar hanım." Bana seslendiğinde gülümsedim.

"Çok." O harfini biraz uzatmıştım konuşurken. Evet, hafiften çakırkeyif oluyordum. "Bana katılmak ister misin?" Bunu cidden sormuştum. Ciddi ciddi sormuştum. Hem de ahlaksız bir teklif yapar gibi sormuştum!

Kıraç bir süre şaşırıp etrafına bakındı, ne diyeceğini bilememişti. "O-olur. Üstümü değiştirip geleyim."

Daha o gelmeden bana sıcak basınca bu sefer suyun ayarını soğutmaya çalıştım. O içeri girip gözden kaybolurken kadehimde kalan son yudumu da hızla içtim.

Müziğim kapandığında telefonumun çalacağını anladım. Islak elimi yanımdaki havluyla kuruladım, Selin görüntülü arıyordu.

Aramasını yanıtladım. Bizimkiler yine toplanmıştı, Mahir'in evindeydiler.

"Ooo, ben nispet yapmak için seni aradım ama sen bize nispet yapacaksın galiba?" Selin'in sorusuyla başımı onaylayarak salladım.

"Keyfim çok rahat."

"Keyfin çok mu rahat? Öykü sarhoş olmuş arkadaşlar!" diye bağırdı Akın.

"Sarhoş mu olmuş?" Bunu soran kamerada gözükmeyen Ozan'dı. "Ne diye sarhoş olmuş?"

"Aman, kız keyif yapıyor, yakışıklı komşunu da çağırsana, daha güzel keyif yaparsın." Hande heyecanla başını kameraya sokmaya çalışıyordu.

Kıkırdadım, *çağırdım zaten* dememek için kendimi tutarken hıçkırdım.

"Bak ya, dağ başında kaldığı yetmiyormuş gibi bir de sarhoş oluyor. Çok mu sarhoşsun? Gelelim mi?" Ozan telaşla konuşurken telefonu onların elinden almış ve yanlarından da uzaklaşmıştı.

"Hayır, evimdeyim zaten. Bahçedeyim, merak etmeyin beni." Sözlerim onu pek rahatlatmamış gibiydi.

"O adama dikkat et."

"Ya adam taş taş! Salsana sen şu kızı!" Hande arkadan bağırırken gülüşümü bastırmaya çalıştım.

Tam bu sırada yanıma doğru yürüyen Kıraç'ı fark ettim. "Ben kapatıyorum, size iyi eğlenceler." Daha fazla pot kırmasınlar diye telefonu yüzlerine kapattım.

Kıraç altına siyah bir deniz şortu giymişti ve kaslı bedeni tamamen ortadaydı. Derin bir nefes aldım.

Geniş omuzları, düzgün kasları ve güneşte yanmış teniyle kesinlikle kusursuzdu. Yanıma geldiğinde onun da kısık bakışları uzun bir süre üzerimde gezindi.

Bacaklarıma kendime çekerek ona yer açtım. Boyu uzun olduğu için, jakuzinin içinde ona bakmak için başımı epey kaldırmam gerekiyordu.

"Sığabilecek miyiz? Ben iri bir adamım." İri bir adam olduğu kesindi zaten, her anlamda.

Sen sadece kitap yazarken bu kadar fesatsın Öykü! Kendine gel!

"Denemeden bilemeyiz," dedim onu süzmeye devam ederken.

Gözleri biraz daha kısıldı ve jakuziye *-tam karşıma-* girdi. Jakuzi yeterince genişti ama uzun olduğu için bacakları bacaklarıma temas etti.

"Sen sarhoş musun?" Sorusuyla altdudağımı ısırdım.

"Bilmem, öyle miyim?"

Alkol aldığımda aşırı saçmalıyor, saçma sapan cilveli oluyordum, hem de aşırı.

"Şarap ister misin?" Sorumla başını iki yana salladı.

"Kullanmıyorum."

"Cidden mi? Kullanıyormuşsun gibi bir tipin var."

"Sen de benim tipimi her şeye benzetiyorsun, kitap okumayı yakıştırmadığın da aklımda hâlâ!" Sahte bir kızgınlıkla kaşlarını çattı, arkasına rahatça yaslandığında ben de bacaklarımı kendime çekmeyi bıraktım. Zaten her türlü temas halindeydik.

Daha önce kimseye bu şekilde fiziksel bir çekim hissetmemiştim. Aşka inanırdım ama bu şekil çekimlere inanmazdım.

Sanırım yazdığım her şeyi yaşamakla sınanmıştım!

"Kullanmamanın özel bir sebebi var mı?"

"Hayır, sadece kontrolcü bir adamım ve kontrolümü kaybetmeyi sevmem. Bir şeylere bağımlı olmayı da sevmem çünkü alıştığım bir şeyi kolay kolay bırakamıyorum." Son cümlesinde yaslandığı yerden doğrulmuş ve gözlerime daha yakından bakmıştı.

"Hmm." Mırıldanarak başımı jakuzinin yastıklı kısmına yasladım. "Kontrolünü kaybedersen ne olmasından korkuyorsun?"

Derin bir iç çekerken o kaslı göğsü de şişmişti. Soruma cevap vermedi, sadece beni izlemeye devam etti.

Güzel bir adamdı ve bunun farkındaydı. Bacaklarım bacaklarıyla temas ederken tüm bedenim ona daha çok yakın olmak için beni içten içe tüketiyordu ve bu beni şimdiden mahvediyordu.

"Nefeslerin hızlandı," dedi bakışları göğsüme kaydığında.

"Çok ateşli bir adamla jakuzideyim, normal."

Güldü, gülüşünün güzelliği beni biraz daha heyecanlandırdı. "Sen cidden sarhoş olmuşsun ama bu hallerin hoşuma gitti."

"Hoşuna gidecek başka hallerim de var," dedim başımı omzuma doğru yaslayıp altdudağımı ısırarak.

Şu hallere bak! Gören de her gördüğün adamla takılıyorsun sanacak Öykü! Daha doğru düzgün bir ön sevişme bile yaşamadın! Şimdi girdiğin hallere bak!

Bu sefer yüksek sesle güldü. "Biliyordum!"

"Neyi biliyordun?"

"O yazdığın karakterlere benzediğini. Demek içince içindeki gizli, edepsiz kısmı ortaya çıkarıyorsun."

"Aa, ben edepsiz miyim?"

"Şu an evet, fazlasıyla." Gülümserken bundan pek şikâyeti yokmuş gibiydi.

"İçtiğimde daha rahat olabilirim ama bu yazdığım karakterlere benzediğimi göstermiyor! Mesela ben asla cinayet işleyemem, kan görünce bile tansiyonum düşüyor, midem bulanıyor." Heyecanla konuşurken yaslandığım yerden uzaklaşmış ve ona yaklaşmıştım.

"Ne kadar inkâr edersen et, onlar senin zihninin bir ürünü. Ve sana bu yüzden hayranım, zihninin içinde birbirinden mükemmel karakterler taşıyorsun. Hiçbiri olmadığını söylüyorsun ama hepsinden biraz olduğunu görüyorum."

Beni gözlemlemekten, yorumlamaktan keyif alıyordu ve itiraf etmek gerek ki ben de kendimi ondan duymayı seviyordum.

Şeffaf değildim ama o benim en opak hallerimi bile görebilecek kadar dikkatliydi.

"Katil olduğumu mu ima ediyorsun?" Gözlerimi irileştirip ona biraz daha yaklaştım.

"Ee potansiyel var diyelim. O işkence sahneleri nasıl gelsin aklına yoksa?"

"Tuhaf yanı bunların benim aklıma gelmesi değil ki! İnsanların bu kadar çok sevmesi. Bence herkes manyak." Omuz silktim, kendime bir kadeh doldurmak için ondan uzaklaştım.

Şişeye uzanmaya çalıştım ama biraz uzakta kalmıştı. Siyah bikinimin içinde ıslak şekilde jakuziden biraz çıktım. Dışarı çıkan bedenim aniden üşürken şişeye ulaşmıştım.

Bu sefer kadehe dökmeyip direkt dudaklarıma götürdüm, bacaklarım hâlâ suyun içindeydi ama kalçamı oturma kısmına yaslamıştım.

Ben şişeyi kana kana içerken Kıraç beni izliyordu.

"Dokunacak Öykü." Şişeyi bitirmek üzereydim. En sonunda dudaklarımdan çekerek şişeyi geri yerine bıraktım. "Bak ya, bir de hızlı hızlı içiyorsun. Alkolik mi çıktın başımıza?"

Sorusuyla cıkladım. "Alkolik olsam hemen sarhoş olmazdım herhalde canım."

"Canım?" Güldü. "Üşüyeceksin, çıkacaksan havlu al üstüne." Çıkmadım, tekrar jakuzinin içine girdim ama bu sefer ondan uzak durmaya çalışmadım. "İçince bir cesaret geldi sana."

Ona biraz daha yaklaştım.

Derin bir iç çekerek beni izledi. "Çok güzelsin."

"Benden hoşlanıyor musun?" diye sordum elimi onun omzuna götürerek.

"Korkarım hoşlanmadan fazlası."

"Neden korkarsın?" Çıplak omzunu hafifçe okşamaya devam ettim. Elim yavaşça göğsüne indiğinde gözlerini yumdu.

"Öykü." Adımı bile zorlukla söylemişti.

Eli saçlarıma gitti, hafifçe okşayarak ıslak saçlarımı arkaya doğru çekti. Bacaklarımı bacaklarının üstünden geçirerek ona biraz daha yakınlaştım, sanırım kucağına çıkmıştım.

Saçlarımı avcunun içinde topladı ama canımı yakmadı. "Yapma." Uyarısıyla kıkırdayarak başımı geriye attım.

"Ne yapıyorum ki?"

"Bak ya, bu hiçbir şeyden haberin yokmuş ayakların bende işe yaramaz, yazar hanım."

Gülerek kollarımı omzuna yasladım, hafif hafif saçlarını okşadım. Ona dokunmak hoşuma gidiyordu, ona daha fazla dokunmak istiyordum.

"Şu an sarhoş olduğun için şükret. Bunları ayıkken yapmış olsaydın..." Konuşmaya devam edemeyerek iç çekti.

"Ne yapardın?" dedim ben de sınırlarını biraz daha zorlayarak, ona biraz daha yaklaşmıştım. Sadece bikinimin kapattığı göğüslerim, onun tenine yaslıydı.

"Senin bile hayal gücünü şaşırtacak şeyler," dedi ve saçlarımı bıraktı. Dudaklarımı sakallı yanağının hemen üstüne, çıkık elmacıkkemiklerine yasladım. Öpmedim, dudaklarımla tenini okşadım.

"Öykü, hadi çıkalım." Sözleriyle başımı iki yana salladım.

"Çıkmak istemiyorum, seni istiyorum."

"Allah belamı verdi şu an." Söylenerek derin bir nefes aldığında kıkırdadım.

"Sen istemiyor musun?" Dudaklarımı yanağından ayırmış ve dudaklarına yaklaştırmıştım. O kadar yakındık ki o da konuşsa dudaklarımız birbirine çarpacaktı.

Sabır dolu bir nefes alarak dudaklarını çeneme yaklaştırdı, dudaklarımdan uzaklaşmaya çalışıyordu. "Ne kadar istediğimi bilsen sanırım benden korkarsın. Ama elbette sarhoşken ve büyük ihtimalle yarın bu olanları hatırlamayacakken değil."

Ofladım. "Hatırlatırsın o zaman."

"Bak ya." Kollarını bacaklarımın altından geçirdi. "Yeter bu kadar, o kadar hızlı içersen olacağı bu. Yarın ben sana çok güzel hatırlatacağım bunları." Ben kucağındayken ayağa kalktığında düşmemek için ona daha sıkı tutundum.

Başımı çenesiyle göğsü arasındaki boyun girintisine yorgunca yasladım.

Çok geçmeden beni yatağımın üstüne bıraktı. Elim eline gitti. "Gitme."

"Öykü, bu gece sana daha fazla karşı koyabilecek takatim kalmadı." Onu kendime çektim.

"Kalmasın." Sıcak suyun ardından yatakta yatmak beni mayıştırmıştı. Esneyerek onu biraz daha kendime çektim.

O da itiraz etmeyi bıraktı ve yanıma uzandı. Başımı nemli göğsüne yasladım. "Normalde biriyle uyumayı hiç sevmem, en son küçükken uyumuşumdur herhalde." Beni çıplak göğsüne biraz daha çekti. "İlk defa bir erkekle uyuyacağım." Uykum geldiği için bir şeyler mırıldanıyordum ama söylediklerim anlaşılıyor muydu bilmiyordum.

Beni daha sıkı sardı.

"Uyu güzelim uyu. Göğsüm hep senin için açık olacak."

Onun göğsüne biraz daha gömüldüm ve huzurla gözlerimi yumdum.

9. BÖLÜM

İnanılmaz bir baş ağrısıyla uyandım. Kendime gelmeye çalışarak esnedim. Dün gece olanları hatırladığım ansa irileşen gözlerimle yataktan doğruldum.

Hemen yatağın diğer tarafına baktım ama boştu.

Bir an dün olanlar gerçek miydi yoksa rüya mıydı diye sorgulasam da her şeyi hatırlıyordum! Keşke hatırlamasaydım!

Utançla inleyerek yataktan doğruldum. Sadece bikinimle yatmıştım ve üstümde çarşaf vardı.

Ellerimle yüzümü utançla kapattım. Dün gece cidden yaşanmıştı! Adamı resmen taciz etmiştim. Derin bir of çektim. Keşke o da biraz içseydi de çok hatırlamasaydı, gerçi dün o da içseydi hiç iyi şeyler olmayabilirdi.

Neden o kadar içmiştim ki? Birkaç kadeh içip bırakacaktım ama yok, illa suyunu çıkarmam gerek!

Yataktan zorlukla çıktım. O kadar çok içmiştim ki hâlâ başım dönüyordu. Hızlı bir duş aldım kendime gelmek için, midem de bulanıyordu.

Üstüme rahat bir şort üst takımı giyinip aşağı indim, canım hiçbir şey istemiyordu. Sadece bolca su içmek istiyordum.

Kıraç etrafta yoktu, tabii olmazdı, adam kendini korumak için kaçmıştı!

Bir özür dilemem gerekiyor muydu?

Evet, hiçbir şeyi hatırlamıyormuş gibi davranarak tepkisini ölçebilirdim.

Terliklerimi giyip bahçe kapısını açtım. Yan bahçe fazlasıyla sessizdi, Kıraç etrafta gözükmüyordu. Hava mı çok sıcaktı yoksa utançtan mı bu kadar sıcaklıyordum bilmesem de bahçesine doğru yürüdüm.

Bahçe kapısını açıp evin kapısına kadar yürürken bir an geri mi dönsem diye düşünsem de en sonunda kapının önünde durabilmiştim.

Kapıya elimin tersiyle iki kez vurup gözlerimi tırnaklarıma diktim. Dün suda çok kaldığım için soyulmaya başlayan kırmızı ojelerimi soyarak gerginliğimi gidermeye çalıştım.

Çok geçmeden kapı açıldı ve başımı zorlukla tırnaklarımdan kaldırdım. Kıraç hep olduğu gibi spor değil, daha resmiydi. Kumaş bir pantolon ve lacivert bir gömlek giyinmişti.

Onu hep spor ve gündelik kıyafetler içinde görüyordum ve bu hali de kesinlikle nefes kesiciydi.

Daha fazla adama sulanma Öykü!

"Günaydın." Gülümsemeye çalışsam da başaramadım.

"Günaydın." O benim aksime kocaman gülümsedi.

"Ben, dün, şey..." Konuşamıyordum!

Yeşil gözlerine vuran güneşle gözleri kısıldı, hafifçe güldü. Kollarını göğsünün altında birleştirdiğinde bedeninin heybeti biraz daha ortaya çıktı. Omzunu kapının kenarına yaslayarak beni izlemeye devam etti.

"Ben dün çok içmişim de epey feci uyandım. Senin geldiğini hatırlıyorum, umarım seni rahatsız edecek bir şey yapmamışımdır." Keyifle beni dinliyordu.

Dudaklarını ıslattı, başını iki yana salladı. "Hayır, çok eğlendim. Hatta uzun zamandır bu kadar eğlenmiyordum." İmalı sözleriyle yerin dibine girmek istedim!

"Öyle mi? Ne güzel." Konuşamıyordum, far gören tavşan gibi kalmıştım.

"Hiçbir şey hatırlamıyor musun sahiden?" Sorusuyla öksürdüm, hemen başımı iki yana salladım.

"Hiç, hem de çok hiç." Beyaz dişlerini göstererek güldü.

"Üzüldüm, hatırlasaydın keşke. Çok eğlenmiştik." Resmen benimle alay ediyordu. Bir dakika!

Acaba cidden hatırlamadığım bir şeyler de mi olmuştu?

En son onu yatağa çektiğimi hatırlıyordum. Sonrasında bir şey olmuş muydu?

Elimi belime koydum ve gözlerimi kıstım. "Öyle mi? Ne kadar eğlendik?" Daha fazla dayanamadı, bu sefer yüksek sesle güldü.

"Çok."

Şimdi ağzını ararsam hatırladığımı anlardı, o daha büyük bir rezillikti.

"Öykü..." İç çekerek ismimi söylerken gülüşü de hafifçe soldu. "Seninle geçirdiğim çoğu vakit benim için çok eğlenceli. Dün biraz içkiyi kaçırdın, seni odana çıkardım. Sonra beni yanına çektin ama merak etme, ne kadar sarhoş olduğunun farkındaydım ve aramızda hiçbir şey geçmedi. Aslında sabaha kadar kalacaktım ama şirketten aradılar, şehre gitmem gerekliydi. O yüzden yanında kalamadım." Sabaha kadar kalacaktım mı demişti o?

Bir an ne diyeceğimi bilemedim. "He anladım. Kusura bakma ya, çok alışık değilim içmeye."

"Emin ol, hiç kusur değildi." Çapkınca göz kırptı.

"Anladım, tamam o zaman. Bir şey olmadıysa iyi, yani o anlamda demedim, seni rahatsız etmediysem iyi..." Durdum. "Ben en iyisi sussam iyi olacak, değil mi?"

Güldü. "Hâlâ sarhoş olma ihtimalin ne kadardır?"

"Yüksek." Bir adım geriledim. "Gideyim ben, sana da kolay gelsin." Bir adım daha geriledim.

"Kahvaltı yap ve sade soda iç." Uyarısıyla başımı olumlu anlamda salladım. "Ayrıca sarhoş olmadığın bir zaman bu konuları tekrar

tartışabiliriz." O konuşurken ben geri geri yürümeye devam ediyordum.

Beceriksiz bir şekilde el sallarken arkamdaki saksıya çarptım ama çaktırmadan hızla denge kurdum ve sonunda bahçesinden çıkmayı başardım. Beni izlerken gülmeye de devam ediyordu.

Rezil olmuştum! Kendimi resmen rezil etmiştim.

Hızlıca eve girip kapıyı kapattım. Utançla inleyerek kendimi koltuğa attım ve sıcak olmasına rağmen kenardaki ince battaniyeyi de üstüme çektim. Utançtan hasta olmuştum resmen!

Ben battaniyenin altında utancımı yaşarken kapım tıklatıldı. Bahçe kapısıydı, yani Kıraç'tı.

"Allah'ım, bu rezalet bitsin artık!" Zorlukla koltuktan kalktım ve hiçbir şey yokmuş gibi normal şekilde kapıyı açtım.

Az önceki gömleğinin üstüne bir de ceket giyinmiş, yanına da bilgisayar çantası almıştı. Kitaplardaki zengin ve yakışıklı CEO'lara benziyordu, gerçi benzemesi fazlaydı, adam zaten öyleydi.

"Ben çıkıyorum da gitmeden önce seni göreyim dedim. Büyük ihtimalle işlerim uzun sürecek. Bu gece gelemeyebilirim, yarın da muamma. Ben yokken Keskin'e bakar mısın?" Sorusuyla başımı olumlu anlamda salladım. "Günde iki kez mamalarını vermen yeterli, bahçe kısmındaki dolaplarda her şeyi var."

"Tabii, bakarım."

"Eğer müsait olmazsan onu da yanıma alabilirim. Yoğun olursan seni anlarım." Sözleriyle başımı iki yana salladım.

"Hayır, Keskin'le vakit geçirmek benim için sorun olmaz ama ondan biraz korkuyorum."

"İstersen tasmasını takabilirim ama sana zarar vermeyeceğine eminim." O konuşurken Keskin de arkasından gelmiş, hemen yanına oturmuş ve dilini dışarı çıkararak bizi dinlemeye başlamıştı.

"Nasıl bu kadar eminsin?" diye sordum Keskin'in fazlasıyla keskin dişlerine bakarak.

"Çünkü o benim sevdiğim her şeyi çok sever." Göz kırptı.

Bayılma Öykü, dayanabilirsin.

"Zaten mamasını koydum, akşama yenilesen yeterli. Yarına kadar gelmeye çalışacağım, sana çok fazla iş çıkarmak istemem."

"Hayır, Keskin'le birbirimize alışıyoruz gibi. Yani sıkıntı olmaz, onu dert etme. İşlerini aceleye getirme, için rahat olsun."

"Çok teşekkür ederim, ben gideyim o zaman." Bakışları son kez üstümde gezindi.

"Görüşürüz, kolay gelsin."

"Bir şey olursa ara beni mutlaka, hatta bir şey olmasa da arayabilirsin." Son sözlerini de söyleyerek Keskin'le birlikte bahçemin çıkışına yöneldi. Yürürken Keskin'le bir şeyler konuşuyordu, Keskin de onu havaya diktiği kulaklarıyla dikkatle dinliyordu.

İç çekerek kapıyı kapattım.

Bu adama daha kaç kez rezil olacağımı merak ediyordum. İşin tuhaf yanı normalde bir insanla bu şekil şeyler yaşasam çok daha fazla utanıp kafaya takacağıma emindim. Ama onunla sanki işler biraz daha farklıydı.

Sanki *bir şekilde o beni anlar* diyordum.

Ben bile kendimi çoğu zaman tanıyamazken birinin beni tanıdığına inanıyordum, hem de bu kadar kısa zamanda.

Düşüncelerimi kafamdan atmak için yazmaya başlasam iyi olurdu ama öncesinde bir sodaya ihtiyacım vardı çünkü midem inanılmaz şekilde bulanmaya devam ediyordu.

Tüm gün bilgisayarın başından kalkmamış, bol bol hikâye atmış ve kanalımda okurlarımla sohbet etmiştim. Yazarken zaman çok hızlı akıyordu ve bilgisayar başında vaktin nasıl geçtiğini bile anlamamıştım.

Birkaç kez Keskin havlayarak kendisini hatırlatmıştı, gidip mamasını verip tekrar bahçeye geçmiştim. Kıraç'ın yokluğu fazlasıyla belliydi.

Ben birinin varlığına bu kadar çabuk alışmazdım. Onunsa yokluğuna alışamayacak gibiydim.

Çoktan hava kararmıştı, bahçenin loş lambası yanıyordu. Cırcırböceklerinin ve klasik müziğimin eşliğinde keyifle çalışıyordum.

Hobimin mesleğim olmasının ne kadar güzel olduğunun farkındaydım. Yazdığım her kitap benim için bir hayattı. Bazen bir kurgu hakkında hiçbir şey planlamadan yazmaya başlıyor ve o kurgunun beni sürükleyeceği yerleri okuyucular kadar heyecanla izliyordum. En çok bu kısmı seviyordum.

Çünkü yaptığım şeyin sadece yazmak olduğuna inanmıyordum. Zaten yazılması gereken şeylerin vaktinin geldiğinin ve kendini yazdırmaya başladığına inanıyordum.

Belki de her kitabın varlığı, farklı bir evrenin gerçekliğiydi.

Düşüncelere dalmışken hissettiğim ürpertiyle bakışlarımı ekrandan ayırdım. İzlendiğim hissine kapılmıştım.

Etrafıma bakındım. Benim çıkardığım sesler dışında hiçbir ses yoktu ama içimi aniden bir huzursuzluk kaplamıştı.

Bedenim ürperirken bilgisayarımın ekranını kapattım. Belki de bu kadar ıssız bir yerde tek başıma olduğum için ister istemez korkuyordum. Bir de şu bulunamayan kayıplar vardı...

E tabii, ben de sonsuz ve korkunç bir hayal gücüne sahiptim.

Eşyalarımı hızla toparlayıp bahçe kapısından eve geçtim. Kapıyı sadece kapatmayıp kilitledim. Salonun ışığını da kapattım ve perdenin arkasından etrafa bakındım.

Dışarısı oldukça normal görünüyordu. Keskin de havlamıyordu. Köpekler böyle şeyleri hissederdi ne de olsa.

Fazla kuruntu ve evham yaptığımı düşünerek perdeyi kapatacaktım ki gördüğüm siluetle durdum. Kıraç'ın bahçesinde, siyah kapüşonlu biri vardı. O kadar karanlıktı ki bana mı bakıyordu yoksa arkası mı dönüktü, emin olamadım. Hatta orada gerçekten biri olup olmadığından da emin değildim.

Geriye doğru birkaç adım attım, hiç yanımdan ayırmadığım telefonumla karanlık salonumda duvar kenarına sindim.

Jandarmanın numarasını hatırlamıyordum, titreyen ellerimle hızla 155'i tuşladım. Telefon çalarken ben de dikkat çekmemeye çalışarak başımı hafifçe çevirdim. Evet, orada cidden biri vardı ve eve doğru yürüyordu.

Telefon açıldığında bakışlarımı oradan ayırdım. "Biri evimi gözetliyor, tek başımayım." O kadar gerilmiştim ki karşımdaki kişinin ne dediğini duyamıyordum.

"Bir saldırı oldu mu?"

"Hayır ama olabilir."

"Adres alabilir miyiz?" Kadına hızla adresi söyledim. "Beş dakika içinde orada oluruz, isterseniz telefon açık kalsın. O kişiyi şu an görebiliyor musunuz?"

Kalıbından erkek olduğu belliydi. Kıraç'ın evinin bahçe kapısını zorluyordu.

"Evet, yan eve girmeye çalışıyor."

"Yüzünü görebiliyor musunuz?"

"Hayır."

"Şu an güvenli bir yerde misiniz?"

"Evimdeyim ama çok da güvenli sayılmam."

Ben konuşurken Kıraç'ın evinin alarmı yüksek sesle çalmaya başladı. Evinde alarm sistemi vardı ve kapı zorlanınca devreye girmişti.

Kapüşonlu adamın kaçmasını bekledim ama o bana doğru döndü ve olduğum cama uzun uzun baktı. Yutkunarak birkaç adım daha geriledim.

"Beni gördü, bana bakıyor."

Ama ben onun yüzünü göremiyordum, sadece karanlıktı. Bana doğru yürümeye devam etti ancak yüzünü seçmem hâlâ imkânsızdı.

Birden arkasını döndü ve koşarak uzaklaştı.

Rahatlayarak nefesimi verdim ve hemen arkamdaki koltuğa oturdum. Güçsüzleşen parmaklarımdan telefon kayarken kalbim hızla atıyordu.

Dakikalar boyunca olduğum yerden kalkamamış, telefonumu da elimden bırakmamıştım. Çok geçmeden araba sesi duydum. Dışarıda iki çift ayak sesi vardı. Yerimden kalkmadım, çok geçmeden kapı tıklatıldı.

"Uygar Turan, ihbarınız üzerine geldik. İyi misiniz?" Bu o sürgün edildiği söylenen jandarmaydı. Kapıyı açmadan önce yine de kapı deliğinden baktım. Evet oydu, yanında da ondan biraz daha genç bir adam daha vardı.

Kapıyı açtım ve dışarı doğru bir adım attım.

"Sorun nedir?" diye sordu adam hızla, vakit kaybetmek istemiyordu.

"Bahçede otururken birinin beni izlediğini hissettim. Gerilip eve girdim, o sırada camdan baktığımda bir siluet gördüm. Yan evin kapısını zorladı, alarm çalınca kaçtı."

Ben konuşurken Uygar'ın yanındaki jandarma da not alıyordu.

"Yüzünü görebildin mi?" Başımı iki yana salladım Uygar'ın sorusuyla. "Nedense böyle garip olaylar hep seni buluyor." Kısık gözleriyle beni kuşkuyla inceliyordu.

Aşırı gergin ve stresli hissediyordum. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Bir şey demek istemiyorum, söyleyeceğiniz başka bir şey var mı?" Başımı yine iki yana salladım. "Biz bir süre burada olup etrafı araştıracağız, aklınıza gelen bir şey olursa seslenmeniz yeterli."

Hiç güven vermemişlerdi, hem de hiç. İki adam da arkalarını dönüp yan bahçeye geçerken telefonum çalmaya başladı. Kıraç arıyordu.

"Öykü, her şey yolunda mı? Evin alarm sistemi çalışmış, telefonuma bildirim düştü."

"Sanırım evine hırsız girmeye çalıştı, gerçi sadece hırsız mıydı bilemiyorum."

"Ne? Sen iyi misin? Sana zarar vermedi, değil mi?"

"Yok yok, evdeydim ben, iyiyim. Zaten şimdi jandarma geldi, araştırma yapıyorlar."

"Ben hemen geliyorum." Telaşla konuşuyordu.

"Benim için gelmene gerek yok Kıraç, işlerini hallet. Zaten evine girebildiğini de sanmıyorum."

"Kapını kilitle, birkaç saate oradayım."

"Kilitledim, zaten jandarma bir süre burada olacakmış. Gelmene gerek yok, oradaki işlerini hallet." Sözlerimle sıkıntıyla nefesini verdi.

"Telefonunu yakın tut, istersen benim eve geç. Benim güvenlik sistemim daha güçlü."

"Yok artık Kıraç, dediğim gibi iyiyim. Sen işlerine bak, her şey yolunda."

"Kendine dikkat et."

"Sen de... İyi geceler," dedim telefonu kapatmak için. Bu akşam fazlasıyla gerilmiştim ve dinlenmek istiyordum.

"İyi geceler." Cevabıyla telefonu kapattım.

Odama çıktığımda bir süre camın kenarında durup jandarmaları izledim ama onları göremedim. Belki de çoktan araştırma yapıp gitmişlerdi. Gerçi arabalarının çalıştığını da duymamıştım.

Camlarımı kapatıp perdelerimi çektim. Bu gece uyku tutmayacağını bile bile yatağıma girdim ve sakinleşmeye çalıştım.

10. BÖLÜM

Dün tüm gece uyuyamamıştım, hep tedirgindim. Sadece sabaha doğru sadece birkaç saat uyuyabilmiştim.

Kahvaltı için bir şeyler atıştırıp üstüme yazlık çiçekli bir elbise giyindim. Jandarma karakoluna gidip dün gecedeki olaydan bir şey bulabilmişler mi diye öğrenmek istiyordum.

Evden çıkarken Keskin'in mamasını da yenilemeyi ihmal etmemiştim. Telefonumdan jandarmanın konumunu açıp arabama geçtim.

Burada gerçekten en uzak yer arabayla on dakikaydı. On dakika bile sürmeden karakolun önünde durdum. Dün ifadem bile doğru düzgün alınmamıştı, hatta adımı bile sormamışlardı!

Uygar denen adam gittikçe sinirlerimi bozuyordu, sürekli her şeyi geçiştirme derdindeydi ve bu bana çok şüpheli geliyordu.

Kapının önünde iki jandarma duruyordu. "Ne için gelmiştiniz?" diye sordu biri.

"Dün evimin yakınlarında şüpheli birini gördüm, Uygar Bey geldi ama olayın detayını öğrenmek istiyorum."

"Koridordan ilerleyin, en sonda soldaki oda," dedi diğer jandarma da.

Tek katlı, geniş ve eski binaya girdim. Gri duvarlar ve sıcak hava insanın içini bunaltıyordu. En sondaki odaya ulaştığımda kapıyı tıklattım.

"Gir."

Beyaz, ahşap kapıyı açtım ve içeri girdim. "Merhaba."

Uygar bacaklarını masasına uzatmıştı, önünde bir sürü dosya açıktı ve içerisi duman altıydı. Sigara içiyordu, yanındaki küllükte de boş yer kalmamıştı.

"Niye gelmiştin?" diye sordu kabalığa devam ederek.

"Dünkü olay hakkında bir gelişme var mı öğrenmek istiyorum." Konuşarak karşısındaki tekli koltuğa oturduğumda o da yerinden doğruldu ve bacaklarını masadan indirdi. Masanın üstündeki dosyayı hızla kapattı ve dirseklerini masaya yaslayarak bana baktı.

"Hayır, etrafı araştırdık ancak bir şey göremedik. Kıraç Zengibar evine döndüğünde kamera kayıtlarını kendisinden alıp inceleyeceğiz. Evin kapılarında hiçbir zorlanma belirtisi de yoktu."

"Ama orada biri vardı ve bence sadece hırsız da değildi. Siyah bir kapüşonlu giyiniyordu." Beni pek ciddiye almıyordu. "İşinizi düzgün yapar mısınız? Sizin göreviniz bu kasaba halkını korumak değil mi? Bir vatandaş olarak size derdimi anlatmaya çalışıyorum ama siz daha doğru düzgün ifademi alma zahmetine bile girmiyorsunuz, adımı bile sormadınız."

Ses tonum yüksek değil ama katıydı. Bu adam artık sabrımın sınırlarını zorluyordu.

"İfadenizi aldım, neler olduğunu sordum ve siz de anlattınız."

"Kasabada bir kadın kayıp ve yakınlardaki kasabada da bir kayıp var. Bence bu durum çok ciddi, sizse görüyorum ki bu işi hiç ciddiye almıyorsunuz."

"Sözlerinize dikkat edin, ayrıca sanırım mesleki olarak biraz hayalperest bir insansınız, yazar hanım. Cinayet romanları yazıyordunuz, değil mi?" Beni tanıyordu, demek o yüzden adımı sormamıştı.

"Bunun konumuzla ne ilgisi var?"

"Ortada iki kayıp vakası mevcut, o doğru. Ancak ikisinin de farklı sebeplerden kaçtığını düşünüyoruz, olayın içyüzünü size anlatmayacağım. İkisinin denk gelmesinin bir tesadüf olduğunu düşünüyoruz ve gerekli araştırmaları da yapıyoruz. Lütfen kitap-

larınızı hayal dünyanıza göre yazmaya devam edin ve işimize karışmayın."

"Gerekli araştırmayı yaptığınızı düşünmüyorum." Sözlerimle kaşları derince çatıldı ve koyu gözleri üstümde gezinmeye devam etti.

"Nasıl olduğunu hayal ediyorsunuz bilmiyorum ama burada bir panoya kırmızı ipler dizerek dedektifçilik oynamıyoruz. Ayrıca duyduğuma göre cinayet sahnelerini fazla detaylı yazıyormuşsunuz." Son imasıyla artık ciddiyetimi koruyamadım ve alayla güldüm.

"Ve?"

"Ve de kayıplar siz bu kasabaya geldikten sonra başladı." Bu kadarı çok fazlaydı. Hem işlerini doğru düzgün yapmıyor hem de kitap yazdığım için beni neredeyse şüpheli listesine sokuyorlardı.

"Hani kayıp değillerdi?"

"Farazi konuşuyoruz, yazar hanım. Bence siz bu olayları daha fazla irdelemeyin. Bu kasaba size ağır geldiyse de bence en kısa zamanda şehrinize dönün çünkü burada aradığınız şeyi bulamayacaksınız." Ne diyeceğimi bilemedim, o kadar sinirlendim ki konuşamadım bile.

"Burayı oldukça sevdim, yakın zamanda gitmeye niyetim yok."

"Öyle mi? Dün gece öyle demiyordunuz?"

Buna daha fazla dayanamayacaktım. Yerimden kalktım ve masasının karşısında dimdik durdum.

"İşinizi layığıyla yapmayacaksanız bence siz bu kasabayı bırakın ve şehrinize dönün, aksi halde daha çok kayıp olacakmış gibi gözüküyor." Adamın daha fazla konuşmasını dinlemek istemeyerek hızla arkamı döndüm ve çıktım o bunaltıcı odadan.

Arabaya binene kadar spor ayakkabılarım resmen yeri tokatlamıştı. En sonunda binip kapımı kapattığımda dikiz aynasından halime baktım. Sinirden yüzüm kıpkırmızı olmuştu. Ne salak, hadsiz, boş bir adamdı!

Bu kasabada böyle jandarma varken daha çok kayıplar olurdu. Herif resmen cinayet kitabı yazdığım için katil olabileceğimi ima etmişti.

Evet, cinayet sahnelerini gerçekçi yazdığım doğruydu. Hatta okurlarla aramızda, "Yoksa sen de mi katilsin?" diye şakalaşmalarımız çok olurdu ancak bu şaka değildi. Bu adam ciddi ciddi beni şüpheli listesine almıştı.

Ruh hastası.

Annem arıyordu ama yanıtlamadım. Sesimden iyi olmadığımı anlardı ve yalan söyleyemediğim için gerçeği anlatmak zorunda kalırdım. O da beni bu kasabadan çıkarana kadar durmaz, ortalığı ayağa kaldırırdı.

Eve geçmeden önce markete uğradım, hiç yemek yapasım yoktu ama Kıraç'ın yemeklerini yemeye de ara vermem gerekiyordu. Adamı resmen özel aşçım yapmıştım. Market arabasını alıp bir şeyler doldurdum. Akşama makarna yapacakmışım gibi görünüyordu. Zaten çok yapabildiğim bir şey de yoktu.

Marketin fırın kısmından yarın kahvaltıda yemek için börek de aldım, belki Kıraç gelir diye de fazladan almıştım.

Kasaya gittiğimde Meryem, kafasında şapkasıyla çalışıyordu. "Selam." Beni fark ettiğinde kafasını dalgınca kaldırdı ve gülümsedi.

"Selam." Aldığım ürünleri kasaya dizmeye başladım. "Kıraç abi yok mu?" İmalı sorusuyla güldüm.

"Şehre gitti, işleri varmış."

"Sen de yalnız kaldın şimdi." İması devam etti.

"Zaten birlikte yaşamıyoruz." Açıklamam karşısında sadece kafasını beni geçiştirerek salladı.

"Yakında yaşarsınız."

Yine fazla şey aldığım için kasada işim uzun sürecekmiş gibi görünüyordu. "Çalışmalar nasıl gidiyor?"

"İyi, bir şekilde gidiyor işte. Bu aralar çok odaklanamıyorum açıkçası."

"Çalıştığın için mi?"

"Hayır." Ürünlerimin barkodunu okuturken kısa bir an başını kaldırıp bana baktı. "Sınıf arkadaşımız Melisa'dan birkaç gündür haber alınmıyormuş. Zaten çok melankolik biriydi, bir de sevgilisi aldattı. Başına bir şey gelmiştir diye endişeleniyoruz." Bir kayıp vakası daha...

"Diğer kayıplarla ilgisi olabilir mi?" Meryem sorumla kısa bir an durakladı.

"Umarım yoktur, bu çok korkunç olur. Sence var mı? Sen belki anlarsın böyle şeylerden."

"Nasıl anlayacağım Meryem? Dedektif miyim ben?"

"Ne bileyim, yazan insan çok şey biliyordur diye dedim. Zaten bizim yeni yakışıklı jandarmaya kalırsa bu iş zor. Herif cidden bir içim su, değil mi? Ama biraz sıkıntılı." İç çekti hayranlıkla.

"Aşırı uyuz bir adam. İşini doğru düzgün yapmıyor. Boyu posu olsa ne olacak? Hıyarın teki." Sözlerimle Meryem güldü.

"Ben hiç boyundan posundan bahsetmemiştim ama haklısın, adam iki metre vardır. Eğer Kıraç abi olmasa seni o adamla shiplerdim."

"Romantize etme işini azaltmalısın." En sonunda tüm ürünleri kasadan geçirince ödemeyi yapmak için kartımı çıkardım. "Melisa'dan bir haber alırsan bana haber ver mutlaka."

"Olur, numaranı Kıraç abiden alırım. Yine de ben diğer olaylarla ilgili olduğunu düşünmüyorum, sadece kendi canına kıymasından ya da yanlış şeyler yapmasından endişeleniyorum. Neyse, kendine iyi bak." Konuşurken bir yandan da ürünleri poşetlememe yardım etmişti.

"Sen de... Kolay gelsin." Tam çıkacaktım ki beni durdurdu.

"Ay, yarın akşam festival olacak, kesinlikle gelmelisin."

"Ne festivali?" Sorumla bir süre düşündü.

"Ayçiçeği miydi? Yok o geçen aydı, Bal Festivali de gelecek ay, neydi bu ayki ya..." O kendi kendine konuşup sesli şekilde düşünürken ben de onu izledim. "Neyse işte, bir festival. Kasaba festivallerde çok eğlenceli olur, zaten bir tek o zaman eğlenceli olur. Allah'tan her ay bir şeyin festivalini yapıyoruz. Kıraç abiyle gelin, çok eğleneceğiz. Aşırı keyifli oyunlar oynuyoruz."

"Gelmeye çalışırım." En sonunda marketten çıkmayı başarabilmiştim. Poşetleri yan koltuğa bırakıp sürücü koltuğuna geçtim.

Merkezden uzaklaşıp eve sürerken arabamın gösterge panelinde, ne olduğunu hiç hatırlamadığım arıza ışıkları yanmaya başladı. Burnuma gelen koku ve arabanın ön tarafından çıkan dumanla arabayı yolun sağına çektim.

"Bebeğim, hiç sırası değil." Dumanlar gittikçe artıyordu. Motoru durdurup kaputu açtım. Bir elim belimde, çiçekli elbisemle kaportaya bakıyor ama hiçbir şey anlamıyordum, sadece kötü bir yanık kokusu vardı.

Arabadan da hiç anlamazdım. Keşke onun hakkında da bir kitap yazsaydım, belki bir şeyler öğrenirdim. Bakışlarım etrafta gezindi ama bir tane bile araba geçmiyordu.

Çekici çağırmak için telefonumu çıkardım ama şarjım çok azdı. Dün tüm gece telefona yapışık yatmış, kalan şarjımı da navigasyonu kullanarak harcamıştım.

Oflayarak telefonu arabanın içine attım. Yürüyerek en fazla ne kadar sürerdi ki yol?

Arabanın başında kara kara düşünürken duyduğum sesle başımı kaldırdım. Hiç yardım isteyesim yoktu, aşırı klasik bir korku filmi sahnesinde gibiydim. Neyse ki gündüz vaktiydi.

Siyah, 69 model Chevrolet Impala yaklaşıyordu. Beni fark ettiğinde yavaşlamaya başladı. Direksiyonda gördüğüm kişiyle yüzümü buruşturmamak için kendimi çok zor tuttum. Bu o gıcık jandarmaydı.

Arabasını arabamın yanına bırakıp aşağı indi. "Her şey yolunda mı?"

"Arıza verdi birden."

"Nasıl bir arıza verdi?" Arabayı incelerken yanıma yürüyordu. Bana kaba davrandığı için ondan yardım isteyesim hiç yoktu ama şu an pek de başka seçeneğim yok gibiydi.

"Birkaç kırmızı sinyal ışığı yandı, sonra da yanık kokusu gelmeye başladı. En son da duman çıktığında arabayı durdurdum. Patlamaz değil mi?" Soruma alayla güldü. Üstündeki siyah tişörtüyle kaputa ulaştı ve inceledi.

"Hava çok sıcak, hararet yapmış."

Güneş tam yüzüme vuruyordu ve şu an hararet yapan tek şey arabam değildi. Keşke başıma bir şapka taksaydım.

"Sizi meşgul etmek istemem," dedim ama çok da sert çıkmadım. Gerçi meşgul edeceğim de yoktu ya, adam doğru düzgün çalışmıyordu bile.

"Etmezsin." Kendi arabasına ulaşıp bir su şişesi çıkardı. Suyu kaportadaki bir kısma döktü. Kollarını göğsümün altında birleştirip neler yaptığını izledim sanki çok anlıyormuş gibi. "Motoru çalıştırır mısın? Tek kontak yap önce."

"Ama benimki tuşla çalışıyor."

"Frene basmadan başlat düğmesine bas." Dediğini yapmak için sürücü koltuğuna geçtim. Frene basmadan başlatma tuşuna bastım. "Şimdi bir de frenle basar mısın?" Sorusuyla bu sefer de hep yaptığım gibi frene basarak başlata bastım. "Ekranda hâlâ arıza sinyali var mı?"

"Yok," dememle ekranda yine arıza sinyali çıktı. "Var!"

"Var mı yok mu?"

"Var." Kısık sesle küfrettiğinde motoru kapatıp arabadan indim. "Ne oldu?"

"Klima kayışı kopmuş. Sıcak havada klima açık olunca normal, harareti de zorlandığı için yapmış. Bir ustanın bakması lazım."

"Anladım, bir çekici çağırabilir misiniz?" Ona telefonumun şarjının bittiğini söylemedim çünkü bunu asla söylemezdim. Kimden ne zarar geleceği hiç belli olmazdı ya da ben cidden kafayı yemiştim.

"Çağırırım, aslında ben de yaparım ama biraz sürer."

"Uğraşmayın, çekici çağırsak yeterli."

Kaputu kapattı, bana döndü. Elleri simsiyah olmuştu. Market poşetlerimin yanındaki renkli mendillerimden birini ona uzattım. Mendili gördüğünde tek kaşı havalandı.

Evet, normal bir mendil değildi. Eski zamanlarda kullanılan, nakışlı mendillerdendi. İs içindeki ellerinin üstünde cırtlak pembe mendil biraz komik duruyordu. Elini silip mendili arka cebine attı.

"Seni evine götüreyim."

"Yok, ben beklerim arabanın yanında."

"Evin arabayla yakın ama yürüyerek bu sıcakta biraz uzun sürer. İtiraz etme, kabalığımı telafi etmiş olurum. Belki çekiciyle bile uğraşmadan hallederim arabayı."

"Peki, sağ olun." Poşetlerimi alıp onun klasik arabasına bindim. Çok geçmeden o da sürücü koltuğuna geçti.

"Seni buraya atan ne oldu yazar?"

"İlhama ihtiyacım vardı ve bu kasaba güzel duruyordu." Arabayı çalıştırdığında ardımızda kalan T-Roc'uma hüzünle baktım. Aldığımdan beri ilk arızasını vermişti.

"Peki ihtiyacını karşıladı mı?" İlk defa insan gibi konuşabiliyordu.

"Daha kısa bir süredir buradayım ama evet, iyi gidiyor." Daha fazla konuşmadı, sadece başını belli belirsiz salladı.

Çok geçmeden evimin önünde durmuştuk. Tam teşekkür edeceğim sırada Kıraç'ın arabasını gördüm. Kırmızı klasik arabası da spor arabası da buradaydı. Dönmüştü.

İçimi kaplayan anlamsız heyecanı bastırmaya çalıştım. Uygar'a döndüm. "Tatsız bir konuşma yaşadık ama yine de bana yardım ettiniz. Teşekkür ederim."

"Bir daha etmem." Tamam, onun hakkında kısa bir anlığına düşündüğüm iyi tüm şeyleri şu saniye geri alıyordum!

"Umarım bir daha ihtiyacım kalmaz." Poşetlerimi kucaklayıp arabadan indiğimde karşımda Kıraç'ı gördüm. Onu direkt karşımda bulmayı beklemediğim için elim göğsüme gitti korkuyla.

"Selam," dedi gülümseyerek.

"Selam." Eli hemen elimdeki poşetlere gitti. Kısık bakışları Uygar'ın arabasının üstündeydi. Uygar onunla konuşmamak için camını kapattı ve yanımızdan hızla uzaklaştı.

"Bir şey mi oldu? Neden seni bıraktı?" Sorusuyla bir an şaşırdım. "Amacım hesap sormak değil, sadece merak ettim."

"Arabam yolda arıza yaptı, gıcık bir insan olsa da yardım etti." Ben ondan bahsederken pek memnun değildi.

"Beni arasaydın keşke."

"Geldiğini bile bilmiyordum."

"Dünkü olayları duyduktan sonra sabah toplantıya girip hemen yola çıktım. Sana bir şey olmasından endişelendim." Üstünde yine takım elbise vardı. Her şeyi ütülü ve düzgün duruyordu.

"Ben iyiyim, sadece biraz telaş yaptım sanırım."

"Bana dün olan her şeyi anlatmanı istiyorum. Kamera kayıtlarını inceledim ancak hiçbir şey yok. Gördüğün noktaları göstererek yardımcı olabilirsin." Birlikte benim evime doğru yürüdük.

"Tam senin kapındaydı ve kapıyı zorladı. Jandarma geldi ama ne parmak izi aldılar ne de düzgün bir araştırma yaptılar. Resmen başlarından savdılar. Olayı detaylıca öğrenmek için bugün jandarma karakoluna gittim ama yine hiçbir şekilde yardımcı olmadılar!"

"O herifin tek amacı günü bitirmek, bir işe yaradığı yok. Zaten kayıplar da o başa geldikten sonra başladı. Varlığı o kadar yetersiz ki suç arayanlara kapı açıyor. O adama dikkat etmekte fayda var. Sen de çok muhatap olmamaya çalış, ne ayak olduğu belli değil." Zaten çok da muhatap olunabilecek bir insan değildi kendileri.

Evin kapısını açtığımda Kıraç poşetleri bana uzattı.

"Gelsene içeri."

"Ben de daha yeni geldim, üstümü değiştirip Keskin'e bakacağım. Sonra gelirim."

"Olur o zaman." Kıraç uzaklaşırken ben de kapıyı kapattım.

Saçlarımı ensemde sıkı bir topuz yaptım, klimayı yüksek ayarda açtım. Kıraç sürekli bana yemek hazırlıyordu ve bugün yol yorgunuydu, yemek yapabilirdim.

Aldıklarımı ada tezgâha koydum. Bir süre ne yapacağımı düşündüm. Adam bana sürekli güzel şeyler yaparken benim sadece makarna yapmam biraz komik olurdu. Yanında salata yaparsam çeşit olabilirdi.

Annem her zaman yemek konusundaki beceriksizliğimden yakınırdı ama yalnız yaşarken kendimi yemek konusunda biraz da olsa geliştirmeyi başarmıştım.

Yarım saat içinde hem makarna yapıp hem de güzel bir salata hazırladım. Soslu makarnaya krema da eklemiştim ve bence krema neyin içine girse güzelleştiriyordu.

Hava çok sıcak olduğu için bahçeye hazırlamadım ve evdeki küçük masaya servis açtım. Tam Kıraç'ı çağırmak için çıkacağım sırada bahçe kapısı tıklatılmıştı.

Kıraç'a kapıyı açtım. "Ben de tam seni çağıracaktım, yemek hazırlamıştım." Sözlerimle şaşkınca bana baktı. Üstünü değiştirmiş, ona çok yakışan takım elbiselerini çıkarmıştı. Hep giydiği rahat tişörtlerinden ve şortlarından birini giyinmişti.

"Bana mı hazırladın?" Konuşurken yüzünde güzel bir gülümseme oluştu.

"Evet, sen bana hep hazırlıyorsun sonuçta. Ödeşelim dedim." Gülümsemesi genişleyerek eve girdi.

Hazırladığım masada gezindi gözleri. "Oldukça lezzetli gözüküyorlar."

"Umarım tatları da öyledir." Karşılıklı oturduk.

"Kamera kayıtlarını tekrar kontrol ettim ama bazı yerlerin kayıtlarına ulaşamadım, bir şekilde silinmişler. Ve benim evimdeki güvenlik sistemi de sıradan bir sistem değildir. Bilgilere erişmek için epey uğraş ve bilgi gerekir."

"Ne düşünüyorsun peki? Yemeği de yemeye başla, soğuyacak." Zaten tadından çok emin değildim, soğuk hiç yenilmezdi.

Makarnadan büyük bir çatal aldı. Ben başlamadan önce onun tepkisini izledim, bir tepki vermemişti henüz. Yüzünü falan da buruşturmamıştı.

"Çok iyi," dedi konuşabildiğinde.

Ona inanmadığımı belli edercesine kaşlarımı kaldırdım. Ben de bir çatal aldım. Şaşırtıcı şekilde tadı iyiydi.

"Ellerine sağlık, zaten o ellerden kötü bir şey çıkabileceğine hiç inanmazdım." Çapkınca söylediği sözlerle sıcaklarken sakince yemeye devam ettim.

"Dünkü olay korkunç, ya sana zarar vermeye çalışsaydı?" Kıraç hem yiyor hem de ara ara konuşuyordu.

"Bilmiyorum, zarar vermek isteseydi bunu yapabilirdi ama sanki zarar vermekten çok korkutmak istiyordu beni. Bunun sadece basit bir hırsızlık girişimi olduğunu düşünmüyorum." Sözlerimi dikkatle dinledi.

"Ne yalan söyleyeyim, ben de hiç düşünmüyorum. Yılın çok az günü evde olmam ve evime girmek için tam da o günü yakaladı bu kişi. Demek ki yakın takibindeyim."

"Artık o kadar da güvenli bir kasaba değil sanırım burası."

"Öyle gözüküyor, burada kalmaya devam etmeyi düşünüyor musun?" Sorusuyla kaşlarım çatıldı.

"Evet, sapığın biri yüzünden gitmeyeceğim elbette."

"Önceden olsa burasının ne kadar güvenli bir yer olduğunu anlatırdım sana ama son zamanlarda o kadar da emin değilim. Bir

daha çok zor durumda kalmadıkça bir yerde kalmayacağım sanırım. Bu evin de güvenlik sistemini arttırmamız gerekli." Konuşurken bir yandan da evi inceliyor, sanki neler yapacağını düşünüyordu.

"Beni düşünmen çok hoş ama lütfen kendini bana göre programlama. Sonuçta sadece komşuyuz."

"Öyle mi sahiden?" Duyduklarımla ağzıma götürdüğüm salatayı zorlukla yuttum. "Bence biz mükemmel bir okur yazar komşularız." Göz kırptı.

Yemeğin geri kalanında dün geceki olayı detaylıca anlattım. O da dinledikçe daha da gerildi.

Bulaşıkları toplamak için yerimden kalktığımda Kıraç da hemen bana yardım etmek için kalktı. Tam bu sırada kapı çaldı. "Ben bakarım," dedi kapıya yakın olan Kıraç.

O kapıyı açarken ben de ellerimi yıkayıp havluyla kuruladım. Kapıya yaklaştığımda duyduğum konuşmalarla adımlarımı yavaşlattım.

"Öykü'nün çevresinde dolanmayacaksın." Bu Kıraç'tı, kısık sesle konuşuyordu.

"Benim kimsenin çevresinde dolandığım yok, kızını benden uzak tut. İşlerime burnunu sokarsa kötü olur." Uygar tehditkâr şekilde konuşuyordu.

Geldiğimi belli edercesine adımlarımı hızlandırdım. "Anahtarını getirmiş, şimdi de gidiyordu." Kıraç onu kısık gözleriyle süzmeye devam etti.

Uygar hiçbir şey söylemeden arkasını döndü. "Teşekkür ederim," dedim arkasından ancak bir cevap vermeden hızla arabasına bindi.

Kıraç anahtarımı bana uzattı. "Arabanı ben de bir kontrol ederim." Kapıyı kapattı ve bana döndü. "Gitsem iyi olacak, senin de işlerin vardır."

Onu sadece bir gün görmemiştim ama sanki çok uzun zamandır görmüyor gibiydim. "Aslında kalabilirsin." Şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. "Yani sohbet ederiz, film falan izleriz."

"Beni evinizde mi tutmaya çalışıyorsunuz, Öykü Hanım?"

"Sadece centilmen komşuma kibar olmaya çalışıyorum."

"Gördüğüm en güzel kibarlık o zaman." Yeşil gözlerini kırpıştırarak gamzesini belirginleştirdi. Bakışlarımı üstünden zorlukla alarak mutfak kısmına döndüm. O da vakit kaybetmeden peşimden geldi.

"Şirketteki işlerini halledebildin mi?" Sorumla başını olumlu anlamda salladı.

"Halledemeyeceğim bir sorun henüz yok." Bir yandan da bulaşıkları sudan geçirip makinaya dizmem için bana uzatıyordu.

"Hızlıca gittiğine göre acildi."

"Evet, öyleydi. Son yaptığımız sistemlerin birinde açık oluşmuş, bu hem markayı zedeler hem de hisselerimizi düşürür. Hızlıca durumu halletmeye çalıştım. Büyük bir sıkıntı olduğu için uzaktan değil de çalışanlarla toplantı yaparak ilerlemem gerekiyordu. Sen ne yaptın?"

"Bir sapık tarafından izlenmek dışında mı?"

"Bak böyle deme, çok geriliyorum, dışarı çıkıp o şerefsizi bulmak istiyorum." Sözleriyle güldüm.

"Rahat ol, şaka yapıyorum. Ben de biraz yazmaya çalıştım, dün verimliydim de akşamdan sonra koptum biraz." Evde pek yalnız kalmak istemiyordum.

"Toparlarsın, elimden geldiğince yardımcı olurum." O bulaşıkları bana verirken yanağına köpük bulaşmıştı.

"Nasıl becerdin yanağını köpük yapmayı?" Kirli sakallarının üstündeki köpüğü başparmağımla aldım.

Gözleri kısıldı, yeşil gözleri gözlerimde uzunca gezindi.

"Sanırım yanımda sen olunca biraz şapşallaşıyorum." Yine romantikleşmeye başlamıştı ve ne kadar inkâr etsem de hoşuma gittiği bir gerçekti. "Hangi filmi izleyelim?" Konuyu değiştirmeye çalıştı.

"Bilmem."

"Aslında çok güzel bir film var. Bir tane yazar kitap yazmak için böyle dağ başında bir eve taşınıyor, kadın da sağır ve dilsiz. Kadına bir sapık musallat oluyor." Bir yandan ellerini yıkayıp bir yandan da eğlenerek bana bakıyordu.

"Ha ha ha, çok komik, sadece gülüyorum."

"Enteresan güldün." TikTok izlemiyordu, esprilerimi elbette anlamayacaktı.

"Komedi mi izlesek?" Sorumla omuz silkti.

"Ben sana her türlü uyarım."

En sonunda mutfaktaki işimizi bitirmiş ve salondaki koltuğa yerleşmiştik. Tabii bir saat boyunca ne filmi izlesek diye bakınmış, en sonunda da aramaktan sıkılıp ilk gördüğümüz filmi açmıştık.

Esneyerek başımı koltuğa yasladım, dün gece de uyumadığım için uykum çok fazlaydı.

"Dün hiç uyumadın, değil mi?" Kıraç'ın sorusuyla başımı olumlu anlamda salladım. "Ben yanındayken güvendesin ama merak etme, ben yanında yokken de hep güvende olacaksın." Gözlerim gittikçe ağırlaşırken saçımı hafif hafif okşadığını hissettim. Gülümsememi bastırmaya çalıştım, bu hareketi daha çok uykumu getirmişti.

"Uyursam beni odama taşıyacak mısın? Komşuluk kurallarını gittikçe farklı bir seviyeye çıkarıyorsun."

"Biz o seviyeyi jakuzide çıkardık bence ama sen bilirsin." Benimle alay ediyordu.

"Bak ya," dedim ama çok tepki veremedim çünkü uykusuz olmak sarhoş olmaktan bile daha kötüydü.

Yanağımda elini hissettim, kısık gözlerimle onu izledim. Elinin tersiyle yavaş yavaş yanağımı okşuyordu. "Çok güzelsin," dedi kısık sesle.

"Çok sıkıntılı bir insanım, kimse benimle ciddi bir ilişkiye girmek istemez." Sözlerimle derin bir nefes aldı.

"Hayır, bunun sebebi sıkıntılı olman değil. Çok zeki ve eşsiz olman." Yanağımı okşamaya devam etti. Kalp atışlarım hızlanırken uykum kaçacak sandım ama öyle olmadı, gözlerim daha da ağırlaştı.

Yanağımda yumuşacık bir öpücük hissettiğimde ona biraz daha sokuldum. Kolunu omzuma atarak beni göğsüne çekti.

Bir adamla bu kadar duygusal bir ilişkide olmak bana çok yabancıydı.

Belki de bu zamana kadar hiç düzgün ilişki yapmama sebebim bahanelerim değildi, doğru kişiyi beklemekti. Ve o tam bana göreydi.

II. BÖLÜM

Yine yatağımda yalnız başıma uyanmıştım. Dün gece onun göğsüne nasıl sokulduğumu hatırlıyordum. Yataktan çıkmadım bir süre.

Onu düşündüm.

Yanında rahat hissediyordum. Yanında mutluydum ve onunla vakit geçirmeyi seviyordum.

Sadece erkeklerle değil, arkadaşlarımla hatta ailemle vakit geçirirken bile çoğu zamanımı boşa harcadığımı düşünüyordum. Bunun sebebi onları sevmemem değildi, çok fazla işime düşkün olmamdı.

Ancak onunlayken bunu bile hissetmiyordum. Tam da korktuğum şeye yaklaşıyordum ama bu sefer mantığımı dinlemek istemiyordum.

Yataktan çıkıp üstümü değiştirdim. Aşağı indiğimde bahçe kapısının açık olduğunu fark ettim. Keskin dışarıda havlıyordu.

"Ses yapma, uyandıracaksın onu." Keskin, Kıraç'ın uyarısıyla hemen sustu.

"Uyandım bile, günaydın." Saat öğlene geliyordu.

"Günaydın, ben de sabah sporumu yapıp kahvaltı hazırladım." Bahçede güzel bir masa hazırlamıştı.

Mahcup şekilde ona baktım. "Bu yaptıklarını nasıl ödeyeceğim ben?" Üstünde yine rahat kıyafetlerinden biri vardı. Haki rengi spor takımı ona fazlasıyla yakışmış, gözlerinin rengini biraz daha ortaya çıkarmıştı.

"O güzel gülümsemenizi bahşetmeniz yeterli." Kafasını masadan kaldırdı ve bana bakıp göz kırptı. "Utanınca yanakların kızarıyor ve bu sana çok yakışıyor. Seni sürekli utandırasım geliyor."

"Biraz daha utandırırsan pancara döneceğim. Ayrıca burada hava çok sıcak, ondan kızarıyorum, güneş yiyorum sürekli." Kafasını *kesin öyledir* der gibi salladı.

Kahvaltı için çay hazırlamış, bir de taze portakal suyu sıkmıştı. Kahvaltıda ikisini de içerdim. Bazen beni benden bile iyi tanıdığını düşünüyordum ve bu güzel olduğu kadar tuhaftı da.

Şemsiyenin altındaki sandalyeye oturdum ve iştah açıcı masaya baktım. "Senin yüzünden kilo alacağım."

"Bence kilo da sana çok yakışır. Bugün planların var mı?" O da karşıma yerleşip kahvaltıya başladı.

Onunla zaten sürekli yemek yiyorduk, sanki aynı evde yaşıyormuşuz gibi.

"Çalışacağım, akşam da festival varmış sanırım. Sahiden, ne festivali?" Sorumla güldü.

"Kiraz Festivali. Bu kasabadakiler her ay festival yapmak için bir bahane bulurlar ama çok eğlenceli olur. İstersen birlikte gideriz."

"Olur, gideriz." Gülüşünü bastırmaya çalışarak kahvaltısına başladı.

"Kitabın nasıl gidiyor? Beni beta okurun yapacak mısın?" Sorusuyla iç çektim.

"Bilmiyorum, şu an seni beta okurum yapabilecek kadar gelişme kaydetmedim."

"Bir an, *şu an seni beta okurum yapacak kadar yakın görmüyorum* diyeceksin sandım." Elini sahte bir korkuyla göğsüne götürdüğünde kıkırdadım.

"Yazdıklarım benim mahremimdir! Öyle herkesi almam."

"Milyonlarla paylaşıyorsun!" Omuz silktim.

"O başka o başka. Yayınladığım zaman herkese ulaşacağını biliyorum ve bundan büyük keyif alıyorum. İnsanların hayal dünyamı görmesi beni hem çok eğlendiriyor hem de çok tedirgin ediyor her seferinde."

Düşünceli şekilde gözleri kısıldı. "Beğenilmeyecek diye mi endişeleniyorsun?" Sorusuyla başımı iki yana salladım.

"Hayır, elbette sevilip sevilmediğini görmek benim için önemli ama beni tedirgin eden şey bu değil." Sözlerim ilgisini çekmiş olacak ki çatalını bıraktı ve dirseğini masaya yaslayarak beni izledi. "Beni görmelerinden korkuyorum." Bu cevabı beklemiyor olacak ki kaşları havalandı. "Beni yazdıklarımdan görecekler diye, tanıyacaklar diye korkuyorum."

"Çünkü ne kadar aksini iddia etsen de kitapların senin birer parçan. Hayal dünyanın, bilinçaltının eserleri ve biri seni bu kadar tanırsa diye endişeleniyorsun." İç çekti. "Sanırım bu endişe için geç kaldın, ben seni tanıdığımı iddia ediyorum ve bununla gurur duyuyorum çünkü seni tanımak hayatım boyunca yaptığım en güzel şeylerden biriydi."

Beni gördüğünü biliyordum, bu beni ne kadar rahatsız etse de içten içe hoşuma da gidiyordu. Her bir sözü beni heyecanlandırıyordu.

Mükemmel bir erkek karakter yazacak olsam tam da onu yazardım.

İsteyebileceğim her şeyin vücut bulmuş haliydi ve beni korkutan da tam olarak da buydu.

Tüm gün klimanın altında, bilgisayar başında çalışmıştım. Sıcak havalarda yazmak daha zor olsa da yaz kurgularında bu havayı seviyordum.

Önce masada başlamış, sonra mutfak tezgâhından koltuğa kadar yer değiştirmiştim. En sonunda yatarak yazmaya başladığımdaysa üstüme çöken ağırlıkla bilgisayarı kapatmıştım.

Kısa bir duş alıp saçlarımı maşaladım. Ne zamandır süslenmiyordum, kendimi iyi hissetmek istiyordum. Beyaz, mini ve belden sonra bollaşan yazlık bir elbise giydim. Hafif bir makyaj yapıp dudaklarıma da kırmızı rujumu sürdüğümde hazırdım.

Beyaz, hafif topuklu yazlık ayakkabılarımı da giyinirken kapının çaldığını duydum. Yanıma beyaz çantamı alarak aşağı inip bahçe kapısını açtım.

Kıraç da hazır ve karşımdaydı. Beyaz keten, kolları dirseklerine kadar uzanan bol bir gömlek ile üstüyle takım bir pantolon giyinmişti. Hep kirli sakallı gezerken tıraş olmuştu.

"Saatler olsun," dedim o beni incelerken. Gözlerindeki beğeni parıltıları beni heyecanlandırırken o da gülümsedi.

Derin bir çekti. "Çok güzelsin."

"Teşekkür ederim."

"Bugün tüm kasaba halkını bu güzellikle kıskandıracağım." Elini uzattı, sadece bir basamak inecektim ama yine de elini tutum ve beni indirmesine izin verdim.

O hiç gerilemediği için ben ona çok yaklaşmıştım. "Gözlerinin maviliği, en sıcak gündeki gökyüzünü kıskandırır." İltifatı karşısında biraz daha heyecanlanınca gülüşüm genişledi.

En sonunda benden uzaklaştı ama elimi bırakmadı. "Benim arabamla gidelim mi?"

"Bana fark etmez." Ön bahçeye doğru birlikte yürürken Keskin de peşimizden geliyordu. Beni görünce birkaç kez havladı.

"O da güzelliğine tutuldu herhalde."

"Sen bana böyle sürekli iltifat mı edeceksin?"

"Sen sürekli böyle kalbimi çarpıtacak kadar güzel mi olacaksın?" Bunu sanki normal bir şey söylermiş gibi dümdüz önüne bakarak söylemişti.

Yine ne diyeceğimi bilemedim, o sırada kırmızı, üstü açık klasik arabasının yanına gelmiştik. Kapıyı açtı binmem için ve elimi bıraktı.

Kendisi de sürücü koltuğuna geçti.

"Rüzgâr rahatsız edecekse üstü kapatabilirim?" Başımı iki yana salladım.

"Hayır, hiç üstü tamamen açık bir arabada seyahat etmemiştim."

"Yine anahtarı sana vermemek için kendimi zor tutuyorum." Sözleriyle kıkırdadığımda derin bir iç çekti.

Merkeze gidene kadar sohbet ettik. Onunla birlikteyken sürekli konuşacak bir konu bulabilmemize şaşırıyordum.

Merkez cidden şenlik alanı gibi düzenlenmişti. Kıraç'ın arabasını açık otoparka bırakıp etrafta gezinmeye başladık.

Tüm dükkânların önü kirazlarla, rengârenk aksesuarlarla süslenmişti. Her tarafta kiraz çiçekleri vardı.

Yerliler kiraz stantları açmıştı; hepsinde kirazlı kekler, kurabiyeler, içecekler vardı. "Bu festival işine bayıldım!"

"Seveceğini tahmin etmiştim." Kıraç'la yan yana yürümeye devam ettik, herkes onu gördüğünde selam veriyordu. Herkes onu çok seviyordu, bu onu gördüklerinde yüzlerinde oluşan gülümsemeden belliydi.

Bir standın önünde durduk. Seher ve Mert standın başındalardı. "Gel ahali gel! En güzel kiraz kurabiyeleri burada!" Mert'in coşkuyla bağırması beni gülümsetti.

O bağırdıkça karşı stantta duran, Mert'in yaşlarındaki bir kız daha çok bağırdı. "Hayır, asıl en güzel kirazlı kekler burada!"

"Sabahtan beri birbirlerine laf sokuyorlar, asıl yarış şu an burada dönüyor." Seher oğlunu sevgiyle izlerken bize çevirdi kafasını. Üstüne kiraz desenleri olan bir önlük giyinmiş, saçlarını da ensesinde toplamıştı.

Mert hevesle bize kurabiyeleri uzattığında ikimiz de aldık birer tane.

"Siz birlikte mi geldiniz?" Seher'in imalı sorusuyla ağzıma attığım kurabiye boğazımda kaldı. Birkaç kez öksürdüğümde Kıraç bana hemen su uzattı.

"Aynı yerde yaşıyoruz, birlikte gelmemizden doğal ne var Seher?" dedi Kıraç da rahat bir tavırla.

"Aman, siz de ne naza çektiniz, bir şey varsa itiraf edin. Siz de rahatlayın, kasaba halkı da rahatlasın."

"Size kolay gelsin Seher." Kıraç benim utandığımı anladığında elini belime koydu ve başka bir standa yürüttü.

"Biraz daha orada kalsan yüzünün alev alıp patlamasından korktum." Kıraç'ın sözleriyle dirseğimi hafifçe karnına vurdum.

"Komik değil."

"Buradakiler bayılır aşk hikâyelerine. Rahatsız oluyorsan hepsini uyarırım."

"Hayır, rahatsız olmuyorum." Kesin cevabım onu gülümsetti.

"Güzel o zaman, rahatsız olmuyorsan." İmalıydı ama önüne bakıyordu öylesine bir şeyden bahsedermiş gibi.

Bu sefer de Meryem ve Yağız'ın olduğu standa gelmiştik. "İnanılmaz güzel taze sıkılmış kiraz sularım var." Meryem bize hevesle iki bardak dolduruyor, Yağız da gıcık olmuş şekilde ona bakıyordu.

"O sıkmadı, hepsini ben sıktım."

"Ya sen ne kadar yalancı bir insansın, ayrıca hepsini güneşin altında ben toplamadım mı?" Meryem söylenerek bize bardaklarımızı uzattı.

Yanlarında güzel bir köpek vardı, sapsarı tüyleri olan köpek bizi görünce havladı. "Gold, ne zamandır görüşemiyoruz." Kıraç onun başını okşadığında havlaması kesildi.

Kasabada sadece insanlar değil, hayvanlar bile onu çok seviyordu!

"Siz ne kadar uyumlu giyinmişsiniz böyle," dedi Meryem bizi süzerek.

"Öyle, denk gelmişiz." *Kesin öyledir* der gibi kafasını salladı. "Yağız malın teki olmasaydı yaşayacağımız ilişki," dedi kısık sesle iç çekerek.

"Bana mı seslendin?" dedi Yağız merakla.

"Şu arkadaşınız bulundu mu?" Meryem umutsuzca kafasını salladı.

"Kim kayıp?" Kıraç merakla bize baktı. "Yine biri mi kayboldu?"

"Melisa'dan bir süredir haber alamıyoruz da merak ediyoruz," dedi Yağız üzgün şekilde. "Ailesi kafayı yedi, her geçen gün daha da kötü oluyorlar."

"Ne zamandır kayıp ki?" Kıraç'ın sorusuyla Meryem de üzgünce omuz silkti.

"Bizim bildiğimiz üç günü geçti ama sanırım öncesinde de ortalıktan kaybolmuş."

"Bu hiç normal değil, sürekli kadınların kaybolması korkunç," dediğimde Kıraç da başını sallayarak beni onayladı.

"Evet, korkunç ama daha korkunç bir şey varsa o da bu konuda hiçbir şey yapılmaması. Hatta üstünün kapatılmaya çalışması." Kıraç konuşurken gözlerini düşmanca bir noktaya dikmişti. Baktığı yöne baktığımda Uygar'ı gördüm.

Elinde matarasıyla bir standın yanında durmuş etrafı izliyordu.

"Bu herife aşırı gıcığım, resmen babamı işinden etti. Bir halta yarasa üzülmeyeceğim de." Yağız sinirle konuşurken Uygar'a nefretle baktı.

Uygar üstündeki bakışları hissederek kafasını bize çevirdi.

"Umarım kız en kısa sürede bulunur," dedim meyve suyunun geri kalanını içerken. Kıraç da gözlerini Uygar'ın üstünden ayırmadan meyve suyunu bitirdi ve boş bardağımı alıp çöpe attı.

"Size kolay gelsin gençler, biz buralardayız." Kıraç elini belime koyduğunda ondan uzaklaşmadım. "Birazdan yarışmalar başlayacak, halat çekme yarışından güzellik yarışmasına kadar her şey var."

"Güzellik yarışması mı?"

"Geçen ay erkekler arasındaki en güzeli seçtiler, övünmek gibi olmasın ama birinci oldum." Şaşkınca ona bakarken dayanamayıp kahkaha attım. "Bu ay da sanırım kediler arasında seçecekler."

"Kediler arasında mı?"

"Evet, oyumuzu dikkatli kullanmalıyız." Biraz daha güldüğümde durakladı ve uzunca beni izledi. "Kedilerin arasında hiç sırıtmazsın aslında."

"Bu bir iltifat mıydı, hakaret mi?"

"Senin içinde olduğun hiçbir şey hakaret olamaz bence."

Kıraç Bey yürümüyorsunuz, koşmuyorsunuz, resmen uçuyorsunuz!

Yürümeye devam ederken bu sefer başka bir stantta durmuştuk. Burada kirazdan ziyade etler vardı, bildiğimiz köfte kokuyordu. Standın başında da epey yaşlı, şık giyimli bir kadın duruyordu.

"Oo Makbule Sultan, yine enfes şeyler hazırlamışsın." Kıraç'ın sözleriyle kadın gülümsedi.

"Ne zamandır beni ziyarete gelmiyorsun, küsüm ben sana." Kıraç'la konuşurken yandan yandan da beni süzüyordu.

"Çok özür dilerim, bu aralar biraz yoğundum. Yoksa ben seni görmeden günümü geçirebilir miyim hiç?" Kıraç'ın abartılı konuşmasını keyifle izledim.

"Demek geçiriyormuşsun, küsüm ben sana. Bu güzel kız, herkesin bahsettiği yazar sanırım." Başımı olumlu anlamda salladım. "Senin evine mi taşınmış?"

"Aman, nereden çıkardın Makbule Sultan? Öykü yanımdaki evde kalıyor."

"Olsun işte, aynı şey." Omuz silkti tatlı bir tavırla. "Ateşle barut yan yana durur mu hiç? Maşallah, çok da yakışıyorsunuz." Bu kasabadaki herkes bizi sevgili yapmaya yemin etmiş gibiydi! "Senin Keskin nerede?"

"Evde, neden ki?" diye sordu Kıraç köftelerden birini bana kürdanla uzatırken. "Sen bu köfteleri kirazla mı yaptın?"

"Kiraz suyunda marine ettim," dedi Makbule teyze bize göz süzerek. "Bugün en güzel köpek seçilecek, gerçi seninki çok suratsız, o kazanamazdı zaten."

"Kedi seçmiyor muyduk?" diye sordu Kıraç, elindeki kürdan havada kalmıştı.

"Yok, Melahat'ın kedisi geçen hafta vefat etti, hâlâ yasta. Onun acısına tuz basmamak için köpek seçmeye karar verdik."

"Kimse bana söylemedi." Kıraç kolundaki saatine baktı. "Ben Keskin'i alıp gelsem mi?"

"Beş dakikaya başlıyor yarışma, hiç uğraşma artık, bir dahaki sefere." Buradaki insanların hepsi bu festival işini fazla ciddiye alıyorlardı.

Köfteler şaşırtıcı derecede lezzetli olmuştu, iki tane yedikten sonra Kıraç'la yürümeye devam ettik. Kasabanın lunapark kısmı da fazlasıyla hareketliydi.

Lunaparkın ortasına kocaman bir sahne kurulmuş, köpekler tek tek çıkarılıyordu. "Gel, oturalım." Kıraç'ın sözleriyle sahnenin karşısındaki beyaz sandalyelere oturduk. "Keskin olsaydı çok eğlenirdi," dedi üzgünce.

"Bence gidip alabilirsin." Sözlerimle kısa bir an düşündü.

"Kalabalığı çok sevmiyor, havlayıp insanları tedirgin etmesin şimdi." Kıraç'la konuşurken üstümde hissettiğim bakışlarla etrafa baktım.

Uygar bizi izliyordu kısık gözleriyle. Gülüşüm yavaşça solarken önüme döndüm. Bu adamda beni rahatsız eden bir şeyler vardı.

Etrafa bakınırken tanıdık bir yüz gördüm. Geçen otoparkta benim yerime arabasını park eden takıntılı adamdı. Ormandan çıkarken üstü başı çamur içindeydi. Kıraç baktığım yönü fark edince bana doğru eğildi. "Seyit, biraz psikolojik sorunları olan biri. Neden öyle dikkatli baktın? Daha önce karşılaştın mı?"

"Arabamı park edecekken benim yerime park etmişti. Takıntılı biri gibi sanki."

"Evet, eskiden normal bir adammış ama iki yıl önce evinde çıkan yangında hem eşini hem de çocuklarını kaybetmiş. O olaydan sonra bir daha da kendine gelememiş ama zararsız biri, sadece çok içip bir köşede sızar. Biz ona yardım etmeye çalışsak da o pek

yardım kabul etmiyor maalesef." Seyit'ten bahsederken epey üzgün gözüküyordu, gerçi üzülmeyecek gibi de değildi.

Bakışlarımı Seyit'in üstünden ayırdım. "Peki, o yangından kendisi nasıl kurtulmuş?"

"Sanırım evde değilmiş o gece, bir işi varmış." Kıraç önemsiz bir detay gibi konuşsa da benim ilgimi çekmişti. "Keskin bu son üçten daha güzel değil mi ya?" Sahnede son üçe kalan köpeklere canı sıkkın şekilde bakıyordu. Dikkatimi tekrar yarışmaya verdim.

Tüm akşam boyunca kirazlı şeyler yiyip en güzel köpeği seçmiştik. Yarışmanın kazananı Gold olmuştu. Bir ara halat çekme yarışına da girmiştik, Kıraç'la olduğumuz takım kazanmıştı.

Uzun zamandır bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyordum, her andan keyif alıyor ve sürekli gülüyordum.

Yarışmalar bittiğinde danslar başlamıştı. "Bu dansı bana lütfeder misiniz, yazar hanım?" Kıraç'ın sorusuyla gülümseyerek elini tuttum ve beni dans eden insanların yanına çekmesine izin verdim.

Bir eliyle elimi tuttu, diğerini de belime koydu. Ağır hareketlerle dans ediyorduk.

"Keyifli gözüküyorsun." Sözleriyle hevesle başımı salladım.

"Buradaki insanların neden her ay festival yaptığını anladım sanırım. Aşırı eğlenceli. Bir dahaki festivalde olamayacak olmak beni üzdü bile."

"Neden olmayasın ki," dedi kısık sesle. Yüzü yüzüme fazla yakındı.

"Burada çok kalamam, evime dönmem gerekli."

"Burayı seversen bence kalabilirsin. Sonuçta burada da yazıyorsun, orada da."

"Öyle ama sürekli imzalarımız için şehir değiştiriyorum, buradan gitmek zor ve yorucu olur. Yayınevine de yakın olmam gerekiyor."

Şimdiden buraya gelişimin üzerinden iki hafta geçmek üzereydi ve zamanın bu kadar hızlı geçmesi hoşuma gitmiyordu.

"Gitme fikrin çok canımı sıktı, halbuki bu kadar kısa bir sürede bile sana çok alıştım. Belki kiracılığı bir ay daha uzatırsın?" Umut dolu sorusu beni duraklattı.

"Bilmem, programıma bakıp Selin'le konuşmam gerek. İmza günlerimi o ayarlıyor. Tam bir ay dolduğunda *ne zaman döneceksin* diye beni aramaya başlar. Şimdi sırf rahat yazayım diye hiç rahatsız etmiyor."

"Selin'le ciddi bir konuşma yapmamız gerek desene, şahsen güzel komşumu hiç bırakasım yok." Muzip tavrı beni gülümsetti.

"Kıraç..."

"Efendim?" dedi beni hayran hayran izlerken.

Tam konuşacağım sırada bir çığlık sesi duyuldu. Tiz ve yüksek sesli bir çığlıktı. Hatta o kadar yüksekti ki tüm müzik sesini bastırmış ve herkesin sesi duymasını sağlamıştı.

Kıraç benden hızla uzaklaştı ve sese doğru koşmaya başladı. Sadece o değil, Uygar ve birkaç adam daha hızla koştular.

Her taraf ışıklarla aydınlatılmıştı ama çığlık ormanın içinden gelmişti.

"Meryem, Meryem yok." Yağız korkuyla etrafına bakındı. "Onun sesiydi!" O ormana koşmaya başlayınca ben de peşine takıldım.

Benimle birlikte birkaç kişi de sese doğru koşmaya başladı. Ormanın içinde ilerlerken kalabalığı gördüğümde adımlarım ağırlaştı.

Meryem hıçkırıklarla ağlıyordu. Kıraç ona sarılmış ve sakinleştirmeye çalışıyordu. Uygar yere eğilmişti.

Birkaç adım sonra gördüğüm görüntüyle durdum. Yarışmadaki köpeklerden Gold toprağı eşelemişti, toprağın altında morarmış ve çürümeye yüz tutmuş bir insan eli vardı.

"Sakin ol, derin nefes al." Kıraç, Meryem'i sakinleştirmeye çalışsa da Meryem hıçkırarak ağlıyordu.

"Herkes burayı boşaltsın!" Uygar'ın sesiyle insanlar uzakta kaldı.

"Meryem, iyi misin sen?" Yağız telaşla onun omzuna dokundu.

"Şok geçiriyor," dedi Kıraç sıkıntıyla. "Abiciğim sakin ol, derin nefes al."

"B-ben Gold'u arıyordum, ormana gittiğini görmüştüm. Peşinden geldiğimde toprağı eşeliyordu, sonra o eli gördüm."

"Tamam abiciğim, tamam, hadi siz dönün." Kıraç, Meryem'i Yağız'a uzattı. "Sakinleşene kadar yanından ayrılma." Yağız başını hızla salladı ve Meryem'in yürümesi için omzuna sarılarak destek verdi.

"Kaybolan kadınlardan biri," dedim elindeki yüzüğe bakarken. Parmakları şiştiği için yüzük parmağında sıkışmıştı.

"Burası an itibariyle olay mahalli. Herkes uzaklaşsın!" Uygar'ın bağırışını umursamadan Kıraç'ın yanında durdum.

"Ekipler gelene kadar burada kalacağım," dedi Kıraç inatla.

"Sen ne demeye çalışıyorsun?" Uygar sinirle parlayan gözleriyle bize bir adım attı. Buram buram içki kokuyordu.

"Ne anladıysan o. Ayakta zor duruyorsun, ekipler gelene kadar burada nöbet tutacak durumda değilsin!"

Uygar daha da öfkelenirken yüz yüze gelmişlerdi. "Hemen buradan gidiyorsun Kıraç, yoksa kötü şeyler olur."

"Hadi ya, ne olur?"

Aralarındaki tartışmanın büyüyeceğini anlayarak aralarına girdim. "Şu an tartışmanızın hiç sırası değil. Zaten tüm kasaba ayağa kalktı, birazdan herkes burada olur. Hadi gidelim Kıraç." Ben konuşuyordum ama Kıraç öfkeyle Uygar'a bakmaya devam ediyordu.

"Sen," dedi Uygar bu sefer ilgisini bana çevirerek. "Onun bir kadın olduğunu söyledin, sadece şişmiş bir el var, bunu nasıl anladın?"

"Ne diyorsun lan sen?" dedi Kıraç dayanamayarak. Kıraç'ın göğsüne elimi koydum ve Uygar'a döndüm.

"Erkek eline benzemiyor. Üstünde hiç kıl yok, ayrıca yüzüğü de alyans olabilir ama bir kadın alyansı. Ve siz bunu anlayamayacak

kadar sarhoşsanız cidden tek başınıza burada nöbette durmamanız daha iyi."

"Demek yazarlığın yanında dedektifçilik de yapıyorsun?" Uygar'ın sözleriyle ben de neredeyse Kıraç kadar sinirlenmeye başlamıştım.

"Bu laflarını ve hareketlerini sana yutturacağım." Kıraç koruyucu bir şekilde elini belime koydu. Bu sırada ekip araçları da gelmeye başlamıştı.

Uygar bize düşmanca bakarken Kıraç beni oradan uzaklaştırmaya başladı. Orman yolunda yürürken bir süre ikimiz de hiç konuşmadık.

"Bu çok korkunç," diyebildim en sonunda.

"Evet. Bu akşam kimliği ortaya çıkar. Parmağında alyans varsa bahsettiğiniz kız değildir, diğer kaybolan kadın olabilir. O herife kaç kez araştırma yapılmalı dedim! Sadece kayıp diye çok üstüne düşmedi. Gold olmasa cesedi bile bulamayacaktık."

"Sence neden böyle yapıyor? Neden ilgilenmiyor kayıplarla? Gerçekten işi umursamadığı için mi?" Sorumla sıkıntıyla nefesini verdi.

"Ayyaşın teki, öyle olabilir ama daha kötüsü de olabilir." Daha kötüsü büyük ihtimalle Uygar'ın bu cinayetle bir ilgisi olmasıydı.

"Şu Seyit denen adam, ormandan çıkıyordu. Sen de gördün!" Kıraç sözlerimle duraksadı.

"Seyit biraz kırık olabilir ama bilmiyorum, neyse ben bu konuyu Rüstem'le konuşacağım, olmadı ifade vermeye gideriz." Beni rahatlatmaya çalışsa da onun da gergin olduğunu görebiliyordum.

Merkezde herkes dağılmış, olayın şokunu yaşıyorlardı. Kıraç'ın arabasına binip eve geçerken ikimiz de sessizdik.

Arabayı park edip bahçeye yürüdük ağır adımlarla. Bahçelerimizin arasındaki boşlukta durduk, ikimizin de evlerine dağılma vakti gelmişti.

"Öykü." Bana döndü ve bileğimi hafifçe tuttu. "Hani burada biraz daha kal dedim ya, o lafımı geri alıyorum."

"Neden?"

"Burayı hep güvenli bir liman gibi gördüm ben, hiçbir kötülük olmaz gibi. Ancak öyle olmadığı ortada. Burası gittikçe tehlikeli bir hal almaya başlıyor. Bence sen burada daha fazla kalma."

Şaşırmıştım. Benim için bu kadar endişelenmesine de gitmemi istemesine de şaşırmıştım. "Çok kan dondurucu şeyler olduğu ortada ama gitmeyi düşünmüyorum. Bu kasabadaki insanların gideceğini de düşünmüyorum. Bir ruh hastası var diye kaçarsak, onu ortaya çıkarmaya çalışmazsak o ruh hastası kazanır."

Gözleri kısıldı. "Sakın bana katilin peşine düşeceğim deme."

"Kimsenin peşine düşmeyeceğim ama kaçmayacağım da. Buraya ne için geldiysem onun için kalmaya devam edeceğim. Ve senin kadar mükemmel bir komşum varken de kimsenin bana zarar verebileceğini sanmıyorum."

Yüzündeki gergin ifade biraz da olsa dağılmıştı. "Sadece geldiğin sebep için mi kalmaya devam edeceksin?"

"Bilmem, başka ne için kalmalıyım?" Bileğimdeki eli yavaşça aşağı indi ve elimi tuttu.

"Ne yaparsan kendin için yap. Senin mutlu olman, son iki haftadır keyif aldığım tek şey Öykü." Yüzü gittikçe yüzüme yaklaşıyordu.

Her yakınlaşmasında kalp atışlarım kendisini biraz daha belli ediyordu. Kuruyan dudaklarımı ıslattım. Gözlerimi yeşil gözlerinden alamıyordum.

Bir eli boynuma gitti, çenemi başparmağıyla hafifçe okşadı. "Öykü, belki hiç sırası değil ama iyi ki karşıma çıkmışsın."

"Evet, güzel bir tesadüftü." Sözlerimle cıkladı, yüzü biraz daha yakınlaştı.

"Buraya gelmenden bahsetmiyorum, o ilk kitabına başlayıp sana bağımlı olduğum günden bahsediyorum. Buraya gelmen ta-

mamen kaderin güzel bir cilvesi. Önceden sadece hayran olduğum bir yazardın, şimdiyse hoşlandığım kadınsın."

Yutkundum. Yine ne diyeceğimi bilemedim. Bu kadar ani ve hızlı bir itiraf beklemiyordum. Hisleri beni şaşırtmamıştı çünkü bu kadar kısa sürede ben de aynı şeyleri hissetmeye başlamıştım.

"Kıraç." Çenemi okşayan parmağı dudağımı okşadı bu sefer de. Dokunuşunun etkisiyle gözlerimi yumdum.

"Seni öpebilir miyim?"

Gözlerimi geri açtım. *Öpebilir miyim* diye sorulmazdı, direkt öpülürdü ama sorulması tam da benlik bir şeydi.

"Evet, lütfen."

Lütfen mi dedim ben? Yalvar bir de Öykü!

Gülümsedi ve bana doğru eğildi. Dudaklarını dudaklarıma yaslayacağını anladığımda heyecandan elimi kolumu nereye koyacağımı bilemedim.

Tam dudakları dudaklarıma çarpacağı sırada duyduğumuz araba sesiyle birbirimizden uzaklaştık.

Dudağını ıslatarak güldü. "Hay Allah, hangi gereksiz acaba bu saatte?" Sözleriyle ben de güldüm.

Elimi elinden çektim ve kollarımı göğsümün altında birleştirip yola baktım.

"Bu kız nereden bulmuş bu dağ başını!" Ben bu sesi tanıyordum. Annemdi.

"Annem!" dedim gözlerim şaşkınlıkla irileşirken.

Kıraç da şaşırdı. "Pardon, gereksiz demek istemedim. Annen niye gereksiz olsun? O kadar gerekli ki seni doğurmuş. Saçmaladım, değil mi?" Gülerek başımı olumlu anlamda salladım.

Biz kıkırdarken babamın sesini de duydum. "Öykü!" Kapı çalma huyları yoktu, bağırarak açmamı bekliyorlardı.

"Yandaki ev neymiş! Uzay mekiği! Aga be, millette ne para var." Bu da kardeşimdi.

"Kusura bakma," dedim kısık sesle, Kıraç sadece gülerek cevap verdi.

"Sen aileni karşıla o zaman, ben eve geçeyim. İyi akşamlar."

"İyi akşamlar." O kendi bahçesine geçerken ben de aradaki yoldan ön bahçeye çıktım.

"Hoş geldiniz!" Sevinçle annemin boynuna atladım. Yanaklarına sulu sulu öpücükler bıraktım. "Siz niye haber vermediniz geleceğinizi?"

"Konum atmıştın bize taşındığında, biz de sürpriz yapalım dedik." Konuşan babama da sıkıca sarıldım.

"Burası baya güzelmiş, sen ağzının tadını biliyorsun, Öykücüğüm." Berk'e de sıkıca sarıldım.

"Sizi çok özlemişim."

"Biz aramasak senin arayacağın ya da geleceğin yok, böyle mi özlüyorsun?" Annemin tripleriyle tekrar ona döndüm ve kolumu omzuna atıp ön bahçeye yürütmeye başladım.

"Aman anneciğim, bilmiyorsun sanki ne kadar yoğun olduğumu, başımı kaşıyacak vakit bulamıyorum. Niye bu kadar geç geldiniz?"

"Erken çıkmıştık da Berk yol boyu bizi durdurdu, mola vere vere anca geldik." Babam memnuniyetsiz şekilde konuşuyordu.

"Ne yapabilirim? İshal olmuşum." Berk'in sözleriyle yüzümü buruşturdum. "Neyse geç olsun güç olmasın. Bakın geldik sonunda."

"Size evi göstereyim." Onları bahçe kapısından içeri soktum.

"Ben manzaraya bayıldım ya, kahveni yapıp sabahtan akşama kadar oturacaksın bu bahçede," dedi annem etrafı incelerken.

"Ben de tam onu yapıyorum."

Az önce neredeyse Kıraç'la öpüşecekken annemin sesini duymayı aşamıyordum.

Onlara kısa bir ev turu yaptırıp yorgun oldukları için yataklarını hazırladım. Babamla anneme yatağımı verip Berk'le aşağıdaki koltuklarda yatmak için yer hazırladım.

"Abla ya, çok özlemişim seni."

"Ben de sizi çok özlemişim."

"Son zamanlarda çok gelmiyorsun, biliyorum, yoğunsun ama özlüyoruz seni. En son dayanamadık biz geldik yanına." Berk'e sıkıca sarıldım.

"Koca bebeğim benim. Kalın burada istediğiniz kadar, manzarayı bir de sabah görmelisin."

"Nasıl kalalım abla ya, işimiz gücümüz var ama ben de burasının havasını baya sevdim." Berk'le saatlerce sohbet etmiş, onların gelmesine çok sevinmiştim.

Bu akşam olanlardan sonra bu gece düşünmekten yatamazdım büyük ihtimalle.

Berk de yorulup uymaya başladığında yine düşünmekten yatamayacağımı fark ettim. Ayağa kalkıp perdemi araladığımda Kıraç'ı gördüm. Evde, açık ışıklarla perdesi açık şekilde geziyordu.

Üst tarafı çıplaktı.

Telefonumu çıkarıp mesaj attım.

Annemler bu kadar yakışıklı bir komşum olduğunu görürlerse kalp krizi geçirebilirler.

Mesajım kısa bir süre içinde görüldü olurken başını kaldırdı ve bana baktı. Gülümseyerek telefonundan cevap yazdı.

Zamanlamaları kötü olsa da iyi oldu geldikleri. Aklım sende kalırdı. İyisin değil mi?

İyiyim, teşekkür ederim. İyi geceler.

Seni karşımda görebildiğim her gecem güzel. Sana da iyi geceler.

Mesajıyla derin bir iç çektim ve ona son kez bakıp perdeyi kapattım. Sırıtışımı bastırmaya çalışarak yatağa girdim. Farkında olmadan romantik bir ilişkinin ortasına düşmüştüm ve bu çok hoşuma gidiyordu.

Zamanın bana daha neler göstereceğini çok merak ediyordum, he bir de şu katili merak ediyordum.

Bir katilin varlığı huzursuzluk yaratmıştı ama aynı zamanda maceraya bayılan araştırmacı ruhumu da uyandırmıştı.

Aklımdaki düşüncelerden uzaklaşmaya çalışarak uyumak için çabaladım.

Yarının neler getireceği bilinmezdi ama yarın, yan komşuma daha da bağlamış şekilde uyanacağımı biliyordum.

Belki de artık aşkı sadece yazmamın değil, yaşamamın da sırası gelmişti.

12. BÖLÜM

Sabah annemin güzel kahvaltısının kokusuyla uyanmıştım ve bu benim hayatta en sevdiğim şeylerden biriydi. Tabii sadece güzel kokular değil, bir de bolca gürültü vardı. Gözlerimi zorlukla açarak doğrulduğumda Berk'in de benden farklı bir durumda olmadığını gördüm.

Sıcacık havada sırf sesleri duymamak için örtüsünü başına kadar çekmişti. Annemle babam da fazla gürültülü şekilde kahvaltı hazırlıyorlardı.

"Günaydın," dedim yattığım koltuktan doğrulurken.

"Günaydın bebeğim," dedi annem bana dönüp gülümseyerek. "Ay gündüz daha da güzel oluyormuş burasının manzarası. Sabah erkenden kalkıp dışarıda gezindim. Çok sevdim burayı."

"Kalın istediğiniz kadar," dedim bacaklarımı kendime çekerek. Bir yandan da esnemeye devam ediyordum.

"Off, susmayacaksınız değil mi?" Berk söylenerek en sonunda örtüyü üstünden attı.

"Saat kaç oldu, kalkın artık!" Babam bir yandan Berk'e laf yetiştiriyor, bir yandan da bahçeye tabakları taşıyordu.

"Kaç oldu?" diye sordu Berk.

"On bir," dedi babam bahçeye çıkarak, demek ki saat daha on civarıydı.

Berk'le birlikte salondaki yataklarımızı toparladığımız sırada babamla annem kahvaltıyı hazırlamışlardı bile. Üstümdeki siyah şort ve bol tişörtle, bir de dağılmış topuzumla felaket şekilde bahçeye çıktım.

Tam bu sırada durdum.

Bu halde bahçeye çıkmıştım! Ailem yanımda olduğu için kendimi evde gibi hissetmiştim ve yan tarafta aşırı seksi komşum varken bu şekilde dışarı çıkmıştım!

Tam döneceğim sırada bahçede babamla konuşan Kıraç'ı gördüğümde durdum. Çok geç kalmıştım.

"Kim bu lavuk?" diye sordu Berk hemen kıskanarak.

"Yan komşum, çok iyi bir adamdır." Sözlerim elbette işe yaramadı ve adama öldürecekmiş gibi bakmaya devam etti.

"Gel evladım, sen de bizimle kahvaltı yap," dedi annem de Kıraç'a. Demek ki ben uyanana kadar onlar çoktan kaynaşmıştı.

"Çok teşekkür ederim, ben kahvaltımı çoktan yaptım. Size afiyet olsun. Gezip görmek istediğiniz bir yer olursa benden tavsiye alabilirsiniz. Tekrardan tanıştığımıza çok sevindim." Kıraç zaten tam olarak bir beyefendiydi ama ailemin yanında bu beyefendiliği seviye atlamıştı.

O kendi bahçesine girerken ben de masaya geçip oturdum. "Komşundan hiç bahsetmemiştin, hani dağ başında tektin?" Berk bir yandan sorgulama yapıyor bir yandan da tabağını iştahla dolduruyordu.

"Aslında tek başıma olmamam daha iyi, zaten burası oldukça sessiz. Yanımdaki adam da tüm kasabanın sevdiği saygın biri ve bana çok yardımcı oluyor. Ayrıca okurum da." Berk beni gıcık bakışlarıyla dinlerken kahvaltısına başladı.

"Adam sabahın köründe kalkıp sporunu yaptı, yüzdü, sonra kahvaltısını yapıp bilgisayarının başına geçti. Tam hayalimdeki hayat." Annem de Kıraç'ı epey bir gözlemlemişti demek.

"Efendi bir adama benziyor, yine de bu kadar ıssız bir yerde olman hoşuma gitmedi. Buraya domuz bile iner." Babam etrafı izleyerek masaya yerleşti.

"Burayı seçme sebebim ıssız olması zaten baba."

"Bizim köye gitseydin, orası da ıssız," dedi babam da hemen kendi köyünü savunarak.

"Asıl dağ başı sizin köy!" Etrafta ağaç bile yoktu, köy dediğin biraz yeşillik olurdu.

"Yok, bizim köy çok güzel. Zaten eskiden hep yeşillikmiş oralar." Kendini kandırıyordu, o köy hiçbir zaman yeşillik olmamıştı çünkü bitki örtüsü buna müsait değildi. Çorak topraktı!

"Yok kızım, ben burayı çok sevdim, epey sakin bir yer. Nasıl istiyorsan öyle yap, dinleme babanı," dedi annem de hemen babama muhalefet olarak.

"Bir kez benimle aynı fikirde olsan dişimi kıracağım," dedi babam da saman alevi siniriyle.

Durup onları izledim. Onları ne kadar özlediğimi yeni fark ediyordum. Yoğun iş hayatım yüzünden bir süredir yanlarına gidemiyordum.

"Burası bana huzur veriyor. Ayrıca temelli taşınmadım, bir aylığına düşünüyorum. En fazla iki ay olur. Yaz bitiminde yine imza günleri başlayacağı için eve dönmem gerek."

"Bu yazarların da entel dantel tripleri beni bitiriyor! Tamam, en Sebahattin Ali sensin!" Berk ağzı doluyken bana laf yetiştirmeye çalışıyordu.

"Sus be, çok biliyorsun sen." Yanağını sıktığımda kendisini geri çekmeye çalıştı ama çoktan yakalamıştım yanağını.

Üstümde hissettiğim bakışlarla yan bahçeye baktım. Kıraç bizi izliyordu ama bahçede değildi. Evinde, perdenin arkasından kısa bir bakış atmıştı. Bana göz kırpıp perdesini çektiğinde ben de kahvaltıma geri döndüm.

Hızla atan kalbimi unutmaya çalışarak ailemle sohbet ettim.

Tüm gün ailemle vakit geçirmiştim. Kahvaltıdan sonra birlikte kahve içmiş, Berk'le yüzmüş, annemle güneşlenmiş, babamla tavla oynamış ve onlara kasabayı gezdirmek için dışarı çıkmıştım.

Neyse ki dışarıda olduğumuz süre boyunca dün bulunan ceset hakkında hiçbir şey konuşulmamıştı. Ailem burada kadınların kaybolduğunu duydukları an tüm eşyalarımı toplar ve beni hızla yanlarında götürürlerdi.

Normal şartlarda bile çok evhamlılardı, böyle bir durumda neler yapacaklarını tahmin etmek bile istemiyordum.

Akşam da çay koyup bahçede sohbet ederken Kıraç evinden çıktı. "Gel oğlum, otur yanımıza işin yoksa." Annem Kıraç'ı alıcı gözle süzüp bana yandan bir bakış attı.

"Sizin gibi tatlı bir hanımefendi beni davet ederse nasıl hayır derim?" Bu herif herkesin kalbini nasıl kazanacağını iyi biliyordu.

"Buralı mısın?" diye soran babam da annem kadar dikkatli şekilde Kıraç'ı süzüyordu. Sanki yan komşumu değil de damat adaylarını inceliyor gibi davranıyorlardı ve birazdan utançtan yerin dibine girecektim.

"Hayır, iki yıldır burada yaşıyorum. Şehir hayatından bıkınca insan böyle huzurlu bir yer arıyor. Burası belki size çok ıssız gelmiş olabilir, merkez kısmında her şey yürüme mesafesinde ve orası da huzurlu. Buralara taşınasınız gelirse haberim olsun." Babamla uzun bir sohbete girdiklerinde çatık kaşlarımla onları izliyordum.

Kıraç'ın bu dünyada anlaşamadığı biri var mıydı acaba? Tabii Uygar dışında, o da büyük ihtimalle o herifin fazlasıyla sorunlu oluşundan kaynaklanıyordu.

Bir de Berk vardı, o da fazla kıskanç bir kardeşti. Çekirdeğini çıtlarken yandan yandan Kıraç'a bakıyordu ama çok geçmeden Kıraç engin teknolojik bilgileriyle onun da aklını çelmeye başlamıştı.

"Burası iyi hoş da çok ıssız. Öykü'nün tek başına burada kalması pek hoşuma gitmiyor. Görüntülü konuştuğumuzda da anladım ben zaten burasının ne kadar boş olduğunu. Yabani bir hayvan inse..." Babam yine felaket senaryoları kurmaya başlamıştı.

"Burada gördüğüm en yabani hayvan tavşan," dedi Kıraç da babamı rahatlatmaya çalışarak.

"Tamam ama Allah korusun biri eve girmeye çalışsa..." Babamı bu toptan acilen çıkarmam gerekiyordu çünkü biraz daha konuşmaya devam ederse sabah onlarla birlikte dönmek zorunda kalacaktım.

"Burası çok güvenli bir kasaba. Hatta geldiğimde Kıraç, *merkezde cüzdanını bıraksan bile kimse elini sürmez* demişti. Değil mi?" Sözlerimle Kıraç bir an ne diyeceğini bilemedi, bir bana bir de babama bakarken yalan söylemek istemediği belliydi.

"Evet, öyle demiştim," dedi ve neyse ki daha fazla konuşmadı. Ona dünkü cesedin kimliğinin bulunup bulunmadığını da henüz soramamıştım.

"Ayrıca buradaki insanların hepsi çok sıcakkanlı," dedim ama bu sefer yalan değildi.

"Fark ettik orasını," dedi annem gergince. Merkeze indiğimizde yaşlı bir kadın bize selam vermişti, selam verirken babama bakmıştı ve annem gün boyu babama trip atmıştı.

"Siz ne işle uğraşıyorsunuz?" diye sordu Kıraç merakla babama bakarak. "Kızınız çok başarılı bir yazar, sizden mi geliyor bu yeteneği?" Kıraç babamı şu an tam olarak can evinden vurmuştu!

"Ben emekliyim, önceden ticaretle uğraşırdım. Ben hiç yazmadım ama zamanında çok okurdum, benim de hayal gücüm çok geniştir. Kızıma da benden geçti kesin bu yetenek." Sadece zamanında değil, şimdi de çok okurdu. Gözlerini de kitap okumaya çalışırken taktığı o yakın gözlüklerle biraz daha bozmuştu ama yine de okumaktan asla vazgeçmemişti. Beni okumaya iten de oydu, çok küçük yaşta aşılamıştı bana bu sevgiyi.

Kıraç biraz daha oturup sohbet etti, ardından da nazikçe vedalaşarak yanımızdan ayrıldı. Ben de annemlerle oturmaya devam ederken ona mesaj attım.

Şu cesedin kimliği bulunmuş mu?

Kendi bahçesine geçmişti ama onu görebiliyordum. Hızla mesajımı görürken evine ağır adımlarla yürüyordu. Aynı anda da bana mesaj yazıyordu.

Orada sandığımız gibi bir ceset yokmuş, sadece kayıp bir kadının eli var.

Şaşkınca başımı kaldırdım ama o çoktan eve girmişti.

"Ne oldu?" diye sordu annem şaşkınlığımı hemen fark ederek.

"Hiç, Selin bir dedikodu anlattı da ona şaşırdım," dedim konuyu kapatmaya çalışarak.

Nasıl yani? Sadece eli mi? Kadının eli mi koparılmış?

Öyle gözüküyor. Şu yakınlardaki kasabada kaybolan kadına aitmiş. Yaşayıp yaşamadığı bilinmiyor.

Bu çok korkunç.

Evet, hem de aşırı. Kitaplarda yazdığınız gibi olmuyormuş, değil mi güzel yazar hanım?

Yazar hanımın başına şimdi bir de güzeli eklemiştik demek.

E herhalde! Kitap o, bu bildiğin gerçekten bir kadının eli. Of çok kötü ya. Umarım kadına ne olduğu en kısa sürede ortaya çıkar.

O herif jandarma karakolunun başında olduğu sürece zor gibi. Bu gidişle katili bulma işi bize kalacak. Gerçi sen katili bulmaktan çok yazma taraftarısın ama... Anlarsın herhalde bu işlerden de.

Mesajının sonuna koyduğu göz kırpma emojisi beni gülümsetirken şu an ne için konuştuğumuzu hatırladım ve gülüşüm hızla soldu.

Beyefendi sonunda insanların kendiliğinden ortadan kaybolmadığını, birinin gerçekten zarar verdiğine emin olmuştur diye umuyorum. Yine işini yapmazsa gerekeni yapacak ve kollarını sıvayacağım.

Kollarını sadece güzel güzel kitaplar yazmak için sıva lütfen. Ailen çok tatlı, senin gibi. İyi geceler.

Teşekkürler, iyi geceler.

En sonunda annemlerin bakışları eşliğinde telefonu elimden bırakabildim.

"Biz yarın da kalırız sonra döneriz, seni de işinden etmeyelim. Rahat rahat kitabını yaz," dedi annem hep olduğu gibi düşünceli şekilde.

"İstediğiniz kadar kalabilirsiniz, sorun değil."

"Yok yok, biz seni özlediğimiz için geldik zaten," dedi babam da.

"He bana doydunuz yani hemen?" Kaşlarım havalandı, sahte bir kızgınlıkla onlara baktım.

"Annesine çekmiş," dedi babam kısık sesle.

"Aman, iyi bir şeyi olunca sana çekmiş, kötü bir huyu olduğunda bana çekmiş!" Annem de tabii lafın altında kalmamıştı. Onların tatlı tartışmalarını izlemeyi bile özlemiştim.

Tüm gün kitap yazmadığım için huzursuz hissetsem de ailemleydim ve onlarla olmak bana cidden iyi gelmişti.

Gün boyunca ailemle vakit geçirmiş ve günün nasıl geçtiğini bile anlamamıştım. Ancak tüm keyfimi bozan bir yabancı görmüştüm.

Öğleden sonra Kıraç'ın evine sarışın bir kadın gelmişti. Epey güzel ve alımlı bir kadındı. Üstünde marka kıyafetleri, kırmızı ruju ve upuzun bacaklarıyla bir mankene benziyordu. Kadının eve girdiğini görmüştüm ama çıktığını görmemiştim. Ayrıca arabası da akşam olmasına rağmen hâlâ Kıraç'ın kapısının önündeydi.

Kıraç da tüm gün hiç görünmemişti, ne sabah ne öğlen ne de akşam.

Acaba sevgilisi miydi? Ama sevgilisi olsa bana o kadar yakın olmaz ve hoşlandığını söylemezdi herhalde. Gerçi bu devirde de kimseye güven olmazdı!

Onu görmemiş ve mesaj da atmamıştım, ayrıca evinin tüm perdeleri de çekiliydi. Keskin bile etrafta gözükmüyordu.

Belki de o güzel sarışınla içeride epey bir eğleniyordu...

Başımı iki yana sallayıp bu saçma düşüncelerden sıyrılmaya çalıştım. İşte tam da bu sebeple birine yaklaşmaya çekiniyordum, çok fazla düşünüyordum.

Ondan hoşlanıyor muydum? Hem de bu kadar kısa sürede?

İç çektim. Ben birinden kolay kolay hoşlanmazdım ama çok çabuk soğurdum.

"Ne düşünüyorsun?" Annemin sorusuyla bakışlarımı onun evinden çekebildim.

"Hiç, dalmışım öyle."

"İşler nasıl gidiyor? Yayınevi seni çok yoruyor mu?" Annem her zaman beni işimde desteklese de kendimi yıpratmamı sevmiyordu. O sadece benim mutlu olmamı istiyordu. Bense sadece işiyle mutlu olan bir manyaktım.

"Bildiğin gibi, değişen bir şey yok." Konuyu kapatmaya çalışsam da annem benim bir bakışımdan bile her şeyi anlardı.

"Sen çok başarılısın kuzum, daha bu gencecik yaşında sayısız başarıya ulaştın. Ancak etrafındaki insanların seni yormasına izin verme. Bazen insanlar bunu bilerek yaparlar, seni yormaya ve yıpratmaya çalışırlar. Çünkü o zaman güçsüzleşirsin. Kendinin farkında ol, daha başarılı olmak için daha çok çalışmak zorunda değilsin. Sen zaten şu an durduğun yerde de en iyi şekilde parlıyorsun." Hayatımdaki çoğu şeyi annemin beni karşısına alıp bu şekilde motive etmesine borçluydum.

Her zaman, ne durumda olursam olayım beni destekler ve seçimlerime saygı duyardı. Beni bu şekilde yetiştirmişti, bunun için ona her zaman minnettar olacaktım.

"İyi ki varsın anne ya." Kollarını açtığında ona sıkıca sarıldım. İnsan kaç yaşına gelirse gelsin annesinin kuzusu oluyordu.

Ancak şu an yan evimde neler olduğunu düşünmemeye çalışırken annemin kuzusu olmak bile bana yeterli gelmiyordu.

Annemler bugün dönüyorlardı. Sadece iki gece yanımda kalmışlardı ama varlıklarına çok çabuk alışmıştım.

"Kalsaydınız biraz daha ya," dedim üzgünce babama sarılarak.

"Gidelim biz kızım, Berk'in de okulu var. Zaten kaytarmaya yer arıyor. Sen de işlerini hallet. Çok dikkat et, bir şey olursa hemen

beni ara. Kapını güzelce kilitle, kimseye de kapıyı açma..." Babam yine başlamıştı tembihlemelerine.

Üçüyle de vedalaştım ve arabaya binip uzaklaşmalarını seyrettim.

Gözlerim yan bahçeye kaydı, araba artık orada değildi. Demek ki gitmişti kadın. Kıraç'ı bu sabah da görmemiştim.

Daha fazla kapının önünde durmayarak eve geçtim. Kahvemi yapıp bilgisayarımı açtım ama hiç çalışasım yoktu. Aklım çok meşguldü.

Aklımı meşgul eden en büyük şeylerden biriyse Kıraç'ın evinde bir gece kalan kadındı.

Dikkatimi toplamaya çalışırken telefonum çaldı, Selin arıyordu. Aramasını yanıtladım, bacaklarımı önümdeki pufa uzattım.

"Selam bebeğim, nasılsın?" Sesi hep olduğu gibi cıvıl cıvıldı.

"İyi, senden?"

"Bu kaynanayla ne kadar iyi olursa o kadar iyi. Evlenene kadar kaynana katili olmazsam şanslıyım!"

"Yine ne oldu ki?"

"Aman, her zamanki şeyler işte, sen beni boş ver de dosya ne âlemde? O ürkütücü ve yakışıklı komşunun olduğu kasaba sana iyi geldi mi? Yayınevi kitabı yeni sezona yetiştirmek için çok aceleci." Selin'in sözleriyle bilgisayarımdaki boş Word dosyama baktım.

Tamamen boş sayılmazdı ama daha yarısına bile gelememiştim.

"İyi gidiyor, iyi." Gittikçe kötü bir yalancıya dönüşüyordum.

"Süper o zaman çünkü kesin yetişir dedim onlara. Ayrıca sezon başlamadan önce de imza günleri ayarlayalım diyorlar, ne zaman döneceksin?"

"Kitabı bitirene kadar buradayım Selin, o zamana kadar imza günü de yapmak istemiyorum. Zaten sezon açıldığında gitmediğim yer kalmayacak."

"Peki o zaman, ben seni oyalamayayım. Ayrıca yakışıklı komşun da çok oyalamasın, gerçi oyalayabiliyorsa tebrik ederim ama..." O gülerek konuşurken ben gözlerimi sıkıntıyla yumdum.

Gereğinden fazla oyalıyordu. Hatta Selin'in bana kızabileceği tarzda bir fazlalıktı bu.

Onunla sohbet ederken oturduğum koltuktan kalktım. Kahvemi alıp bahçedeki masaya taşınmaya başladım. Selin telefonun diğer ucunda müstakbel kaynanasıyla yaşadığı olayları ve Mahir'in bunlara verdiği tepkileri heyecanla anlatıyordu.

Telefonda konuşurken yan bahçede bir hareketlilik hissetmiş ama dönüp bakmamıştım.

Selin'le konuşmaya devam ederken Kıraç'ın bahçede bir şeyler yaptığını gözümün ucuyla görüyordum ama ona bakmamaya özen gösteriyordum.

Telefonu kapattığımda Kıraç'ın sesini duydum. "Ailen gitmiş." Başımı telefondan kaldırdım ve ona bakmak zorunda kaldım.

Islak saçları, spor ve rahat kıyafetleriyle hep olduğu gibi iyi gözüküyordu. Bakışlarımı üstünde üç saniyeden fazla tutmayarak telefonuma geri döndüm.

"Evet, zaten kısa süreli gelmişlerdi."

Bir süre konuşmadı, ben de telefonumla ilgilenmeye devam ettim. Sosyal medya hesaplarımı kontrol ediyordum ama şu an tüm odağım onda olduğu için daha çok ekrana boş boş bakıyordum.

"Müsaitsen bir kahve içelim mi?" Sorusuyla başımı tekrar telefonumdan kaldırdım.

"Aslında pek müsait değilim, çalışmaya başlayacaktım ben de tam." Telefonumu kenara bırakıp bilgisayarımı açtım.

Çok geçmeden Kıraç kendi bahçesinden çıktı ve yanıma geldi.

"Sen bana kızgın mısın?" Ellerini ceplerine sokmuş, bana doğru çekingen adımlarla yaklaşıyordu.

"Hayır, neden kızgın olayım?"

"Bilmem, biraz gergin gördüm sanki seni."

"Sana öyle gelmiş," dedim ve bakışlarımı yeşil gözlerinden kaçırarak boş Word dosyama çevirdim.

"Peki o zaman, ben seni rahatsız etmeyeyim."

"Görüşürüz sonra," dedim gülümsemeye çalışarak. Tamam, benden hoşlandığını söylemişti ama aramızda hiçbir şey yoktu. Ve ona hiçbir şey için hesap soramazdım.

Kendi bahçesine geçti ama bahçede çalışmak yerine evinde çalışmayı tercih etmiş olacak ki uzun süre dışarı çıkmadı.

Bense darmadağın olan dikkatimi işime vermeye çalıştım.

Sonuçsa yazıp yazıp sildiğim yine bomboş bir sayfaydı.

Tüm gün bilgisayar başında aşırı verimsiz vakit geçirmekten bunalmış ve kendimi dışarı atmıştım.

Annem gitmeden önce evde bana bir sürü ısıtıp yiyebileceğim yemek bırakmıştı. Yani yemek yapma bahanesiyle de kendimi oyalayamamıştım.

Merkezdeki kitapçıya uğrayıp bir iki kitap aldım. Vaktimin çoğunu çalışarak geçirdiğim için şu sıralar pek kitap okuyabilecek vakit bulamıyordum.

Kitapçının karşısındaki kafeye girip kendime bir kahve siparişi verdim. Kahvemin hazırlanmasını beklerken boş kafedeki bir masaya oturdum.

Yeni aldığım kitabın konusunu inceledim bir süre.

Bu sırada kafenin kapısı açıldı. Uygar içeri tüm kasveti ve suratsızlığıyla girdi. Kahvesini sipariş etmeden önce bir masaya geçip oturdu, tam karşımdaki masaydı.

Elinde dosyalar vardı.

Koyu gözleri kısa bir an üstümde gezindi ve memnuniyetsizce başını dosyalarına eğdi. Neler olduğunu öğrenmek istiyordum. Bir

gelişme var mı yok mu, kadına ulaşılmış mıydı, hiçbirinden haberim yoktu. Ve kasabada değişik bir sessizlik vardı.

Bulunan elden sonra kasabadaki tüm huzurlu hava uçmuştu sanki. İnsanlar tedirgindi.

Kahvemi de alıp masadan kalktım ve Uygar'ın masasına teklifsizce oturdum. Başını kaldırmadan, sadece alttan alttan bana baktı. Önündeki dosyayı sertçe kapattı.

"Merhaba," dedim sanki aynı masada sürekli sohbet ediyormuşuz gibi.

"Ne vardı?" Ne vardı bilmiyordum ama bu adamda ciddi bir üslup sorunu vardı.

"Şu geçen bulunan..." Tam konuşmaya başlamıştım ki nefesini sıkıntıyla verdi ve dirseklerini masaya yaslayarak masaya doğru eğildi.

"Sen hâlâ gitmedin mi buralardan yazar?"

"Neden gidecekmişim?"

"Bilmem, belki gerçek dünyanın kitaplarında yazdığın gibi olmadığını görünce korkup kaçmışsındır diye düşündüm." Gıcıklığı sadece bana özel değildi, herkese karşı bu kadar gıcık bir adamdı. Şu an bu masada kalmaya devam etmek için tek tesellim de buydu.

"Sizin göreviniz insanların kaçıp gitmemesi için buranın güvenliğini sağlamak değil mi?" Sözlerimle dudaklarında alaycı küçük bir hareketlenme oldu. "Güvenliğinden sorumlu olduğunuz kasabada kalan bir vatandaş olarak size soru sormak en doğal hakkım değil mi?"

"Ne soracaksın?"

"Eli bulunan kadın bence olanların sadece basit bir ortadan kaybolma olmadığını kanıtladı herkese. Ortada üç kayıp kadın var. Bir el bulunduğuna göre de ortada bir katil var ve buralarda dolaşıyor. Şu an bile sıradaki kurbanını gözüne kestirmiş olabilir." Konuşurken ben de onu gibi dirseklerimi masaya yaslayıp hafifçe öne eğildim.

"Ve?.."

"Ve neler olduğunu bilmek bu kasabadaki herkesin hakkı olduğu gibi benim de hakkım."

"Elini bulduğumuz kişi Filiz Yıldırım isimli bir kadın. Sıkıntılı bir kocası var ve boşanma döneminden geçiyormuş. Herif aşırı kıskanç ve kadını sürekli *başka erkeklerle mesajlaştığın elini keseceğim* diye tehdit ediyormuş. Kadın yaşıyor olabilir, eski kocası da kayıp ama en son Ankara'da görülmüş, peşindeyiz. Yani diğer iki kaybın cinayet olduğunu düşünmemiz için yeterli doneye sahip değiliz."

"Bir kadının eli bulundu! Kesilmiş şekilde! Ve siz hâlâ etrafta bir tehlikenin dolaşmadığını mı iddia ediyorsunuz?" Sorumla gözleri kısıldı.

"Bence şehrine dön ve tatlı tatlı kitaplarını yazmaya devam et yazar. Araştırma işini de bize bırak."

"Bunu yapmayı çok isterdim ama görüyorum ki karşımda araştırma yapabilecek kapasitede birileri yok." Sözlerimle biraz daha gerildi. Bedenine yapışan tişörtü kaslarının gerilmesiyle biraz daha daraldı, burnundan nefesini verdi. Bana dik dik bakmaya devam etti, zaten ben de ona çok sevecen bakmıyordum.

"Bu işleri kurcalamak senin yararına olmayacak yazar, işine bak." Kaşlarım çatıldı, bu sefer burundan soluma sırası bendeydi.

"Sen beni tehdit mi ediyorsun?"

"Hayır," dedi alayla gülerek. "Seni tehdit etsem bu kadar sakin kalamazdın." Daha fazla bu adamla konuşacak tahammülüm kalmamıştı.

"Bu görevin sana fazla geldiği belli, en azından kasabadaki insanların güvenliği için ya istifa et ya da işini düzgün yap. Ayrıca festival gecesinde Seyit'i ormandan çıkarken görmemiz tesadüf mü?" Oturduğum yerden kalktım, tam bir adım atacaktım ki konuşarak durdurdu beni.

"Sevgilin olayı anlattı, Seyit'in ifadesi alındı ama o sadece kafadan üşütük acılı bir adam. Ama sen okurlarının senin bir katil

olmandan şüpheleneceği kadar detaylı ve iyi cinayet kitapları yazan bir yazarsın. Ayrıca bu kayıplar senin gelişinden sonra ortaya çıkmaya başladı."

"Bu imayı bana ikinci kez yapıyorsunuz. Görevinizi yapmak yerine hayal kurma gücünüze hayran kaldım. Size benden daha çok ilham gerekecek gibi, kolay gelsin." Konuşmamın sonuna da sinir bozucu bir gülüş ekledim ve kafeden sinirle çıktım.

Bu adam benim sinir kat sayılarımı arttırıyordu. Çıldıracaktım, gerçekten çıldıracaktım.

Bu gidişle bu kasabada daha çok kayıp kadın da olurdu. Markette çalışan Meryem bile kasaba hakkında daha çok şey biliyordu.

Filiz Yıldırım.

Bana kadının adını söylemesi açıkçası şaşırtmıştı çünkü aşırı ketumdu. İçimdeki araştırmacı kısmı bastırmakta zorlanıyordum. Kadın hakkında küçük bir araştırma yapabilirdim.

Diğer kayıplarla ne gibi ortak özellikleri taşıdığına bakardım, sonra da dedektif olarak işe başlardım artık!

Zaten gidişat da onu gösteriyordu.

Merkezden döndükten sonra da Kıraç'la muhatap olmaktan usta şekilde kaçtım. Hatta hiç bahçeye bile çıkmamıştım.

Sanırım bu şekilde daha çok dikkatini çekiyordum.

İnternette *Filiz Yıldırım* ismini araştırmış ve sosyal medya hesapları dışında pek de bir şey bulamamıştım, onların da hepsi kapalı hesaplardı.

Demek kitaplarında yazdığın gibi rahat olmuyormuş bu işler Öykü.

Sabah hava sıcak olsa da akşama doğru esmeye başlamıştı ve yarım saattir de sağanak yağmur yağıyordu. Bu havalarda kahvemi alıp kitap okumayı da yazmayı da çok seviyordum.

Kendimi zorlayarak sadece kendi canımı sıkacağımı bildiğim için bugün aldığım kitabı elime alıp kapağını açtım.

Tam okumaya başlayacağım sırada kapı tıklatıldı. Bahçe kapısıydı ve gelenin kim olduğu belliydi. Kitaba hiç başlayamadan geri kapattım ve kapıyı açtım.

"Selam," dedi Kıraç ıslanmış saçlarıyla.

"Selam."

"Müsait misin?" Sorusuyla kabalık yapmamak için kapıyı biraz daha araladım içeri girebilsin diye.

"Tam kitap okumaya başlayacaktım." Sözlerimle eve girdi ve kapıyı ardından kapattı. Çok da kaba gözükmemek için mutfağa yöneldim. "Kahve ister misin?"

"Geç oldu, bitki çayı varsa olur." Konuşurken ada tezgâha yaklaştı. Ben suyu ısıtıp bardaklarımızı hazırlarken yeşil gözlerini üstümde hissediyordum.

"Bugün merkezde seni gördüm, şu Uygar denen adamla konuşuyordun." Sözleriyle ona döndüm, kalçamı arkamdaki tezgâha yasladım.

"Evet, şu son olaylar hakkında merak ettiklerimi sordum."

"Cevap verdiğini sanmıyorum. Epey sıkıntılı bir adam."

"Evet öyle, cinayet kitapları yazdığım için benim katil olabileceğimi ima etti hatta. O kadar sıkıntılı bir adam." Sözlerimle kaşları çatıldı.

"Nasıl ima etti?"

"Neymiş, ben çok gerçekçi cinayet kitapları yazıyormuşum... Neymiş, bu kayıplar ben kasabaya geldikten sonra olmaya başlamış." Alayla güldüm ama Kıraç benim aksime oldukça ciddiydi.

"Öykü, bu adam sıkıntılı derken sadece karakterinden bahsetmiyordum. Asıl kayıplar o geldikten sonra başladı ve sen bile fark etmişsindir ki bu olayları asla düzgün şekilde araştırmıyor. Aksine üstünü örtmeye çalışıyor." Pek görevine düşkün bir adam olmadığını fark etmiştim ama bu kadar tehlikeli miydi cidden?

"Bu işte onun parmağının olduğunu mu düşünüyorsun?" Sorumla derin bir nefes aldı, duruşunu dikleştirdi.

"Evet. Bulunan tişört hakkında hiçbir şey yapılmamış. Ben olayı araştırmaya başlayınca da şehre gönderdiğini söyledi. Emekli olan eski jandarma, Yiğit'in babasıyla da konuştum. O da böyle bir şeyi jandarma karakolunda kimsenin duyup görmediğini söyledi. Tişörtü değiştirip gerçekten hayvan kanı olan bir tişört koymuş olabilir."

"Bunu neden yapıyor olabilir?"

"Bilmiyorum, belki psikopatın tekidir. Belki de gerçekten umursamaz biri ve biz çok abartıyoruz. Yine de seni suçlaması bana normal gelmiyor, belki de işlediği suçları başkasının üstüne yıkmaya çalışıyor." Kıraç'ın sözleri içimi biraz daha huzursuz ederken kaynamaya başlayan suyu bitki çaylarının üzerine döktüm.

Bardakları alıp mutfak kısmından çıktım ve salondaki koltuğa oturdum, Kıraç da yanıma yerleşti. "Teşekkür ederim," dedi ona uzattığım bardağı alırken.

"Peki sence ne olacak? Oturup birinin daha kaybolmasını mı bekleyeceğiz?" Sıkıntıyla arkasına yaslandı.

"Bilmiyorum ama yerliler de bizim kadar endişeli. Şimdiden kasabanın adı çıkmaya başladı. Kayıplar bu şekilde devam ederse buradaki insanların da yavaş yavaş taşınmaya başlayacağına eminim."

"Üç kayıpta da tek ortak özellik kadın olmaları. Yaşları, görünüşleri ve diğer tüm özellikleri birbirinden farklı gözüküyor."

"Belki de fiziksel olarak kendisini zorlamak istemiyor ve bu sebeple kadınları seçiyor. Ya da farklı pislikler yapıyor." Son cümleyi söylerken sesi kısılmıştı sinirle.

"Çok korkunç."

"Öyle. Kasabanın üstüne birden kara bulutlar çöktü sanki. Herkes huzursuz. Sen de ailene burasının güvenli olduğunu söyledin ama bence burası artık kafa dinlemek için iyi bir yer değil."

"Hayır, buradan gitmeyi düşünmüyorum. Hiçbir planımı değiştirmek istemiyorum." Ardından aramızda kısa bir sessizlik oluştu.

"Öykü, evime girerken gördüğün kişi eski kız arkadaşım." Birden konuya dan diye girmişti. Demek ki çok belli etmiştim! "Buraya taşındıktan sonra aramızdaki ilişki bitmeye başladı ve uzun bir süredir de ayrıyız. Ara ara yine buluşurduk ama bu buluşmalarımızı da keseli çok oluyor. Uzun zamandır onunla vakit geçirmediğim için öfkeliydi ve geldiğinde biraz tartıştık."

"Arabası tüm gece evinin önündeydi." Onu bu kadar izlediğimi bilmesine gerek yoktu ama yine de kendimi tutamamıştım.

"Çünkü sinirlenip evden çıktı, fark ettin mi bilmiyorum ama o gün spor arabam yerinde değildi. Sırf benim sinirimi bozmak için arabamı alıp gitti. Ben de bir süre onu aradım ama çocukça davranışlarına devam edeceğini anladığımda arabasını ona götürüp geri geldim. Yani aramızda hiçbir şey olmadı." Bu kadar detaylı açıklama yapması beni şaşırtmıştı.

Ama gerçekten spor arabasının kapıda olmadığını hatırlıyordum, sadece kırmızı klasik arabası vardı.

"Anladım, umarım her şeyi düzeltmişsinizdir."

"Öykü, bunları sana anlatıyorum çünkü sana değer veriyorum. Belki sana çok hızlı geliyor ama gerçek bu. Yanımda farklı birini görüp yanlış düşüncelere kapılmanı istemiyorum. Birine kolay kolay hisler besleyemem ama sen tüm sınırlarımın dışındasın."

Dudaklarımı araladım konuşmak için ama ne diyeceğimi bilemedim. Romantik şeyler yazmakta usta olsam da konuşmakta aşırı acemiydim. *Eyvallah* bile diyebilirdim, o yüzden ağzımı geri kapattım.

Derin bir nefes aldım, sessizliği bozan yine o oldu. "Bana karşı bir şeyler söylemek ya da yapmak zorunda hissetme kendini. Bunları sadece içimden geldiği için söylüyorum." Yüzü gittikçe yüzüme yaklaşıyordu ve benim kalp atışlarım da o yaklaştıkça hızlanıyordu.

Dudaklarını hafifçe yanağıma değdirdi, o kadar yumuşak bir

öpücük bıraktı ki dudaklarını hissedemedim bile.

Geri çekildim birden. "Sen çok mükemmel bir adamsın, cidden! Hatta yazdığım karakterler kadar gerçekdışısın. Ancak ben bu romantik işlerde berbatım ve hiç giresim de yok." Hızlı hızlı konuşarak yerimden doğruldum.

Ona doğru uzanıp yanağına bir öpücük bıraktım sanki sıradan bir vedalaşma yaşıyormuşuz gibi. "Hadi sana iyi geceler." Hızla oturduğum koltuktan kalkıp merdivenlere yöneldiğimde Kıraç'ın kahkaha attığını işittim.

"Öykü!" Gülmekten konuşamıyordu. "Bak ya, Öykü!" Merdivenleri hızlı hızlı çıkıp üst kata geçtim. Yatağıma girip örtüyü başıma kadar çektiğimde utançtan yerin dibine girmek üzereydim.

Yatak odası asma katta olduğu için onun hâlâ salonda olup güldüğünü duyabiliyordum.

En sonunda gülmesi bittiğinde gidecek sandım ama o merdivenleri çıkıyordu! Rezillik, cidden rezillik!

"Daha önce hiç reddedilmediğim için bu işlerin nasıl olduğunu ben de pek bilmiyorum ama seninki kadar sıradışı bir reddediş olduğunu sanmıyorum." Konuşurken keyifliydi. Başıma kadar çektiğim örtüyü daha sıkı tuttum. "O kadar tatlısın ki bu reddedilişe üzülemedim bile."

Daha fazla rezil olmamak için örtüyü başımdan attım, çeneme yasladığım örtüyle ona baktım.

"Gönül işlerine girdiğinde IQ'm direkt sıfırlanıyor." Sözlerimle güldü, bana doğru birkaç adım attı.

"Sana bir cevap verme dedim, sense kaçtın! Oturabilir miyim?" Başımı olumlu anlamda salladım. Yatağıma oturdu ve bir süre beni izledi yüzündeki o güzel gülüşle.

"Senden bir beklentim yok Öykü, sadece hislerimi söylemek istedim. Ben net bir adamımdır ve sen benim hayatım boyunca en net olduğum konu olabilirsin." Eli saçlarıma gittiğinde gözlerimi

yumdum. "Çok tatlısın, çok güzelsin ve korkarım aklımı başından alacaksın." Bana doğru eğildi ve alnıma bir öpücük bıraktı. Kokumu derince içine çektiğinde heyecandan titreyen parmaklarımı görmesin diye örtüyü daha sıkı tuttum.

"Çocuk gibi davranmam bile seni soğutmadı mı?" Kaşlarımı kaldırarak sorduğum soruyla hemen başını iki yana salladı.

"Aksi oldu."

"Hadi ya..." Esnedim.

"Dışarıda da epey yağmur fırtına var, bu halde evime nasıl gideceksem?" Sorusuyla güldüm.

"Biraz abarttın sanki ama burada kalabilirsin." Yatakta yana kayarak onun için yer açtım.

Eli tişörtünün eteğine gitti, sanki uzun zamandır bu teklifi bekliyormuş gibi üstünden çıkarıp attı ve yatağa girdi. Örtüyü kocaman açıp onu da içine aldım, bana doğru döndü.

"Sen cidden benim karakterlerime özeniyorsun, değil mi?" Fısıldamamla yine güldü, yüzü yüzüme çok yakındı.

"Belki de sen farkında olmadan bana benzeyen adamları mükemmel erkek karakterler olarak yazıyorsundur." O da fısıldamaya başlamıştı.

Derin bir iç çektim.

O benim yazdığım karakterler kadar mükemmeldi ve beni korkutan tam olarak buydu.

"İyi geceler," dedi yüzü yüzüme çok yakınken.

"İyi geceler."

Gerçeğin dışında, tüm hayallerin kıyısında, mükemmelliğin sınırlarındaydı. Ve tüm çizgileriyle çok güzeldi.

13. BÖLÜM

Fazla uykumu almış şekilde gözlerimi açıp vücudumu esnetirken yanımda hissettiğim bedenle durakladım. Evet, dün Kıraç'la uyumuştuk.

Başımı hafifçe ona çevirdim, kolunu belime sarmıştı. Kısık gözleriyle beni izliyordu. Kimbilir uyurken tipim nasıl kaymıştı.

"Günaydın," dedi çıplak üstüyle yatağımda fazlasıyla gözalıcı gözükürken.

"Günaydın."

"Aslında kalkıp kahvaltı hazırlayacaktım ama seni izlemeye dalmışım. Zamanın nasıl geçtiğini anlayamadım." Konuşurken eli hafifçe belimi okşuyordu.

"Beni tavlamaya çalıştığını bu kadar belli etme." Sözlerimle güldü.

"Seni sadece tavlamaya çalışmıyorum, yazar hanım."

"Öyle mi? Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Hayatınız boyunca asla unutmayacağınız bir adam olmaya çalışıyorum." Tutkulu sözleri onda abartı durmuyordu, aksine çok da yakışıyordu.

"Yine kaçmamı istemiyorsan sus."

Gülüşü genişlediğinde gamzesi de belirginleşti. "O zaman konuşmaya devam edeceğim çünkü kaçarken çok tatlıydın." Elini belimden çekti ve yataktan çıkmadan önce çenemi hafifçe okşadı.

Tamamen kalktığındaysa gözlerimi kaslı ve pürüzsüz bedeninden alamadım. Bakışlarımın eşliğinde tişörtünü giyindi.

"Yumurta sahanda mı olsun omlet mi?" Sorusuyla ben de yataktan doğruldum.

"Sen evine geçebilirsin, sürekli kahvaltı işini sana kilitliyorum."

Özel aşçım gibiydi ve bu durum artık beni utandırıyordu.

"Benim bir şikâyetim yok, o zaman omlet yapıyorum ve içine de peynirle dereotu katıyorum." Sözleriyle şaşkınca ona baktım. Omleti en çok peynir ve dereotuyla severdim. Daha önce bu bilgiyi sosyal medyada paylaşıp paylaşmadığımı düşündüm kısa bir an.

"Buna hayır diyemem o zaman." Aptal gülüşüm genişlerken Kıraç aşağı indi.

Kendimi tekrar yatağa attım ve gözlerimi yumdum. Kalbim resmen kulaklarımda atıyordu.

Halim çok fenaydı, hem de çok.

Tüm gün bilgisayar başında çalışmış, bir ara da Kıraç'la kahve molası vermiştik. O kendi bahçesinde çalışırken ben de kendi bahçemde çalışmıştım. Ve düşündüğümün aksine onu düşünmek ya da onunla küçük molalar vermek odağımı dağıtmamıştı. Aksine daha iyi şekilde ilerlediğimin farkındaydım.

İkimiz de iyice çalıştıktan sonra güzel bir yemekle kendimizi ödüllendirmiş ve tatlı yemek için de merkeze inmiştik.

Üstümdeki çiçekli yazlık elbiseyle ve hafif makyajla iyi hissediyordum. Kıraç da benden uzak yürürken ara ara yakınlaşıyor, elini belime koyuyordu.

Sanırım artık flörtleşmekten ilerisine doğru yol alıyorduk.

"Geçen festivalde olanlardan sonra insanlar dışarı çıkmaz diye düşünüyordum ama yine epey hareketli." Sözlerimle Kıraç başını olumlu anlamda salladı.

"Tedirginler ama hayat kalitelerini de düşürmek istemiyorlar. Yine de kasabada artık akşamları insanların kendilerini güvende hissetmemesi üzücü."

Yürürken bir yandan da dondurmamızı yiyorduk. Evet, tatlıdan sonra bir de dondurma almıştık. Regl dönemim yaklaştığı için iştahım sürekli açıktı.

Kıraç yine yürürken çoğu kişiye selam vermişti ama artık beni

tanıdıkları için çoğu bana da selam vermişti.

Arnavut kaldırımlı taşların üstünde, hafif topuklu ayakkabılarım fazlasıyla ses yapıyordu. Etraftaki dükkânlardan hafif hafif müzik sesleri geliyordu.

Önünde durduğumuz alana baktım, geçenki festivalin olduğu geniş alandı. Lunaparkın başına gelmiştik. Dışında film posterleri asılıydı.

"Açık hava sineması sever misin?" Kıraç'ın sorusuyla başımı olumlu anlamda salladım.

"Bayılırım."

"O zaman..." Bana doğru döndü, elimdeki bitmiş dondurma kabını alıp çöpe attı. Ardından da elimi tuttuğunda ona itiraz etmedim.

Parmaklarımı parmaklarının arasına hapsetti ve tepkimi izledi. Tam konuşmak için dudaklarımı açacaktım ki tanıdık bir ses bizi böldü.

"Biliyordum! Vallahi biliyordum! Ne dedim ben sana?" Bu ses Meryem'in sesiydi. Yanında da Yağız vardı. Ellerindeki patlamış mısır kâselerine bakılırsa onlar da film izlemeye gelmişlerdi.

"Neyi biliyordun Meryem?" diye sordu Kıraç gülerek.

"İkinizin sevgili olduğunu, bizimkilerle iddiaya girmiştik de. Ben size en fazla iki hafta vermiştim, Yağız bir ay sürer demişti."

Biz sevgili değiliz demek için konuşacaktım ki sonra ellerimize bakarak sustum. O yola çok hızlıca gidiyorduk.

Ve tuhaftır ki bu sefer bu hız da bu gidiş de beni rahatsız etmiyordu.

"Siz bizim üzerimizden iddiaya mı girdiniz?" Kıraç gözlerini kısarak onlara kötü kötü baktı.

"Vallahi Kıraç abi, onlar başlattı, ben de orada olduğum için katılmış bulundum. Yoksa seni ne kadar sevip saydığımı bilirsin." Yiğit olayı kurtarmaya çalışırken bu sefer Meryem ona döndü.

"Sallama lan, sen başlattın! Ayrıca sanki biz sevip saymıyor mu-

yuz? Ne demek istiyorsun?"

"Siz ne yapıyorsunuz burada? İkiniz?" Bu sefer bu imayı yapan da insanları geren de ben olacaktım!

Meryem ve Yağız birbirlerine baktılar, Meryem hemen aralarına bir adım mesafe koydu. "Biz şey için geldik, film izlemeye."

"Tek mi geldiniz?" diye sordu Kıraç da bana eşlik ederek.

İkisi de kızarmaya başlarken suspus olmuşlardı. "Meryem'in evinin önünden geçiyordum, geliyordum zaten buraya, *onu da çağırayım yazık* dedim."

"Yazık mı dedin?" Meryem dehşet içinde Yağız'a baktı. "Lan dedin ya, *sensiz filmin tadı çıkmaz, gözünü seveyim gel* diye!"

"Tamam tamam, geçin güzelce filminizi izleyin. Bu arada babana uğrayacağım yarın. Evde, değil mi?" Kıraç'ın sorusuyla Yağız başını olumlu anlamda salladı.

"Evde evde, bir sorun mu vardı abi?"

"Yok yok, ne zamandır görüşemiyoruz, halini hatırını sorayım dedim. Size keyifli seyirler." Onlar önde yürüyüp armut koltukların olduğu alana geçerken ben de Kıraç'a döndüm.

"Şu Uygar olayını onunla konuşmalıyım, o daha iyi anlar bu işlerden. Ayrıca bize yardımcı olur." Açıklamasıyla başımı olumlu anlamda salladım. "Neyse, bu gece vahşet düşünmeyelim."

Birlikte armut koltuklara yürüdük ama teklilerin çoğu dolmuştu. Çift kişilik armut koltuğu da ilk defa görüyordum. Birlikte çift kişilik koltuğa oturduk, hemen önümüzde Meryem ve Yağız oturuyordu.

Meryem bize döndü. "Tekli koltuk kalmamıştı, ondan oturduk, tamam mı?"

"Tamam abisi, tamam," dedi Kıraç gülerek. Meryem ellerindeki patlamış mısır kâselerinden birini bize uzattı.

Böyle romantik bir ortamda romantik komedi izleyeceğimize neredeyse emindim.

Kıraç kolunu omzuma attığında gülüşümü zorlukla bastırdım.

"Kendimi lisede gibi hissediyorum." Sözlerimle o da gülümsedi.

"İnanır mısın ben de. Yanında aşırı mutlu hissettiğim, her gördüğümde kalp atışlarımın hızlandığı bir kadınlayım ve onunla sinemadayım. Bu keyfi lisede bile yaşamamıştım." Sözleriyle önüme döndüm. Dudaklarımı ısırarak gülüşümü bastırmaya çalıştım.

Bu sırada üstümüzde bir çift göz hissettim.

Uygar epey ileride, elinde yine matarasıyla gezerken bize bakıyordu. Ona baktığımda bakışlarını üstümüzden çevirmedi. Kısık gözleriyle bizi izlemeye devam etti.

Film başladığında kısa bir anlığına önüme döndüm, o yöne tekrar baktığımda Uygar'ı göremedim.

Bu adam tuhaflığın da ötesindeydi.

Filmin ardından eve dönmüştük, kısa süren yolumuz boyunca filmi konuşmuştuk. "Oradaki herkes ağladı, bir tek sen ağlamadın." Kıraç'ın sözleriyle omuz silktim.

"Çünkü kitabını okurken yeterince ağlamıştım. Ayrıca sen de ağlamadın. Gerçi bir ara gözlerin doldu ama..." Sözlerimle güldü, elimden tutarak beni durdurdu.

"Bu bir iftira."

Aslında izlerken de ağlayabilirdim ama Yağız neredeyse hıçkırıklarla ağlamış ve Meryem de onun halini görüp gülme krizine girmişti ve bizim de tüm ciddiyetimiz kaçmıştı.

"Bugün çok keyifli geçti," dedi diğer eli de saçıma giderken.

"Benim için de öyleydi." Sözlerimle derin bir nefes aldı.

Dudaklarını ıslattı ve etrafına bakındı. "İyi geceler o zaman." Annemler geldi diye gerçekleşemeyen öpüşmemizi bu gece de gerçekleştirmeyecek gibiydik.

Böyle daha iyiydi. Hislerimiz afallatıcı şekilde yoğun olsa da dengeyi bir şekilde kurmaya çalışıyorduk.

"İyi geceler." Uzaklaşmadan hemen önce çenesine bir öpücük

bıraktım. Aslında yanağına bırakmak istemiştim ama boyum yetmemişti.

Ona arkamı dönüp eve yürürken derin bir iç çekmişti. Evime girdiğimde bir süre ayakta dikildim. Halimiz böyle ne olacaktı bilmiyordum ama şikâyetçi değildim.

14. BÖLÜM

Tüm gün yine çalışmaya çalışmış ama sıcak havadan bunalıp en sonunda kendimi göle atmıştım. Kıraç'la sabah kahvaltı yapmıştık ama sonrasında dışarıda işlerinin olduğunu söylemişti.

Uygar meselesi onun da kafasını karıştırıyordu. Kasabanın eski jandarma amiriyle konuşmaya gitmişti, o kişi de Yiğit'in babasıydı. Hem Seyit'in ormandan çıkışını anlatacak hem de Uygar hakkında konuşacaktı.

Mavi bikinimle bir saatten fazladır göldeydim. Bir ara Keskin de bana eşlik etmiş ama çabuk yorulup kaçmıştı.

Suya daldım ve nefesimi tutabildiğim kadar suyun altında yüzdüm. Kafamı dışarı çıkardığımda nefes nefese kalmıştım.

Bir anda durup dururken huzursuz hissetmeye başlayarak etrafıma bakındım. Kimse yoktu. Bu kasabada olan olaylar beni fark etmesem de yıpratıyor, gerginleştiriyor ve her an tetikte tutuyordu.

Ancak yok sayamayacağım bir adrenalini de vücudumda bırakıyordu. Merak ediyordum. Olayı araştırmak, tüm kirli detayları öğrenmek ve olanları ortaya çıkarmak istiyordum. Özellikle bu anları düşündüğümde yazmak daha kolay oluyordu, romantik bir aşk kitabı olarak yazmaya başladığım kitabım gittikçe korkutucu bir gerilim kitabına dönüşüyordu.

Kafamı iskeleye çevirdiğimde gördüğüm gölgeyle irkildim. "Seni korkuttum mu?" Kıraç'ın endişeli sorusuyla gülümsedim.

"Dalmışım. Sen ne ara geldin? Arabanın sesini bile duymadım."

"Geleli epey oluyor, hatta seni görüp direkt eve geçtim şortumu giyinmek için." Sözleriyle onu inceledim. Yüzücü şortunu giyinmişti ve kaslı bedeni çıplaktı.

İç çekerek gülümsemeye devam ettim. "Size eşlik etmemi ister misiniz, yazar hanım?"

Başımı olumlu anlamda salladım. "Memnuniyetle."

Sözümün hemen ardından iskeleden göle atladı. Başını sudan çıkardığında bakışlarımı onun yüzünden alamadım.

Islak saçları alnına düşmüştü, yeşil gözleri güneş vurduğu için epey kısıktı ve ıslak ıslak inanılmaz iyi duruyordu.

Bana doğru birkaç kulaç attığında karşı karşıyaydık. "Konuşman nasıl geçti?" O da beni aynı dikkatle inceliyordu, sorumla yüzümde gezinen bakışları en son gözlerimi buldu.

"Olanları konuştuk, bunlar zaten onun da bildiği şeylerdi ama başkasından duymak ona farkındalık yarattı. Zaten bir süredir sessiz takipteymiş, Uygar'ı izliyor ve bir yanlışını bekliyor. Büyük ihtimalle yakında onu şikâyet edecek."

"Bu harika," dedim ama yüz ifadesini gördüğümde yüzüm düştü. "Değil mi?"

"Değil çünkü çok korkunç. Kasabanın dışından birinin bunu yapması herkes için daha rahatlatıcı olurdu ama bu kişi hem kasabanın içinde hem de jandarma amiri. Ayrıca eski amir Rüstem onu şikâyet etse bile yaptığını kanıtlayamadan onu işinden edemeyiz. Hatta şikâyet ederse Rüstem'e de zarar verebilir. Silah kullanan eğitimli ve kurnaz biri. Yani bu iş gittikçe tehlikeli bir hal almaya başlıyor." Kıraç'ın sözlerini sakince dinledim, haksız olduğu bir nokta yoktu. Kıraç zeki ve ileri görüşlü bir adamdı.

"O zaman tek ihtiyacımız olan bir kanıt." Sözlerimle kaşları çatıldı.

"Hayır, ihtiyacın olan hiçbir şey yok. Senin tek ihtiyacın burada kafa dinlemek. Zaten o herifin sana olan bakışlarından hiç hoşlanmıyorum, seni bu tehlikenin içine çekmeyeceğim."

Başımı iki yana salladım. "Çok geç kaldın, çekildim bile."

"Çok ciddiyim Öykü, bu çok tehlikeli bir iş..." Konuşacakken durdu ve ifademe baktı. "Bu hoşuna gidiyor."

"İnsanların öldürülmesi hoşuma gitmiyor!"

"Ondan bahsetmiyorum, dedektifçilik oynamaktan bahsediyorum. Bu seni heyecanlandırıyor." Beni çok çabuk çözüyordu.

Ona itiraz etmedim, başını inanamıyormuş gibi iki yana salladı ve güldü. "Daha beni ne kadar şaşırtacaksın, merak ediyorum."

Omuz silktim. "Daha seni hiç şaşırtmadım ki..." Tamam, bu söylediğim birazcık müstehcen kaçmış olabilirdi ama birazcık.

Gülüşü genişledi, altdudağını ısırarak gülüşünü bastırmaya çalıştı. Birden eli belime gittiğinde yutkundum. Bedenimi kendisininkine doğru çekti. "O zaman daha çok şaşırtacağın günleri iple çekiyorum." Bakışları dudaklarıma kaydı, derin bir iç çekti.

Artık mavi bikinimden taşan göğüslerim onun göğüslerine yaslıydı. Eli yanağıma gitti ve elinin tersiyle tenimi yavaşça okşadı.

"Ah Öykü, çok başka bir mevzusun." Sözleri, hareketleri, bakışları, her şeyi kalbimi hop ettiriyordu.

"Nasıl bir mevzuyum?" diye sordum gülüşümü bastırmaya çalışarak. Bu kadar hoşuma gittiğini bilmesine gerek yoktu. Zaten bana kalsa onun yanında sürekli pişmiş kelle gibi sırıtacaktım.

"Uğruna besteler yapılacak, resimler çizilecek, kitaplar yazılacak büyük bir savaş gibisin. Toprakları uğruna kanların döküldüğü bir sıcak kıyı şeridi gibisin."

Ben kolay kolay romantik kelimelere tav olmazdım. Hatta bir şeylerin başındayken söylenen güzel sözcükler bana çok yapmacık gelirdi. Ama bu an...

Hiçbir şey bu anı yapmacık kılamazdı.

Yeşil gözleri gözlerimdeydi, sanki her kelimesini oradan bulup çıkarıyordu. Beni hem görüyor hem de yavaş yavaş talan ediyordu. Belki de o bile bunu bilmiyordu.

"Yazar olan hangimiz?" dedim gülümsemeye çalışıp kalbimin gürültüsüne savaş açarak. Kalbim göğüskafesimin içinde aşırı hızlı atıyordu ve tenim tenine yaslıydı. O atışları hissetmesinden korkuyordum. Zaten beni görüyordu, karşısında daha da çıplak kalmak istemiyordum.

"Belki yazar değilim ama sana biraz daha bakarsam içime dolan duygular yüzünden bir şair olabilirim. İşte tam olarak böyle bir mevzusun." Sözleriyle titrek bir nefes aldım.

Bakışları dudaklarıma kaydı. Gözlerime baktı izin istercesine.

Ona zaten bir kez izin vermiştim. İzin vermekle de kalmayıp resmen *lütfen* diyerek yalvarmıştım!

Adımı fısıldayarak derin bir iç çekti, dudakları dudaklarıma yaklaştığında bir elim omzuna gitti.

Ve dudaklarını dudaklarıma yasladı.

Dudakları yumuşakça dudaklarımın üstünde hareket ediyordu. Belimde olmayan eli saçlarıma gitti, parmaklarını ıslak saçlarımın arasına daldırdı.

Artık kalp atışlarımı duyması da umurumda değildi çünkü daha önce hayatım boyunca hissetmediğim bir tutku hissediyorum ona karşı. Beni daha çok öpmesini, hatta hiç bırakmamasını istiyordum.

Tüm kalbine kilit vurmaya çalışan biri için bu kadar fazla duygu ve arzu intihar gibi bir şeydi. Ama bu durum ilk defa umurumda değildi.

Yumuşak öpüşü gittikçe hırçınlaşıyor, beni kendisine katıyordu. İkimizin de bu öpüşü hiç bitirmek istemediği bariz bir gerçekti.

Ama en sonunda dudaklarımız birbirinden ayrıldı ve ikimiz de nefes nefese gözlerimizi açtık. Güldü. Alnını alnıma yasladı, bedenimi hâlâ sıkı sıkı tutuyordu.

Alnını alnıma yasladı. "Tanrı aklımı korusun," dedi nefes nefese. "Yoksa ben koruyamayacağım."

"Neden?" dedim ben de sanki nedenini bilmiyormuş gibi.

Ben de az fena değildim he.

"Çünkü hayatım boyunca tadabileceğim en güzel şeyi tattım. Cennetten bir duble çaldım dudaklarıma." Alnını alnımdan ayırdı. "Bir şeylerin hızlı olduğunu düşündüğünü biliyorum ama düşünme. Seni gördüğüm her an kanım vücudumda daha hızlı dolaşıyorken nasıl yavaş olmamı beklersin benden? Bekleme. Ama ben de senden hızlı olmanı beklemeyeceğim. Her şey nasıl istiyorsan öyle olacak. Bir ilişki istemezsen olmayacak, yakınlaşmak istemezsen yakınlaşmayacağız. Sadece iyi komşular olmamızı istersen öyle olacağız."

"Teşekkür ederim," dedim kısık bir sesle.

"Neden?"

"Çünkü beni anlıyorsun, kimsenin bu zamana kadar anlayamadığı kadar." Bir ilişkiden çekindiğimi görüyordu ve adımlarını ona göre atıyordu. Beklentide değildi ve beni ürkütmüyordu. Gerçi her şeyi bu kadar bana göre yapması belki de beni ürkütecek asıl şey olmalıydı. Çünkü o her anlamıyla mükemmeldi.

"Keskin tip tip bize bakıyor," dediğinde gülerek omzumun üstünden arkaya baktım. "Kıskandı hemen." Ben de güldüm.

"Bana saldırmaz değil mi?"

"Onu epey sakinleştirmem gerekecek." Göz kırptı tatlıca.

Artık büyük ihtimalle birbirimizden uzaklaşmamız ve sudan çıkmamız gerekiyordu ama ikimiz de bunun için bir girişimde bulunmuyorduk.

Beni tutmayı bırakmadı, benden uzaklaşmadı da ama benimle birlikte hafif hafif geriye doğru yüzmeye başladı. İskeleye yaklaşıyorduk.

En sonunda iskeleye vardığımızda çıkacak sandım ama öyle yapmadı. Beni izlemeye devam etti. "Hiç çıkasım yok."

"Benim de," dediğimde gülüşü genişledi.

"Ama çıkmalıyız, işinin başına dönmelisin. Sonra bana o güzel kitaplarını okutursun, değil mi?"

"Tamam, ilk okurum sen olacaksın, bunu hak ettin."

"Dudaklarımla mı?" Sorusuyla, suyun içinde olmama rağmen sıcak basarken yine güldü. "Tamam tamam, şaka yapıyorum, gel buraya." Saçlarımın arasında olan eliyle beni göğsüne çekti ve saçlarım arasına bir öpücük bıraktı.

Birlikte sonunda gölden çıkabildik. İskeleye vardığımızda ayaklanmadık, iskeleye uzandık. Güneş yavaşça tepeden uzaklaşıyordu.

Başını bana çevirdiğinde ben de ona baktım. Eli elime gitti.

"Burada olmayı sevdim," dediğimde yüzüne huzurlu bir ifade eklendi.

"Benimle olmayı mı yoksa bu kasabada olmayı mı?"

"Sanırım ikisini de. Şu an daha çok sevdiğim bir şey varsa o da burada öylece uzanmak. Doğayı dinlemek..." Daha önce bu kadar huzurlu hissettiğim çok nadir an vardı.

İskelede kurulanıp güneşlendikten sonra evlerimize dağılmıştık. Yine yemek işini Kıraç'a bırakmamak için önce davranmaya çalışmıştım ama merkezden dönerken hazır yiyecekler almıştı bile.

Yemeğin ardından yine evlerimize dağılmıştık. Ben bahçede kitap yazarken Kıraç etrafta gözükmüyordu. Zaten saat epey geç olmuştu ama beni görmeden uyumaya gitmezdi herhalde.

Bakışlarım göle kaydığında gülüşümü bastıramadım.

Yaşadığım en romantik anlardan olduğu kesindi. Gerçi benim de epey odun olduğum sugötürmez bir gerçekti.

Duyduğum güzel melodilerle başımı bilgisayardan kaldırdım. Kıraç'ın ışıkları kapalıydı ama bahçedeki büyük camı ardına kadar açıktı.

Kıraç piyano çalıyordu. Gözlerimi yumdum ve onu dinledim. Bu işte fazla iyiydi ama çok fazla çalmıyordu. Buraya geldiğimden beri bu ikinciydi.

Yerimden kalktım, davetsizce bahçesine girdim. Bahçe kapısına ulaştığımda başımı kapıya yasladım ve onu izledim.

Altında beyaz keten bir şort vardı, gömleğini çıkarmıştı. Parmakları ustaca hareket ediyordu tuşların üstünde. Gözleri yarı kapalıydı ve kendini tamamen kaptırmıştı.

Parmakları hızla hareket ederken bakışlarını bana çevirdi, şaşırmamıştı çünkü geldiğimi hissetmişti. Bakışlarıyla yanını işaret etti melodilerini hiç kesmeden.

Acele etmeden yanına oturdum. Çıplak kollarımız birbirine değerken parmakları ustaca piyanonun üstünde geziniyordu. Gözleriyse sadece gözlerimdeydi.

Biraz daha yükseldi melodiler, bestesi gittikçe etrafımı sarıyor ve beni bir masalın içine sürüklüyordu.

Bitirdiğinde geniş salonda derin bir sessizlik oluştu. "Çok güzel, daha önce hiç duymamıştım."

"Çünkü az önce besteledim," dedi gözlerimi izlerken.

"Ciddi misin?" Şaşkın sorumla gülümsedi.

"Hem de çok."

"Bu işi harika yapıyorsun ama çok az çaldığını duyuyorum."

"Çünkü sadece içimden geldiğinde çalabiliyorum ve bugün içimden bir beste yapmak geldi."

Aramızda derin bir sessizlik oluştu. Yine vücudum ona çekiliyordu. Yine daha önce hiç kimseye hissetmediğim bir arzu hissediyordum.

Birden önüme döndüm bu büyüleyici bakışmayı bölmek için. "Saat epey geç oldu. Gitsem iyi olacak."

"Halbuki bana böyle bakmaya devam etsen, o güzel gözlerini izleyerek bir beste daha yapabilirdim." Gülümsememek için kendimi kasmaktan yanaklarım ağrımaya başlamıştı. "Şaka şaka, iyi geceler."

"Sana da iyi geceler." Tam kalkacağım sırada bana doğru eğildi ve yanağıma küçücük bir öpücük bıraktı.

Daha fazla oturmayarak ayağa kalktım ve evinden resmen kaçarcasına uzaklaştım.

Uyusam iyi olacaktı, tabii kalbim böyle hızlı atarken uyumak çok da mümkün değildi ya...

Merkezdeki kitapçıda geziniyordum. Evdeki kitaplar bitmeden yine kitap alışverişine gelmiştim. Bu bir bağımlılıktı! Raflar arasında gezerken duyduğum konuşma dikkatimi çekti.

"Rüstem abi dün geceden beri hiçbir yerde yokmuş. Yağız çok endişeli," diyordu genç bir erkek.

"Endişeli olur tabii, son zamanlarda o kadar olay oldu. Umarım başına bir şey gelmemiştir," dedi genç bir kız da.

"Kasabada işler gittikçe çığırından çıkıyor. Bizimkiler şehre dönmeyi bile düşünüyorlar." Baktığım kitabı rafa geri koydum ve kitapçıdan çıkarak hızla Kıraç'ı aradım.

Aramamı kısa sürede yanıtladı. "Öykü, iyi misin?" Telaşlıydı.

"İyiyim, merkezdeydim de bir şeyler duydum."

"Ne duydun?" Bir süre sessiz kaldı. "Rüstem abi bu sabah kaza yapmış." Bu sabah uyandığımda Kıraç'ı görememiştim ama aramamıştım da. Şimdi sebebini anlamıştım.

"Kaza mı?"

"Evet, şehre giderken kaza yapmış. Arabası göle uçmuş. Maalesef onu kaybettik."

"Sence bu bir kaza mı?" Sorumla yine sessiz kaldı.

"İmkânı yok. Hızı çok fazlaymış, sanki biri onu kovalıyormuş gibi. Yağız epey kötü durumda, onların yanındayım."

"Anladım, gelmemi ister misin?"

"Hayır, sen eve geç. Zaten bu felaketlerin yeterince içindesin."

"Tamam ama sen de dikkat et." Dün Kıraç, Rüstem'i Uygar konusunda uyarmaya gitmişti ve bugün de Rüstem şehre şikâyet

için gidecekken ölmüştü. Bu bir tesadüf değildi. Bu işi Rüstem'den daha fazla kurcalayan biri varsa o da Kıraç'tı.

Telefonu kapatıp başımı kaldırdığımda beni izleyen kişiyle durakladım. Uygar, hep gittiği kafeye gitmiş ve her zaman oturduğu koltuğa oturmuştu. Camdan bana bakıyordu kısık gözleriyle.

Ve bu bakış kesinlikle dostane değildi.

Kasabada sürekli bir kayıp ya da ölüm haberi oluyordu. Biri kuş avlar gibi insanları avlıyordu ve o birinin de kim olduğu belliydi.

Tüm gün bilgisayar başında oturmuş ama hiçbir şey yapamamıştım. Aklım sadece kasabada olanlarla doluydu. Kıraç da henüz gelmemişti.

Saat epey geç olmuştu ama bahçede oturmaya devam ediyordum. Sıcak hava beni gittikçe daha fazla bunaltıyordu. Bir ara yazamayacağımı anlayıp kitap dosyamı kapatmış ve kayıplarla ilgili bildiklerimi yazdığım bir dosya hazırlamıştım.

Çalan telefonumla, göle dalmış gözlerimi telefona çevirdim. Selin arıyordu. Aramasını yanıtladım.

"Dünyanın en tatlı ve başarılı yazarı nasıllar acaba?"

"İyiyim, sen nasılsın?"

"Bu ne kadar ruhsuz bir ses böyle! Ben de iyiyim. Yayınevi kitabın durumu konusunda beni sıkıştırıyor da ne durumdasın?"

"Neden sıkıştırıyorlar? Kapak çalışmalarına ve diğer şeylere başlayabilirler. Ben de bitirdiğimde dosyayı editörüme göndereceğim." Sesim biraz gergin çıkmıştı.

"Evet ama dosyanın hazır olması önemli."

"Biliyorum Selin ama sıkıştırılmayı sevmediğimi sen daha iyi biliyorsun. Ben zaten hızlı yazan bir insanım ama baskı altında bir iş yapmayı sevmiyorum." Sanırım kasabada olan son olaylar beni biraz germişti.

"Anlıyorum ama önümüzdeki programa dahil edemezsek bu süreç daha da uzayabilir. Okurlarını bekletmek istemezsin."

"Okurlarımı elbette bekletmek istemem ama üstüme gelinmesini de istemem Selin. Senin bir suçunun olmadığını, yayınevinin seni sıkıştırdığını biliyorum ama onlara cevaplarını ver."

"Sen çok gerginsin. Neler oluyor Öykü? Yolunda gitmeyen bir şeyler mi var?"

"Bilmiyorum, sadece bu yorucu tempodan ve baskıdan yoruldum. Tüm hepsinden kaçmak için bir kasabaya sığındım ama burada da hiçbir şey değişmedi."

"Yanına gelmemi ister misin?"

"Hayır, sert çıkıştığım için üzgünüm."

"Hayır, haklısın. Ben de farkında olmadan seni bunalttım sanırım. Canını sıkma lütfen ve ne olursa olsun bana anlatabileceğini biliyorsun."

"Biliyorum, teşekkür ederim. Kendine iyi bak." Daha fazla konuşmak istemeyerek telefonu kapattım.

Olan her şey canımı sıkıyordu. Canımı sıkan korkmak değildi, heyecandı. Tek isteğim her şeyi ortaya çıkarmaktı ve bu hissin çok da sağlıklı olduğunu düşünmemeye başlıyordum.

"Biraz gerginsin sanki." Kıraç'ın sözleriyle irkildim. Başımı ona doğru çevirdim, bahçeme geliyordu. Koyu bir pantolon ve oduncu gömleği giyinmişti. Hep olduğu gibi iyi görünse de bir o kadar da yorgun duruyordu.

"Geldiğini bile duymadım."

"Fark ettim." Yanımdaki boş sandalyeye oturdu. "Ne yapıyorsun?"

"Yazmaya çalıştım ama pek mümkün olmadı. Sen ne yaptın?"

"Rüstem abinin ailesiyleydim. Hepsi perişan halde, Yağız çok öfkeli. Kendi başına bir şey yapmasından endişeleniyorum."

"Katilin peşine düşmek gibi mi?" Sorumla başını olumlu anlamda salladı.

"Tam olarak öyle. Bir kaza olduğuna onu ikna etmeye çalıştım ama inanmamakta ısrarcı."

"Peki sence bu bir kaza mıydı?" Cevap vermeden önce derin bir nefes aldı.

"Kesinlikle hayır."

"Peki, Rüstem kesin olarak Uygar'ı şikâyet etmeye mi gidecekti? Seyit hakkında ne düşünüyordu?"

"Evet, Seyit'in olmasına ihtimal vermedi ama ben onun kadar emin değilim. Seyit'in olanlardan haberi yok, ondan şüphelendiğimizden de ama Uygar'ın var."

"Eğer öyleyse Uygar'ın katil olduğu kesinleşmiş gibi bir şey."

"Evet ama elimizde en ufak bir kanıt yok." Omuzları düştü yorgunca.

"Aslında evine bakabiliriz." Cümlemi tamamlamamla bana kötü kötü bakması bir oldu.

"Dedektifçilik oynamayacağız Öykü. Ayrıca bir jandarma amirinin evine tam olarak nasıl bakmayı planlıyorsun?"

"Bunu henüz düşünmedim ama iyi bir plan yapabiliriz."

"Lütfen kendini de bu olaylara dahil etme. Zaten burada olarak yeterince içindesin. Bir şey yapılacaksa, ben yapacağım."

"Bir elin nesi var iki elin sesi var. Ayrıca ben bu konularda tecrübeliyim."

"Doğru, kitabında katili katil gözünden bulmuştun." Bahsettiği kitabımdaki katil çift kişilikliydi ve bir kimliğiyle cinayet işlerken polis olan kimliğiyle de kendisini arıyordu. "Ama bu olanlar kitaplarındakinden çok farklı Öykü."

"Eğer Rüstem'in ölümü kaza değilse o zaman aradığımız bir katil. Ve bu katilin bu zamana kadar sadece kadınları radarına aldığını biliyoruz. Sadece kadınları değil, erkekleri de öldürebildiğini ve öldürebileceğini görmüş oluyoruz. Özellikle kendisini araştıran kişileri..." Son sözlerimle birlikte bakışlarım Kıraç'ın üstünde gezindi. "Dikkatli olmalısın."

"O herif bana hiçbir şey yapamaz, ayrıca beni uyarırken önce sen dikkatli olmalısın. Olayları bu kadar merak etmen çok tehlikeli."

"Peki ne yapalım? Oturup o herifin daha çok kişiyi ortadan kaldırmasını mı bekleyelim?"

"Elbette hayır," dedi hızla. "Ama her adımımızı dikkatli ve temkinli atalım. Olur mu?" Başımı olumlu anlamda salladım. "Sen de o güzel canını sıkma." Çatık kaşlarım düzeldi.

"Canımı sıkmıyorum ki." Eli masanın üstündeki elime gitti, hafif hafif okşadı tenimi.

"Çatık kaşların öyle söylemiyor." Elimde olmayan elini kaldırdı, işaretparmağını kaşlarımın arasına bastırdığında güldüm. "İşte böyle." Elini çekti ve gülüşümü seyretti.

"Kıraç..." Boğazımı temizledim. "Seninle vakit geçirmekten sadece keyif almıyorum, buna bayılıyorum."

"Ben de," dedi gülümsemesini bastırmaya çalışarak.

"Şu an hiç vakti değil, biliyorum ama sanırım deneyebiliriz. Daha önce hiç ciddi bir ilişkim olmadı ve bu işi nasıl yürüteceğimi bilmiyorum ama denemek istiyorum..." Dudaklarımı dudaklarıyla kapatarak susturdu beni.

Baş döndürücü bir öpücük bıraktı dudaklarıma.

Bu öpüşü çok uzatmadan benden uzaklaştı. Alnını alnıma yasladı. "Öykü, bunu ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin. Daha önce de dediğim gibi seninle her türlü ilişki kabulüm. Birlikte yaşayıp görelim."

Başımı olumlu anlamda salladım. "Görelim."

Onunla olmak bahar vakti çiçeklerin arasında yürümek gibiydi, çok güvenli ve güzeldi. Ve eminim onunla bir ilişki o çiçek bahçesinde yaşamak gibi bir şeydi.

15. BÖLÜM

Kıraç'la iki haftadır düzenli bir ilişkimiz vardı. Aslında bu ilişki onunla daha önce yaptığımız şeylerden çok da farklı değildi. Çoğu anı birlikte geçiriyorduk, ara ara o bende kalıyordu, ara ara ben onun evinde kalıyordum ama yatağımı yadırgadığım için genelde bende kalan o oluyordu.

Birlikteliğimizi tüm kasaba halkı da öğrenmişti ama bu onlar için zaten bir sürpriz değildi. Asıl sürpriz benim arkadaşlarıma olmuştu. Bir ilişki yaşamam hepsini şok ediyordu. Ozan bu haberi aldığından beri ne telefonlarıma cevap veriyor ne de benim hakkımda bir şey söylüyordu.

Onunla olmayı seviyordum. Güvenli bir limandı. Hem çok tutkulu hem çok güzeldi. Kıraç'a karşı hissettiklerim her geçen gün artıyordu ve bu beni korkutsa da hoşuma gidiyordu.

İki haftadır kasabada hiçbir kayıp haberi yoktu, her şey eskisi gibi güvenli gözüküyordu. Kıraç yine de bu işin peşini inatla bırakmıyordu.

Buraya yerleşeli bir ayı geçmişti, Selin dört gözle yeni kitabı ve beni beklese de kira kontratını bir ay daha uzatmıştım. Yazın sonuna kadar burada kalabilirdim.

Kitap iyi gidiyordu ama içime sinmeyen bir şey olduğunda çok yavaşlıyordum.

Kendime kahve hazırlarken belimde hissettiğim ellerle gülümsedim. Kıraç yanağıma uzun bir öpücük bıraktı ve bana arkadan sarıldı.

"Güzeller güzelim yine düşüncelere dalmış." Beni şımartıyordu. Gülüşümü bastırarak ona doğru döndüm. Beni tek bir hareketle

kalçamın altından tutup tezgâha oturttu ve bacağımın arasına yerleşti.

Kollarımı boynuna sardım ve çenesine bir öpücük bıraktım. Her geçen gün gözüme daha yakışıklı geliyordu. Ve ben her geçen gün bu adama daha çok bağlanıyor, daha çok âşık oluyordum.

"Ne düşünüyordun öyle?"

"Hiç, genel." Omuz silktim.

Boynuma bir öpücük bıraktığında gıdıklanarak güldüm, ona daha sıkı sardım kollarımı.

"Bugün çocuklar gelecek ders için, dersten sonra bize katıl." Kıraç'ın sözleriyle başımı olumlu anlamda salladım.

"Yağız da gelecek mi?" Sorumla derin bir çekti.

"Umarım gelir. Babasından sonra toparlanamadı, daha acısı çok taze. Çok genç ve çok öfkeli."

"Katil durdu ve kasabanın yaraları kapanmaya başladı ama bana nedense bu fırtına öncesi sessizlik gibi geliyor." Kaşları çatıldı.

"Gelmesin, sen o güzel canını hiçbir şey için sıkma. Tamam mı?"

Gülümsedim. "Kıraç, iyi ki varsın," dediğimde gözleri parladı ve bu mutluluğunu dudaklarıma tutkulu bir öpücük bırakarak taçlandırdı.

Dışarıdan sesler gelmeye başladığında benden ayrıldı. "Çocuklar geldi, şimdi her yerde beni ararlar."

"Size iyi dersler. Ben de merkeze uğrayacağım. Merak ettiğim birkaç kitap çıkmış. İstediğin bir şey var mı?"

"İstediğim tek şey sensin." Çapkınca göz kırptı ve beni çıkardığı gibi tek hamlede tezgâhın üstünden indirdi.

Üstümdeki mavi, boyundan bağlamalı, mini yazlık elbiseyle oldukça rahattım. Saçlarımı dalga dalga şekillendirmiş, hafif de bir makyaj yapmıştım. Ona güzel görünmeyi seviyordum ve bana en çok mavi rengin yakıştırdığını biliyordum.

O dışarı çıktığında ben de kahvemi alıp peşinden çıktım. Yağız da dahil hepsi gelmişti ama Yağız pek burada değil gibiydi. En köşede durmuş, konuşmalara çok dahil olmuyordu.

"Nasılsınız gençler?" Kıraç'ın sorusuyla hepsi keyifle cevap verdi, Yağız sessiz kaldı. "Yağız?"

"Efendim abi?" dedi dalgınca.

"Onu zorla getirdim Kıraç abi, evde kala kala çürüyecek artık," dedi Meryem üzgünce.

"Seni duyabiliyorum," dedi Yağız ama çok da umursuyormuş gibi görünmüyordu.

"Size kolay gelsin. İyi çalışmalar." Elimdeki kahve bardağını Kıraç'a uzattığımda gülüşü genişledi ve saçlarım arasına bir öpücük bıraktı.

"Oooo!" Gençlerden yüksek bir nida geldi.

"Benim arabamla git, seninki arıza verir falan, sonra şüpheli insanlardan yardım istemek zorunda kalırsın." Kıraç alttan alttan laf sokarak üstü açık kırmızı arabasının anahtarını bana uzattı.

Anahtarını alıp yanlarından uzaklaştım. Eve girip yanıma beyaz bir çanta aldım ve beyaz spor ayakkabılarımı da giyerek dışarı çıktım.

Kıraç'ın kırmızı arabası tüm asaletiyle önümdeydi. Başıma güneş geçmesin diye beyaz şapkamı geçirdim.

Arabaya binip kontağı çalıştırırken elime gelen yapışkan sıvıyla kaşlarım çatıldı. Elime baktım, saydam bir sıvıydı bu. Kokusu da yoktu.

Ne olduğunu anlayamadan aracı çalıştırdım ve sürmeye başladım.

Merkeze geldiğimde arabayı kitapçının önüne park ettim. Kahvemi Kıraç'a verdiğim için kendime kahve almaya karşımdaki kafeye girdim.

Uygar yine hep olduğu gibi tek başına buradaydı. Her zaman oturduğu koltukta oturmuş, önündeki dosyaları inceliyordu.

Kahve siparişimi vermeden önce karşısına oturdum. Beni gördüğünde şaşırmamış, hatta rahatsız olmuştu.

"Merhaba," dedim sanki hiçbir sorun yokmuş gibi.

"Merhaba yazar."

"Son zamanlarda neyse ki kayıp vermiyoruz, değil mi? Zaten versek de siz yine aynı şekilde burada oturuyor oluyorsunuz." Önündeki dosyayı sertçe kapattı ve bana baktı. "Ne istiyorsun?"

"Rüstem Bey'in sizi şikâyet etmek için kasabadan ayrılırken fazla hızdan, daha kasabadan çıkmadan kaza yapması ne de kötü bir tesadüf, değil mi?" Kaşları çatıldı şaşkınca.

"Ne? Beni mi şikâyet edecekti?" Gerçekten bilmediği bir şey duymuş gibiydi ya da değildi... Adam o kadar ifadesizdi ki tepkilerini anlamak çok zordu.

"Bence bilmiyormuş gibi davranma." Sabırla nefesini verdi.

"Bu fikirleri aklına o kurnaz sevgilin mi sokuyor?"

"Aklı olan herkesin görebileceği bir şey aslında."

"Madem suçlunun ben olduğunu düşünüyorsun, o zaman karşıma geçip böyle beni sorgulayacak cesareti nereden buluyorsun?" Hesap sorarak öne eğildi.

"Senden korkmuyorum."

"O zaman büyük bir hata yapıyorsun. Yerinde olsam bana böyle bir iftira attıktan sonra epey bir korkardım."

"Neden? Sen de beni aynı şekilde suçlamamış mıydın? Hem de yazdığım kitaplar yüzünden?" Alayla güldüm.

"Gözüm hâlâ üzerinizde," dedi rahat bir şekilde. "Sevgiline de söyle rahat dursun. En ufak bir açığınızı bekliyorum." Biz ondan şüpheleniyorduk ve o da bu şüpheyi bildiği için Rüstem'e yaptığı gibi bizden kurtulmak istiyordu.

"Böyle büyük bir şüphen varsa, çok rahat bir arama izni çıkarıp evlerimizi araştırabilirsin. Değil mi? Seni durduran şey ne?" Ben de onun gibi öne doğru eğildim. "Seni durduran şey gerçekleri bilmen."

Alayla güldü, biraz daha bana yaklaştı. "Merak etme yazar. Gerçekleri ortaya çıkaracağım ve sen o gerçeklerin altında kalacaksın."

Aramızda aşırı gergin bir bakışma hüküm sürerken ikimizin de geri çekilmeye pek niyeti yoktu.

"Aa Öykü! Seni görmek ne güzel!" Seher'in sesini duymamla Uygar'a dik dik bakmayı keserek aramıza mesafe koydum. Arkama yaslanarak ona baktım.

Yanında oğlu Mert de vardı. Seher'in gözleri bir benim bir de Uygar'ın üstünde şaşkınca gezindi. Kıraç'la birlikte olduğumuzu biliyordu, hatta geçenlerde evlerine yemeğe gitmiştik. Bu hafta da onlar bize geleceklerdi.

"Seni de öyle, Uygar Bey'le sohbet ediyorduk biz de."

"Ben de Mert'in canı tart çekti diye geldim, bayılıyor buranın tatlılarına. Sizi bölmeyeyim ben." Sıla hızlıca selam vererek yanımızdan uzaklaştı.

Uygar zaten üstümden çok ayırmadığı gözleriyle yine beni inceledi. "Kalksan iyi olacak. Bir tanecik sevgilinin kulağına gitmesin. Sonra maazallah kıskanır falan." O da benden uzaklaşarak rahatça arkasına yaslandı.

"Senden korkmuyorum ve her şeyi ortaya çıkarana kadar durmayacağım." Son sözlerimi söyleyerek yanından kalktım. Bu adamı her gördüğümde sinirlerim harap oluyordu. Cidden, aşırı sinir bozucu bir herifti.

"Yazar!" Uygar'ın seslenişiyle durdum ve omzumun üstünden yüzüne baktım. "Yerinde olsam dikkatli olurdum." Söylediğini sadece ben duyabilmiştim çünkü çok yüksek sesle konuşmamıştı.

Peki bu bir uyarı mıydı? Yoksa bir tehdit mi?

Kitap alışverişimi yapıp eve döndüğümde Kıraç da gençlere verdiği dersi bitirmişti. Sadece Yağız kalmıştı. Diğerleri büyük ihtimalle eve gitmişlerdi.

Kıraç, Yağız'ı biraz da olsa açmaya ve kendisine getirmeye çalışıyordu. Ara ara onu ziyaret etmişti. Şimdi de Yağız dolu gözleriyle bir şeyler anlatıyordu ve Kıraç da elini onun omzuna koymuş, destek vermeye çalışıyordu.

"Yanınızda bana da yer var mı?" Sorumla yerinden doğruldu ikisi de.

"Elbette, gençler yine çok güzel şeyler getirmişti, sana da bir tabak ayırdım." Kıraç düşünceli şekilde bana hazırladığı tabağı uzattı. "Biz de Yağız'la dertleşiyorduk."

Yağız başını eğdi ve tırnaklarıyla oynamaya başladı. Kıraç yerinden kalktı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan elinde meyve suyu ve temiz çatal bıçakla döndü. Önüme bıraktığında ona teşekkür edercesine gülümsedim.

Kıraç az önce kalktığı yere, Yağız'ın yanına oturdu.

"Ben çocuk değilim Kıraç abi, babamın ölümünün bir kaza olmadığını biliyorum," dedi Yağız öfkeyle.

"Yağız," dedi Kıraç çaresizce. "Buna emin olamayız."

"Babamın raporunu incelediğini biliyorum! Kaza yaptığı yoldaki teker izleri eski bir arabaya ait! O herifin arabasına ait! Ayrıca daha bir gece önce babamla ne konuştuğunuzu da biliyorum! Babamın onu şikâyet etmeye giderken ölmesi bir tesadüf değil, Kıraç abi. Babamın intikamını alacağım." Büyük bir öfkeyle konuşuyordu.

"Hayır, öyle bir şey yapmayacaksın!" Kıraç'ın sert uyarısını pek umursamıyormuş gibiydi.

"Ne yapayım peki? O şerefsizin rahatça insanları öldürmeye devam etmesini mi izleyeyim? Babam öldü benim, babam! Ve bunu yapan kişiyi biliyorum. Nasıl duracağım ben Kıraç abi?"

"Yağız bak, elimizde bir kanıt yok. Kendi adaletini sağlamaya çalışarak anca kendi hayatını mahvedersin," dedim konuşmaya dahil olarak.

"Bir şerefsiz için gencecik ömrünü soldurmana değmez," dedi Kıraç da gergince. "Bana güven, bir kanıt bulacağım ve onun hak ettiği cezayı almasını sağlayacağım." Kıraç onu ikna etmeye çalışsa da yeterli değildi.

Acılı bir evlattı, toy bir gençti ve hislerinin peşinden gidecekti.

"Hadi gel, ben seni eve bırakayım," dedi Kıraç yerinden kalkarak. "Yolda biraz konuşalım." Yağız yerinden kalktığında anahtarı uzattım Kıraç'a.

"Kontağı çalıştırırken elime yapışkan bir sıvı geldi, benimkine laf ediyorsun ama seninki daha önce bozulacak bence."

"Allah Allah, bir bakarım," dedi düşünceli şekilde. Gitmeden önce yanağıma bir öpücük bıraktı.

Onlar uzaklaşırken ben de Kıraç'ın benim için hazırladığı gün tabağındaki lezzetli böreklerden birini ağzıma attım. Keskin havlayarak yanıma ulaştı.

Kıraç'ı kıskanıyor olsa da bana da alışmıştı. Ve ben de onun varlığına alışmıştım.

"Baban beni güzel besliyor, buraya geldiğimden beri üç kilo aldım herhalde." Ben söylenirken Keskin irice açtığı simsiyah gözleriyle bana bakıyordu. "Hiç öyle bakma, baba seni de fazlasıyla iyi besliyor. Ayrıca o havyarlı yaş mamayı nasıl yiyorsun sen? Felaket kokuyor."

Yemeğimi bitirdikten sonra masayı toparlayıp kendi bahçeme geçtim. Kıraç olmadığı için Keskin de benim peşimde dolanıyordu.

Kendime bir bitki çayı yapıp bilgisayar başına geçtiğimde hava çoktan kararmıştı. Keskin yanımda sıkılmış olacak ki gözden kaybolmuştu.

Tam yazmaya başladığımda duyduğum havlamayla başımı kaldırdım. Bu havlama çok uzaktan geliyordu. Hemen gözlerim Keskin'i aradı ama yoktu etrafta.

"Keskin!" Kıraç'ın bahçesine doğru bağırdım.

Havlaması acı bir şekilde devam etti. Sesler ormandan geliyordu. Korkuyla yerimden kalktım. Acaba bir yere mi düşmüştü? Keskin çok zeki bir köpekti ve ne olursa olsun evin yolunu bulabilirdi.

Havlama devam ederken daha fazla dayanamayarak elime masanın üstünde hazır tuttuğum şok cihazını aldım ve ormana doğru yürümeye başladım.

"Keskin!" Ormanın derinliklerine koşarken ona gittikçe daha çok yaklaştığımı biliyordum. "Keskin!" Bağırışımla daha da acılı havladı. "Keskin!"

Ormanda koşarken epey bir ileri gelmiştim. Keskin'i karanlık ormanda seçebildiğimde rahatlamış şekilde nefesimi verdim. "Sana bir şey oldu diye aklım çıktı Keskin."

Ona doğru bir adım atmıştım ki gördüğüm görüntüyle olduğum yere çakılı kaldım.

Ağacın yanında bir ceset vardı. Bu eski ve çürümüş bir cesetti. Sarı saçlarından ve üstündeki kıyafetlerden onun kim olduğunu anladım. Kaybolan liseli kızdı.

Keskin de kızın başında durmuş havlıyordu. Beni gördüğünde hemen yanıma geldi. Elim cebime gitti ama telefonum yoktu. Şok cihazını almayı akıl etmiştim ama telefonu almayı edememiştim!

"Keskin, beni takip et." Ben hızla eve doğru koşmaya başlayınca Keskin de peşimden koşmaya başladı.

Eve ulaşana kadar aşırı hızlı koşmuştum. O kadar nefes nefese kalmıştım ki artık aldığım nefeslerin ciğerime ulaştığını hissedemiyordum.

Telefonum masanın üstünde kalmıştı. Hızla Kıraç'ı aradım ama açmadı. Vakit kaybetmeden jandarmanın numarasını tuşladım.

Olayı anlatıp konum verdim ve Keskin'le otururak beklemeye başladım. O ormana bir daha tek başıma gitmek istemiyordum. Gördüğüm şey beni şoka sokmuştu.

Korku ve tedirginlikle bacağım sallanırken duyduğum araba sesiyle nefesimi rahatlamış şekilde verdim.

Kıraç ya da jandarma gelmiş olmalıydı. Umarım Uygar gelmezdi ya da tek gelmezdi. Gerçi bir ceset bulduğumu söylemiştim, herhalde onu yalnız göndermezlerdi.

Yerimden kalktım, iki evin arasındaki yoldan gelen kişiyi gördüğümde nefesimi sıkıntıyla verdim. Korktuğum başıma gelmişti. Uygar buradaydı ve tamamen yalnızdı.

"Yine başını belaya mı soktun yazar?" Söylenerek yanıma ulaştı.

"Ormanda bir ceset buldum." Kaşları havalandı. "Çürümüş bir ceset, saçlarından sarışın bir kadın olduğunu anladım. Sanırım kaybolanlar arasında sarışın olan tek kişi Melisa'ydı. Liseye giden."

"Nasıl buldun?" diye sordu gergince.

"Keskin buldu." Yanımda usluca duran Keskin'i işaret ettim. "Havlamasını duyduğumda ormanda olduğunu anladım ve peşinden gittim. Keskin cesedin yanındaydı."

Uygar başını olumlu anlamda salladı. "Nerede olduğunu hatırlıyor musun?"

"Evet, bulabilirim."

"O zaman bana göster."

"Olay yeri incelemenin de gelmesi gerekmiyor mu?" Sorumu pek umursamadı ama ben olduğum yerde dikilip suratına bakmaya devam edince mecburen cevap verdi.

"Gerekli görürsem onlar da gelecek."

"Ne yani? Söylediklerime inanmıyor musunuz?"

"Çok kafa ütülüyorsun yazar. Göstereceksen göster, yoksa kendim gideceğim." Onunla tek başıma ormana gitmek istemiyordum.

"Keskin gösterir," dediğimde derin bir nefes aldı.

"Benden korkuyor musun sen?"

"Hayır," dedim hemen ve elim arka cebime gitti.

"Ne saklıyorsun sen cebinde?" Bana doğru bir adım attığında ben de geriye doğru bir adım attım.

Birden üstüme atılıp elini cebime attı ve sakladığım şok cihazını eline aldı. Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Bir silah

sakladığını düşünerek seni vursam ceza almazdım." Benimle dalga geçerek şok cihazını tekrar elime tutuşturdu. "Şu küçük cihazınla bana zarar verebileceğini düşünmen çok tatlı yazar." Gülüyordu, cidden keyifle gülüyordu.

"İnsanları ürkütmek hoşuna mı gidiyor?" Gülüşü yavaşça durdu.

"Sen ne tür bir manyaksın, onu çözmeye çalışıyorum. Neyse, gösterecek misin cesedin yerini? Yoksa korktuğun için burada oturacak mısın?"

"Senden korktuğum falan yok."

"O zaman..." Eliyle ormanı işaret etti önden geçmem için. Kıraç'ı beklemeliydim. Bu herifle ormana gitmek tamamen delilikti. Ama ondan korktuğumu düşünmesini de istemiyordum.

Tekrar karanlık ormana yürümeye başladığımda Uygar da yanımda yürüyordu. "Sana zarar vermem, korkmana gerek yok."

"Başkalarına zarar verebilirsin yani, öyle mi?" Sorumla sabır çekti.

"İnanılmaz sinir bozucu bir kadınsın, bundan haberin var mı?"

"Senin kadar olamam!" Ormana giriş yapmıştık, Keskin de peşimizden geliyordu. Karanlık ormanda ilerlerken Uygar'ın ilerisinde gitmemeye çalışıyordum çünkü arkadan bir şey yaparsa haberim olmazdı. Gerçi iri bir adamdı ve görsem de ona karşı koyamayabilirdim.

Bazen deli cesaretine sahip oluyordum.

Orman karanlıktı ve her taraf birbirine benziyordu. Eve dönerken hiç yolumu kaybetmemiştim ama şu an çok karışık geliyordu gözüme.

Keskin, neden arkadan yürüyorsun? Önden yürüsene, senin köpek burnun var ve eminim cesedi tekrar çok rahat bulursun.

Ama yok! Keskin arkadan sallana sallana yürüyordu, sanki ormana ilk defa geliyormuş gibi.

"Doğru yere gittiğimize emin misin?" Uygar'ın sorusuyla başımı olumlu anlamda salladım. Bu adama maskara olmak istemiyordum. Gerçi katil oysa sadece maskara olmaz, bir dahaki kurbanı da olabilirdim.

"Evet, bu tarafta." Kendimden emin şekilde yürümeye devam ettim.

En sonunda yürüdüğümüz yerler tanıdık gelmeye başladı. "Biraz ileride olması lazım, ağacın altında." Heyecanla yürüdüm, adımlarım hızlandı ve cesedi bulduğumuz ağacın dibine sonunda ulaştım.

Ama...

Ama burada bir ceset falan yoktu.

"Bulamıyorsun, değil mi?" Uygar'ın bıkkın sorusuyla ona baktım.

"Buldum, buradaydı." Elimle ağacın altını işaret ettim. "Yemin ederim buradaydı." Uygar işaret ettiğim yerin yanında diz çöktü. "Biri götürmüş!"

"Sen aradıktan sonra buraya gelmem on beş dakika bile sürmedi yazar. Ne ara götürecekler?" Bana inanmıyordu. "Ayrıca burada kan ya da benzeri bir insan kalıntısı yok."

"Bu karanlıkta olsa da göremezsin zaten. Buraya hemen bir olay yeri inceleme ekibinin gelmesi gerek!" Elindeki toprağı ellerini birbirine vurarak temizledi ve ayağa kalktı.

"Burası olduğuna emin misin? Burası bir orman ve ağaçların hepsi birbirine benziyor. İstersen biraz daha arayalım."

Başımı iki yana salladım. "Hayır! Buradaydı. Eminim!"

"Daha fazla bu saçmalıklarla uğraşamayacağım," dedi ve sinirle bana arkasını döndü. O yürürken ben de peşinden yürüyordum.

"Biri cesedi götürmüş!"

"Hayal gücün çok geniş yazar ama pek inandırıcı değil. Hayatı kitaplardan öğrenen okurlarını kandırabilirsin ama benim gibi bir adamı kandıramazsın." Sinirlenmişti, onu oyaladığımı düşünüyordu.

"Gerçekten! Bana inanmalısın."

"Neden?" Bağırdı sinirle. "Ne de olsa birbirimizden gram hazzetmiyoruz! Neden sana inanacağım? Beki de beni buraya sevgilinle tuzağa çekmek için getirdin?" Onu hayretle dinliyordum.

"Ne saçmalıyorsun be? Buraya yalnız gelen sendin! Madem öyle bir korkun vardı, yanına birini daha alsaydın, deliye bak."

"Ben sadece Allah'tan korkarım," dedi gerince.

Birbirimize bağıra bağıra yürürken Keskin de peşimizden geliyordu.

"Ormanı araştırman gerek! O katil sen değilsen bile burada bir yerde!" Sözlerimle aniden durdu ve bana döndü.

"Elimde kalacaksın yazar! Ve emin ol katil olsaydım seni burada on kez öldürmüştüm. O yüzden çok konuşma da düş önüme. Bir de senin kayıp cesedini aramakla uğraşamam."

"Zaten bir haltla uğraştığın yok! Anca kafede oturup kahve içiyorsun. Hayatımda gördüğüm en tembel jandarma amirisin."

"Sen hayatında kaç kez jandarma amiri gördün? Önüne bak, düşeceksin şimdi!" Sözleriyle ayağımın ucundaki taşı fark ettim. Ormanın çıkışına yaklaşmıştık. "Hayatımda daha önce hiç senin kadar sinir bozucu bir yazar görmedim!"

"Sen hayatında kaç kez yazar gördün?" diye çıkıştım, ben de sinirle onun gibi cevap vermiştim. O an ayağım bir taşa takıldı ve tam düşeceğim an Uygar kolumdan tutarak düşmemi engelledi.

"Bana laf yetiştireceğine önüne bak yazar!" Kolumu ondan hızla çektim ve önüme bakarak yürümeye devam ettim.

Sonunda ormandan çıkmıştık. "Öykü!" Kıraç'ın sesiydi, etrafta beni arıyordu.

"Kıraç!" Sesimi duyduğunda hemen olduğumuz tarafa baktı. Beni gördüğünde rahatlarken yanımda Uygar'ı görmesiyle kaşları derince çatıldı.

Biz ona doğru yürürken adımlarını hızlandırmıştı. Yanıma ulaştığında hızla elini koluma götürdü ve beni inceledi. "İyi misin?"

"İyiyim."

"Ormanda ne işin vardı?"

"Sevgilin ormanda bir ceset gördüğünü iddia etti. Gidip baktığımızdaysa birinin cesedin yerini değiştirdiğini söyledi. Sevgilinle bir psikiyatriye gitseniz iyi olacak." Uygar söylenerek yanımızdan geçti.

"Uygar!" Kıraç'ın bağırışıyla adımları yavaşladı. "Öykü'den uzak dur."

"Beni çağıran sevgilindi, Zerdeçal!" Espri yaptığını sanıyordu sanırım. Kıraç'ın soyadı Zengibar'dı ve ona gönderme yapıyordu.

Kıraç sinirle ona doğru bir adım atacaktı ki kolundan tutarak durdurdum. Uygar yanımızdan uzaklaşırken Kıraç yüzümü elleri arasına aldı.

"Neler oluyor Öykü?"

"Bahçede otururken Keskin'in havlamasını duydum. Ormandan geliyordu ve peşinden gittim."

"Kasabada bir katil gezerken tek başına, gecenin bir vakti ormana girdin, öyle mi?" Kızgınca ellerini üzerimden çekti.

"Keskin'e bir şey olmasından endişelendim, hem yanıma şok cihazımı almıştım. Keskin'i bulduğum yerde bir ceset vardı. Hızlıca buraya koştum, seni aradım ama açmadın." Gözlerini yumdu.

"Yağız'la erkek erkeğe sohbet ediyorduk, telefonum arabada kalmış. Aramanı gördüğüm an aradım seni ama açmadın. Buraya gelene kadar aklım çıktı!"

"Neyse, sonra da jandarmayı aradım ve Uygar geldi."

"Tek başına?"

"Evet, tek başına geldi. Ona cesedi bulduğum yeri göstermeye gittim ama ceset yerinde yoktu! Kıraç biri cesedin yerini değiştirmiş."

"Aynı yere gittiğine emin misin? Karanlık ve ormanda her taraf birbirine benziyor." Gergince konuşurken gözleri yumuşaktı, beni ürkütmek istemiyordu.

"Evet, eminim. Uyuz herif de inanmadı ama eminim Kıraç. Oradaydı. Sen de mi bana inanmıyorsun?" Beni kendisine çekti, başımı göğsüne yasladı.

"Elbette inanıyorum. Sadece öfkeliyim, tek başına ormanda dolaşman ve sonrasında da o heriffe tekrar ormana girmen beni endişelendirdi. Ya sana zarar verseydi?"

"Hayır, yeltenmedi bile. Kıraç belki de katili yanlış yerde arıyoruz, öyle olsa ormanda bana zarar verebilirdi."

"Kimlere neden zarar verdiğini bilmiyoruz. Ayrıca jandarmayı aradıysan ve sadece o gönderildiyse bunun üstüne senin de kaybolman emin ol dikkatleri onun üzerine çekerdi. Elimizde kesin bir kanıt yok tabii ama onun masum olmadığına eminim. Neyse, sen şimdi bunları düşünme. Gel içeri geçelim."

"Bu gece benimle uyursun, değil mi?" diye sordum ondan uzaklaşarak.

"Elbette, ben her gece seninle uyurum." Elimden tutarak beni eve soktu. "Ve endişelenme, kimse sana zarar veremeyecek." Üst kata çıkarken saçlarımın arasına bir öpücük bıraktı. Üstümü bile değiştirmeden kendimi yatağa attığımda yanıma uzandı.

"İstersen benim evime geç, güvenlik sistemini açarım. Ben de Keskin'le ormanı araştırayım."

"Hayır, gitmeni istemiyorum." Başımı iki yana salladım. "Olan şeyler hiç normal değil Kıraç ve ben seni kaybetmek istemiyorum." Bana doğru döndü, saçımı hafifçe okşarken derin bir nefes aldı. Sözlerim onu mutlu etmişti.

"Merak etme, bana da hiçbir şey olmayacak. Hadi uyu, korkudan dudakların beyazlamış." Başımı olumlu anlamda salladım. "Özür dilerim."

"Neden özür diliyorsun?"

"O an yanında olamadığım ve bu kadar korktuğun için."

"Senin suçun değildi, her an yanımda olamazsın Kıraç."

"Hadi uyu güzelim." Şakaklarıma bir öpücük bıraktı.

Adrenalin hâlâ vücudumda gezinse de uyumak için kendimi zorladım. Bu süre boyunca da Kıraç saçlarımı okşamaya devam etti.

16. BÖLÜM

Uyandığımda Kıraç yanımda değildi. Duş alıp aşağı indiğimde yine onu görememiştim. Kendime bir kahve yapıp dışarı çıktığımda bahçemde oturduğunu gördüm.

Sandalyede oturmuş, yanında Keskin'le gölü izliyordu. "Günaydın," diyerek yanına oturdum.

Yüzüne baktığımda onun için günün yeni aymadığını anladım. Belki de hiç uyumamıştı. "Umarım ormana gitmemişsindir."

Gitmişti!

Üstünü değiştirmiş, duş bile almıştı şimdiye kadar. Onun için gün hep erkenden başlıyordu.

"Gün doğduktan sonra gittim, gündüz gözüyle bakmak istedim. Hiçbir şey bulamadım. Yine de sana inanıyorum ve sana inandığım için de endişeliyim."

"Ne konuda?"

"Bu kasabada kalman belki de artık o kadar güvenli değildir Öykü."

"Bunu daha önce de söylemiştin."

"Evet, söylemiştim ama bu sefer daha ciddiyim. Dün sana da bir zarar gelebilirdi. Kitabının bitmesine daha çok var mı?" Aslında ilk defa kitabımı bitirmek için acele etmiyordum.

Burada olmayı seviyordum, onunla olmayı seviyordum ve kitabın henüz bitmemiş olması bana burada daha fazla kalmak için güzel bir bahaneydi.

"Evet, var. Beni başından göndermeye mi çalışıyorsun?" Aslında bunun böyle olmadığını ben de çok iyi biliyordum. Ama ne olursa olsun beni uzaklaştırmaya çalışması hoşuma gitmiyordu.

"Öykü, o ne biçim söz? Sen benim başıma gelmiş en güzel şeysin. Bu yüzden seni koruyamamaktan korkuyorum."

"Kimsenin korumasına ihtiyacım yok benim." İşte şimdi tam yazdığım karakterler gibi konuşmuştum.

"Elbette yok ama şu an normal şartlarda değiliz. Bir dağ başındayız! Ve etrafta gezen bir katil var."

"Peki." Sakince kahvemi yudumladım. "Zaten bu hafta sonu Selin evlilik öncesi parti düzenliyordu. Seni de davet etmişti, oraya gideceğim."

"Şu an gelmem mümkün değil," dedi sakince o da.

"Biliyorum, bu hafta sonunu şehirde geçiririm. Evimi kontrol ederim. Gitmek ya da kalmak konusunda da bir karar veririm." Başını olumlu anlamda salladı.

"Buradan gitmeni istiyorum ama benden gitmeni istemiyorum." Eli elime gidecekken kahve kupamı tutarak buna engel oldum.

"Gittiğimde ne olacağını sanıyorsun Kıraç? Orada yoğun bir hayatım var ve sen burada yaşamayı seviyorsun."

"Bir yol elbette buluruz, önemli olan istememiz." Hep böyleydi, ne olursa olsun fazla anlayışlıydı. Zaten hayatımda ilk defa gerçek bir ilişki yaşayabilme sebebim de buydu, onun güzel ve sakin karakteri.

"Bugün tekrar jandarma ormana gelip inceleme yapacak. Elimden gelen her şeyi yapacağım," dedi ve yerinden kalktı. Eğilip alnıma bir öpücük bıraktı.

Bu adamla sonumuz ne olacaktı bilmiyordum. Sanırım ne olursa olsun güzel olacaktı...

Ormanda aramalar başlamıştı. Bir şey bulunursa Kıraç bana haber verecekti. Eşyalarımı toplamış ve şehre gelmiştim. İki gün burada kalacaktım. Aslında hiç kasabadan uzaklaşasım yoktu, oraya düşündüğümden daha çok alışmıştım.

Kendi evime gitmek yerine Selin ve Mahir'in evine gelmiştim. Evlilikten önce bekâr olarak son partilerini düzenliyorlardı. Üstümdeki keten şort ve krem askılıyla özensiz olsam da kötü de görünmüyordum. Zile bastım.

Selin kapıyı açtığı an beni görünce sevinç çığlığı atarak boynuma sarıldı. "Sonunda döndün! Nasıl özlemişim." Ben de onun sarılışına karşılık verdim.

İçeri geçtiğimde partinin daha başlamadığını ve sadece bizimkilerin geldiğini gördüğümde hepsine tek tek sarıldım. Bana sarılmaya tek yeltenmeyen kişi Ozan'dı.

Önünde durduğumda tam ona sarılacaktım ki kollarını göğsünün altında birleştirerek yanımdan uzaklaştı.

"Senin bir ilişki yaptığın gerçeğini kabullenemiyor," dedi Hande üzgünce.

"Çok da haksız sayılmaz. Çocuğa hep ilişki istemediğini söyleyip duruyordun." Mahir'in sözleriyle Selin hemen gergince ona döndü. "Tamam tamam, sustum."

"Aman neyse, sen bırak bunları, beni çok özledin mi?" Akın koluma girerek beni koltuklara çekti.

"Çok," dedim abartı şekilde. "Hasretinden yandım, kül oldum!" Sözlerimle başını hevesle salladı ve başını omzuma yasladı.

"Kankacığım ya, ben de seni çok özledim."

"Şahsen öyle yakışıklı bir komşu sevgilim olsa ben de bir daha şehre dönmezdim," dedi Hande de diğer tarafıma geçerek.

"Millet, farkında mısınız? Öykü ilk defa ciddi bir ilişki içerisinde!" Akın duygusal şekilde yüzünü ovuşturdu. "Bugünleri de gördük ya, artık ölsem de..." Durakladı. "Yok canım, ölmeyeyim de gam yemem yani."

Güldüm.

"Öykü'nün ciddi bir ilişkisi olmasına en çok sevinen kişi benim ama..." dedi Selin karşıma geçip otururak.

"Ama?" Sorumla nefesini verdi.

"Ama sanırım korktuğun başına geliyor. Dikkatin dağılıyor."

"Bu kız robot değil hayatım, sürekli yazamaz. Bir şeyler yaşamak onun da hakkı," dedi Mahir hemen konuşmaya dahil olarak.

"Anlamıyorsunuz! Öykü'nün bir kitabı bitirmesi asla bu kadar uzun sürmez. Öykü zaten bundan endişelendiği için hayatına insan almıyordu. Sezonun başlamasına az kaldı ve şu an Öykü planımızın çok gerisinde. Bence buraya dönmelisin Öykü, sana ilişkini bitir diyemem, çok da mutluyum senin adına. Ama hem işini hem özel hayatını aynı anda yürütmeyi öğrenmen gerek." Selin bu konuşmayı yaptığına göre durumlar yine karışık demekti.

"Buraya uzun süredir görmediğim arkadaşlarımı ziyaret etmeye geldim ve iş hayatımı da ilişki hayatımı da tartışmayacağım." Kesin şekilde konuyu kapattığımda Selin de daha fazla üstelemedi.

Onu anlamıyordum. Bana hep bir ilişki yaşamam için cesaret verirken şimdi bir ilişki yaşıyorum diye demediğini bırakmıyordu.

Akın'ın ve Hande'nin konuşmaları kafamı dağıtınca ben de çok fazla düşünmemeye çalıştım.

Tüm gün müzik eşliğinde sohbet etmiş, ara ara havuzlarında yüzmüştük. Kıraç gün boyu beni aramamıştı. Demek ki hiçbir şey bulunamamıştı. Ben de onu aramamıştım gerçi. İçten içe onun beni aramasını beklemiştim çünkü kasabadan uzaklaşmamı isteyen oydu.

Havuz kenarında oturup kokteylimi yudumlarken Ozan yanıma oturdu.

"Tavrım için üzgünüm," dedi Ozan sonunda benimle konuşarak. "Böyle bir şeye hakkım yoktu."

"Sorun değil."

"Sorun. Bana verdiğin sözü unutamadım sanırım. Hani demiştin ya, *biriyle ilişkim olsa bu sadece sen olursun* diye, sanırım ben sözleri gereğinden fazla ciddiye alıyorum."

"Ozan," dedim çaresizce.

"Sana kızgın ya da kırgın değilim. Sanırım kıskanıyorum ya da kendime yediremiyorum. Hepsi bu. Ama ne olursa olsun seni çok seviyorum ve mutlu olmanı her şeyden çok istiyorum." Gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Ona gülümsedim.

"Ben de seni çok seviyorum ve seni kaybetmek istemiyorum. Sana verdiğim sözü tutamadığım için üzgünüm ama Kıraç'a hissettiğim şeyler bana da bir sürpriz oldu."

"O adamı hâlâ hiç gözüm tutmuyor," dedi ama gülüyordu.

"O mükemmel bir adam."

"İşte sorun tam da burada, kimse mükemmel değildir. Neyse, daha fazla kıskançlığımı konuşturmayacağım. Sen mutluysan ben de mutluyum."

"Teşekkür ederim Ozan."

Tam bu sırada telefonum çalmaya başladı. Kıraç arıyordu. Tüm gün üstümdeki hüzün sanki birden uçarken heyecanla aramasını yanıtladım.

"Sensiz burası çok sessiz." Güldüm.

Ozan da rahatsızlık vermek istemeyerek yanımdan kalktı ve hızla uzaklaştı.

"Burası aksine fazla gürültülü."

"Fark ettim," dedi gülerek. Buradaki yüksek sesli müziği duymama ihtimali yoktu zaten. "Nasıl geçiyor günün?"

"Eğlenceli, arkadaşlarla özlem gideriyoruz. Senin nasıl geçiyor?"

"Ormanda araştırma yapıldı ama hiçbir şey bulunamadı. Araştırma devam ediyor, bırakmalarına izin vermiyorum." Bu beni rahatlatmıştı çünkü hayal görmediğimi ve orada gerçekten bir şey olduğunu biliyordum.

"Sevindim," dedim ama aramızda değişik bir sessizlik vardı.

"O zaman ben seni tutmayayım, sana iyi eğlenceler."

"Sağ ol, kendine iyi bak, Keskin'e de."

"Sen de," dediğinde telefonu kapattım.

Daha çok kısa bir süredir hayatımdaydı ama sanki yıllardır onu tanıyormuş gibi hissediyordum. Şu an içimde olan boşluk da sanki yıllardır yanımda olan bir dostumu kaybetmişim gibi bir boşluktu.

Hande'yi omzuna alıp havuza atan Akın'ı gördüğümde gülerek aralarına katıldım.

Bir karar vermem gerekiyordu, ya oradan acilen dönecek ve ona daha fazla bağlanmayacaktım ya da her şeyi boş verecek ve ilk defa hislerimin beni çektiği yöne gidecektim...

İki gündür İstanbul'da, evimdeydim. Kıraç büyük ihtimalle yarın döneceğimi düşünüyordu ama dönmeyecektim. Burada biraz daha kalacak ve onu ne kadar özlediğimi görecektim.

Sadece onu değil, o kasabayı ve sessizliği de özlemiştim. Burada bir gün kalmak bile neden buradan bunaldığımı hatırlatmaya yetmişti. Sanırım şehrin kalabalığından tam olarak arınamamıştım.

Kıraç'la da o günkü konuşmamız hariç hiç konuşmamıştık. Belki de ilk defa birisiyle ciddi bir ilişki içinde olduğum için ben abartıyordum.

Gün içinde sürekli aklıma geliyordu. Günlerdir resmen onunla yaşadığımı ve en çok gördüğüm yüz olduğunu düşünürsek bence bu oldukça normaldi. Kendimi bu şekilde telkin ediyordum.

Hayatım boyunca ilk defa ilişki konusunda korkakça davranmamış ve hayatıma hoşlandığım kişiyi almıştım, bu hoşlanmanın her geçen gün daha da büyüdüğünü hissediyordum.

Buraya gelirken yanıma bilgisayarımı da almıştım ama hiç çalışmamıştım.

Selin ve Mahir'in düğünü yaklaşıyordu ve şimdiden elbise bakmam gerekiyordu. Bense tembelce yatıyordum.

En sonunda ayaklanıp kızları aradım. Selin ve Hande'yle alışverişe çıkmak için kendimi evden dışarı atabildim.

Kasabadan sonra şehir bana fazla bunaltıcı gelse de kızlarla güzel vakit geçirmiştim. Yine de eksik bir şeyler vardı...

Alışverişten sonra evime geçmiştik, Akın ve Mahir de gelmişti ama Ozan işinin olduğunu söyleyerek gelmekten kaçınmıştı.

Kızlar da bendeki bu durgunluğu fark etmişti. "Onu mu düşünüyorsun?" Selin'in sorusuyla omuz silktim. Yaşadığımız çoğu şeyi biliyorlardı, kasabadaki ürkütücü olayları da...

"Yani o kasabada o kadar sıkıntı varken orada yaşamaya devam etmen ürkütücü. Ya başına bir şey gelirse? Ailenin olan hiçbir şeyden haberi yok, değil mi?" Hande'nin sorusuyla başımı olumlu anlamda salladım.

"Zaten o kanlı tişörtten sonra ben orasının normal olmadığını anlamıştım. Ama ben maalesef sizin kadar iyimser düşünemiyorum, kırsal alanlarda hep üç harfliler olur." Akın yine çok mantıklı konuşuyordu!

Onlarla sohbet ederken evin kapısı çaldı. "Birini mi bekliyordun?" diye sordu Selin merakla.

"Hayır." Oturduğum koltuktan kalktım ve kapıyı açtım.

Karşımda gördüğüm kişiyle dudaklarım şaşkınlıkla aralandı ama bunu belli etmemek için ağzımı hemen kapattım. Kıraç gelmişti.

"Merhaba." Gamzesini göstererek gülümsedi. Kasabadaki halinin aksine biraz daha şıktı. Beyaz bir gömlek ve siyah kumaş bir pantolon giyinmişti. Elinde de kocaman bir çiçek buketi vardı. Çiçekleri bana uzattı. "Müsait misin?"

"Sen burayı nasıl buldun?" Şaşkın sorumla gülüşü genişledi.

"Sanırım senden uzak kalmaya dayanamayınca yapamayacağım şey yok." Beni incelerken yeşil gözlerini kırpıştırdı.

İncelemesi bittiğinde bir adım atmıştı ki kollarımı boynuna doladım ve sıkıca sarıldım. O da bunu bekliyormuş gibi anında sarılışıma sıkıca karşılık verdi. Dudaklarını boynuma gömerek kokumu derince içine çekti.

Ne ara birbirimize bu kadar bağlanmıştık?

Benden uzaklaştı yavaşça, alnıma bir öpücük bıraktı.

"Kimmiş gelen?" Selin'in sesiyle birbirimizden ayrıldık.

Kapıyı kapatıp Kıraç'ın elini tuttum ve onu salona çekiştirdim. Yürürken etrafı inceliyordu, evimin nasıl olduğunu görmek hoşuna gitmişti.

"Merhaba," dedi Kıraç salona girdiğimizde.

"Oo enişte bey, geleceğini hiç haber vermiyorsun." Akın hayatı boyunca ilk defa benden dolayı bir enişteye sahip olduğu için işin suyunu çıkarmaya niyetliydi!

"Enişte mi?" Kıraç kafasını bana çevirerek güldü. "Sevdim bunu," dedi kulağıma doğru fısıldayarak.

Kıraç hepsiyle selamlaştıktan sonra benimle birlikte ikili koltuğa geçti. Eli ya elimde ya dizimde ya da belimde oluyordu. Bir temas bağımlısı olduğu kesindi ve bundan hiç şikâyetim yoktu.

Tüm arkadaşlarımsa bize uzaylı görmüş gibi bakıyorlardı, ilişki içinde bu kadar mutlu gözükmem hepsini şok etmişti.

"Umarım akşamınızı bölmüyorumdur, geleceğimden Öykü'nün de haberi yoktu." Kıraç hep olduğu gibi fazla kibardı.

"Yarın kasabaya dönecek diye gitmeden uğrayalım demiştik," dedi Mahir.

Kıraç hayranlıkla bana bakarken, "Tutmayın beni, şimdi ağlayacağım," dedi Hande.

"İstersen biz de böyle oluruz," dedi Akın ama Hande ona dudak büzüp bizi duygusal şekilde izlemeye devam etti.

"Ben de Öykü'nün yokluğuna daha fazla dayanamadım, onsuz kasaba çok boş."

O yüzden mi hiç aramadınız beyefendi?

Kıraç ve arkadaşlarımla koyu bir sohbete girmiş, keyifli vakit geçirmiştik.

Kahve yapmak için mutfağa geçtiğimde Selin de peşimden geldi. "Bu herif sana deli oluyor," dedi heyecanla.

"Evet," dedim iç çekerek. Ben de ona oluyordum.

"Tıpkı kitaplarındaki gibi bir aşkın içine düştün! Bu beni çok mutlu ediyor, sadece gelecekten endişeleniyorum." Selin her zaman benim iyiliğim için çabalamıştı ve onun temiz kalbinden bir şüphem yoktu. "Yıllardır bir ilişkin yok diye başının etini yiyen kişi benim ve şu an bana gıcık olduğunu biliyorum ama..."

Elimi koluna götürdüm ve hafifçe sıktım. "Sana gıcık olduğum falan yok Selin. Ben seni anlıyorum, bana açıklama yapmana gerek yok."

"Tek endişelendiğim şey yıllardır özenle inşa ettiğin kariyerinin darbe yemesi. İkisini aynı anda yürütebileceğine inancım tam. Sadece aradaki dengeyi tökezlemeden kuramamandan korkuyorum. Onun yanında ne kadar mutlu olduğunu görüyorum ve sen ilk defa bir adama bu şekilde bakıyorsun."

"Evet, aynı endişeleri ben de uzun süre taşıdım ama ona hissettiklerim beni rahatlatıyor. Evet, sen de çok çaba verdin ama kariyerimle özel hayatımdaki o çizgiyi ayarlayacağım. Endişelenme." Kollarını bana doladığında sarılışına karşılık verdim.

"Seninle tripleşmeyi hiç sevmiyorum," dedi yanağıma sulu bir öpücük bırakarak.

Birlikte kahveleri alıp içeri döndüğümüzde içeride koyu bir muhabbet dönüyordu. Kıraç güzel sohbetiyle herkesi etkisi altına alıyordu. Yanına yerleştim tekrar.

Kahvenin ardından arkadaşlarımı uğurladığımda Kıraç'la yalnız kalmıştık. Evi toparlamama yardım etmiş ve sonra yine aynı koltuğa yan yana oturmuştuk.

"Evin çok sevimli," dedi duvarlarımdaki tablolara kısa bir bakış atarak. "Senin gibi."

"Senin evinin aksine," dedim hemen ben de.

Yeşil gözleri gözlerimle buluştuğunda derin bir iç çekti. "Öykü, henüz hayatımda çok yenisin ama sanki hep hayatımdaymışsın gibi

hissediyorum. Sen yan evime taşındığından beri sanki hayatımın eksik bir parçası tamamlanmış gibi ve buna bayılıyorum. Aramızdaki ilişkiye bir ad koymaktan çekindiğini biliyorum ama hâlâ çekiniyor musun?" Sorusuyla başımı iki yana salladım. Her bir kelimesi beni heyecanlandırıyordu çünkü aynı şeyleri ben de ona karşı hissediyordum. "O zaman benimle çıkar mısınız, yazar hanım?"

Kahkaha attım. Gülüşümü keyifle seyretti. "Evet, kitabında çıkma tekliflerinin birden yürürlükten kalkmasından şikâyet ediyordun, birazcık kopya çektim." Sözleri beni daha da keyiflendirdi.

"Evet, kabul ediyorum," dedim gülüşümü bastırabildiğimde.

Keyifle arkasına yaslandı. "Ülkenin en güzel, en başarılı yazarıyla sevgiliyim şimdi. Öyle mi oldu?"

Yanaklarım ve tüm bedenim yanarken sağ profilinden onu izliyordum. Aramızdaki çekim inkâr edilemeyecek kadar güçlüydü, hem de onu ilk gördüğüm andan beri.

Sessiz kaldı, hem de uzunca. "Ne düşünüyorsun?" Sorumla sonunda başını bana çevirdi.

"Bu anın gerçekliğini. Senin kitaplarını ilk okuduğumda zekâna ve hayal gücüne hayran kalmıştım. Kitabı bitirdiğimde, son sayfada senin fotoğrafını gördüğümdeyse daha da şaşırdım çünkü çok gençtin. Çok da güzel." Eli saçıma gitti ve alnıma düşen koyu tutamı geriye doğru attı hafifçe. "Arada sosyal medya hesaplarına bakıyordum, ilk başlarda *yeni kitap ne zaman* diye merak ettiğim için baksam da gün geçtikçe bu değişmeye başladı. Hikâyelerinde, paylaşımlarında konuşmaların beni biraz daha etkilemişti. Kasabaya imza gününe geleceğini duyduğumda epey şaşırmıştım, genelde bizim oralarda pek imza olmaz. Seni gördüğümdeyse anladım."

"Neyi anladın?" Hipnoz olmuş gibi sorarken daha çok anlatmasını istiyordum çünkü ondan kendimi dinleyince çok eşsiz hissediyordum.

"Kitaplarında okuduğumdan, sosyal medya hesaplarında gördüğümden çok daha fazlasıydın. Ve seni tanıdıkça da mükemmel-

liğine her gün biraz daha şaştım. Şimdiyse bu mükemmel kadın benimle." Saçlarımda olmayan eli elime gitti, narin parmaklarımı iri parmakları arasına hapsetti. "Sana bu duyguyu yaşatmak isterdim ama maalesef ki sen eşsizsin."

"Kıraç..." Saçlarımdaki eli bu sefer çeneme gitti, tenimi hafif hafif okşadı. "Ben böyle bir şeye ne denir bilmiyorum." En iyisi susmaktı, yoksa embesil gibi görünecektim!

"Kitap yazarken ne kadar romantik olduğunu biliyorum ve gözlerime baktığında da ne hissettiğini görüyorum. Dudaklarını yorma güzelim, en azından konuşarak." Cümlesini tamamlamasıyla dudaklarıma uzanması bir olmuştu.

Sıcak ve ıslak dudakları, dudaklarımda gezinirken öncekilerin aksine yavaş değildi. Hatta beni hırpalıyordu, bu da hoşuma gidiyordu.

Az önce yumuşak olan eli bu sefer sertleşti ve saçlarımı avcunun içine hapsetti. Öpüşmemiz gittikçe daha da derinleşirken birbirimize duyduğumuz tutku ve çekim de derinleşiyordu.

Beni tek bir hareketiyle kucağına aldığında gülümsedim, gülüşümden öptü.

"Yatak odan nerede? Dayanamazsan burası da olur." Tüm bedenimi titretecek bir tutkuyla konuşuyor, boynuma öpücükler bırakıyordu.

"İkisi de olsun," dediğimde beni tek bir hareketle koltuğa yatırdı ve öpücükleri boynumdan aşağı inmeye başladı.

Daha önce kimsenin dokunmadığı gibi dokundu.

Daha önce hiç hissetmediğim kadar yaşıyormuşum gibi hissettirdi.

İşte bu yüzden tehlikeliydi ama bir o kadar da güzeldi.

17. BÖLÜM

Kıraç'la evimde geçirdiğimiz geceden sonra daha da yakınlaşmıştık. Artık tam anlamıyla bir çifttik, sevgiliydik. Bazen bunun gerçekliğini sorgulasam da bu mükemmel adam yanımdaydı ve sadece bana özeldi.

Tenini hafif hafif okşadım, derin bir uykudaydı. O tutkulu geceden sonra her gecemiz aynı tutkuyla geçmişti, bazen gündüzlerimiz de.

Kasabaya dönmüştük ama artık olanları çok fazla düşünemiyorduk, birbirimizi düşünmekle çok meşguldük.

Çıplak, kadifemsi tenini yavaş yavaş okşuyordum.

Kirli sakalları, şekilli dudakları ve bir erkek için fazla düzgün olan burnuyla çok güzeldi. Onu daha güzel yapan bir şey varsa o da karakteriydi. Yanındayken hiçbir şey imkânsız değilmiş gibi hissediyordum.

Elmacıkkemiklerinin üstüne minicik bir öpücük bıraktım. Sonra bir öpücük daha.

"Bu ne kadar güzel bir uyandırma şekli," dedi gözlerini yavaşça açarak.

"Kalkıp sana kahvaltı hazırlamak isterdim ama seni izlemeye doyamadım. O yüzden kahvaltıyı sen hazırlayacaksın yine mecbur," dedim muzip bir ifadeyle.

"Bak ya, o yüzden mi uyandırdın beni?" O gülerek yataktan doğrulurken ben de çarşafı bedenime sardım ve yataktan kalktım. Çarşafa baktı ve altdudağını dişledi. "O güzel bedenini görmekle kalmayıp her bir karesini öptüm, güzelim. Hâlâ utanıyor musun?"

Evet, öpmüştü. Hem de ne öpmek...

"Olabilir, daha o kadar alışamadım." Onun tutku dolu bakışlarından kaçmak için banyoya geçtim. Kaçmazsam neler olacağını ikimiz de iyi biliyorduk.

Ya onun evinde ya da benim evimde kalıyorduk ama artık hiçbir geceyi ayrı geçirmiyorduk. Onun bazı eşyaları benim evimde, benim bazı eşyalarımsa onun evindeydi.

Banyosu benimkinden çok daha genişti. Ayrıca jakuzisi de mükemmeldi. Uzun ve dinlendirici bir duşun ardından odaya geçtiğimde Kıraç etrafta yoktu. Buraya getirdiğim iç çamaşırlarımı giysi dolabındaki bir çekmeceye yerleştirmiştim. İç çamaşırlarını giyip onun geniş siyah bir tişörtünü dolabından çıkardım.

Bu sırada dolabın köşesindeki kasa ilgimi çekti. Şifreli bir kasaydı. Özel alanını fazla kurcalamak istemeyerek dolabını geri kapattım.

Ama merakıma yenik düştüm ve tekrar dolabını açtım. Elimle hafifçe çektim ama kasa açılmadı, şifreyi de elbette bilmiyordum! Gözlerim dolapta gezinirken kıyafetlerinin pot duruşu ilgimi çekti. Tişörtlerinin altında bir şey var gibiydi.

Elimi oraya attım, hissettiğim metalle şaşkınca irileşti gözleri. O metali tutup çektim. Dolabında bir silah vardı.

Neden bunlara ihtiyacı vardı ki? Şirketinin bir güvenlik şirketi olduğunu bilsem de bu çok fazla değil miydi?

Gerçi bugünlerde çoğu insan silah kullanıyordu.

Silahı elimden bırakmadan aşağı indim. Kıraç keyifle kahvaltı hazırlarken Keskin de peşinde koşturarak ona eşlik ediyordu. Tabakları almak için içeri giriyordu ki beni gördüğünde durakladı, gözleri elimdeki silaha kaydı.

"Giyinmek için dolabını karıştırırken buldum. Neden bir silahın var?" Sorumla derin bir iç çekerek bana birkaç adım attı.

"Aslında bir tane değil, epey bir silahım var."

"Neden?" Soğuk sorumla şaşırdı, ayrıca silahını görmem hiç hoşuna gitmemişti.

Merdivenlerden tamamen inip karşısında durdum. "Çünkü kasabada çok fazla kötü olay oluyor." Açıklaması basitti ama benim aklımdaki soru işaretleri o kadar basit değildi.

"Bu olaylar daha bir aydır var, bu silah ne zamandır var?"

"Uzun zamandır var." Konuşurken tepkimi dikkatlice gözlemledi.

"Neden?" Nefesini sıkıntıyla verdi.

"Çünkü göz önünde bir insanım, en azından iş camiasında. Çok fazla tehdit alıyordum, o yüzden sadece silahlarım değil, korumalarım da vardı buraya taşınana kadar. Yaptığım iş kolay değil, rakip çok fazla ve beni sevmeyenler de öyle. Sadece koruma amaçlı aldım, ayrıca iyi şekilde kullanabiliyorum da." Eli dirseğime gitti ve hafifçe bileğime doğru kaydı.

"Hem bulundurma hem de taşıma ruhsatım var, endişelenme lütfen." Bakışlarımın değişmediğini görünce telaşla açıklamaya çalıştı. "Ver şunu, şimdi şeytan dolduracak." Silahı elimden alıp üst kata çıktığında salonun ortasında dikilmeye devam ettim.

O çok sevgi dolu, kibar, hayat dolu bir adamdı ve kötü her şeyden çok uzak gibiydi. Karanlık bir tarafının olduğunu bilmek beni afallatmıştı.

Çok geçmeden yanıma döndü. "Öykü, silahın seni bu kadar rahatsız edeceğini bilseydim daha önceden söylerdim. Sen o kadar vahşi kitaplar yazdıktan sonra bir silahtan..." Konuşmasına müsaade etmeyerek lafını yarıda kestim.

"Onlar kitap! Gerçek değiller, sadece kurgu! Buysa gerçek Kıraç." İlk defa ona bu şekilde çıkışıyordum. "Kitaplarımda yazdıklarımın ne alakası var?"

"Üzgünüm, seni bu kadar gereceğini bilmiyordum. Bu benim hayatım ve buna mecburum. Şu an tehlikede olmasam da silahla-

rım var. Dışarıda bir katil dolaşırken daha da ihtiyacımız olacak gibi. Yine de varlıkları seni rahatsız ettiyse onları ortadan kaldırırım."

Hep olduğu gibi yine çok anlayışlıydı ve sesimi yükseltmemi bile çok takmamıştı.

"Kalabilirler, gördüğümde şaşırmamın tek sebebi beklenmedik olmasıydı. Yalanları ve sırları sevmem Kıraç. Bilmem gereken başka bir şey var mı?" Tam gözlerine baktım, gözlerini kaçırmaması içimi biraz da olsa rahatlattı.

"Bilmen gereken çok şey var, benim de öyle. Hislerimiz birbirimizi on yıldır tanıyormuşuz gibi ilerlese de karakterlerimiz değil ama endişelenme. Seni hiçbir zaman hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Ona inanıyordum.

Belki de hayatımın hatasını yapıyordum. O kadar güvenilirdi ki hiçbir şeyi sorgulamıyordum bile. Bu benim kişiliğime çok ters bir durumdu. Ama belki de sorgulamadığım için bu kadar yol katetmiştik.

Kahvaltının ardından ben işime dönerken Kıraç da bilgisayarının başına geçmişti. Yine kendi bahçelerimizde, ara ara birbirimize kaçamak bakışlar atarak işlerimize bakıyorduk.

Ona bakmak bana ilham veriyordu.

Onu izleyerek kitap yazmak güzeldi. Bazen hiç farkında olmadan ona dalıyordum, bu sırada parmaklarım benden habersiz klavyenin üzerinde geziniyordu. Ve en güzel cümlelerim de tam da bu anların içinde oluyordu.

Onunla günlerim eğlenceliydi. Bazen yüzüyor, bazen geç saatlere kadar sohbet ediyor, bazen de birbirimizin vücudunu keşfediyorduk.

Kıraç bilgisayarını kapatmış ve dikkatimi dağıtacak şekilde etrafta dolanmaya başlamıştı. En sonunda ben de bilgisayarımı kapattım.

O da sanki bunu bekliyormuş gibi hemen yanıma ulaştı. "Ee, yeni kitabını ne zaman okumaya başlayacağım?"

"Aslında bu bölümü tamamladıktan sonra başlayabilirsin," dedim muzip bir ifadeyle.

"Bugün yemeği dışarıda mı yesek?" Sorusuyla bir süre düşündüm.

"Kasabada çok seçenek yok gibi," dediğimde başını olumlu anlamda salladı.

"Kasabadan bahsetmiyorum, buraya bir saat uzaklıkta harika bir balık restoranı var." Heyecanlı teklifiyle bir süre sessiz kalıp düşündüm.

Yerimden kalktığımda ondan uzaklaşmama izin vermeden beni tek bir hareketiyle kucağına aldı. Çiçekli elbisem havada uçuşurken kıkırdayarak bacaklarımı beline doladım.

Kirli sakallı yüzünü hafifçe okşadım ve dudaklarına uzun bir öpücük bıraktım. O da öpüşümü cömert şekilde karşıladı. Sanırım yemek işi yalan olmuştu çünkü başladığımızda durmamız çok zor oluyordu.

"Ne kadar tatlı bir çift!"

Duyduğumuz sesle hızla dudaklarımı Kıraç'ın dudaklarından ayırdım. Kıraç beni kucağından indirmeden önce mavi çiçekli elbisemin eteğini tutarak kalçamın açılmasını engelledi.

"Kasabanın gözde çifti." Bu alaylı ses Uygar'a aitti.

Kıraç beni kucağından tamamen indirdi ama elini belime koyarak ondan uzaklaşmamı engelledi.

Uygar her zamanki gibi koyu ve özensiz kıyafetleriyle yanımıza yaklaşıyordu. Kısık gözleri üzerimde kısa bir an gezindi, hep olduğu gibi alaycı gülüşü de dudaklarındaydı.

"Burası özel bir mülk ve kafana estiği gibi giremezsin." Kıraç sert sesiyle ve kısık gözleriyle Uygar'a düşmanca bakıyordu.

"Mülkünüze çok meraklı değilim," dedi o da ters şekilde. Tam karşımızda durdu, yine gözleri kısa bir an üstümde gezindi. Bu bakış Kıraç'ın hoşuna gitmemiş olacak ki belimdeki eli sıkılaştı.

"Yazarın bahsettiği, sarı saçlı bir ceset bulundu. Gördüğüyle aynı mı diye gelip teşhis etmesini istiyoruz. Büyük ihtimalle kaybolan Melisa'ya ait beden." Yüzü kadar sesi de ifadesizdi ama bu haberi vermekten hoşlanmamıştı.

"Nasıl bulundu?" diye sordum ama sesim fısıltıdan fazla çıkmamıştı.

"Ormanda ama burada değil. İhbarından sonra araştırmaya devam ettik, buraya bir kilometre uzakta bir ormanda gömülü şekilde bulundu. Ayrıca geçen bulduğumuz el gibi kayıp uzuvları var. Sen cesedi ilk gördüğünde tek parça halinde miydi?" Bir süre düşündüm, o an sadece bir ceset görmeme odaklanmıştım ve detayları hatırlayamıyordum. "Benimle geliyorsun," dedi sert bir şekilde.

"Hayır, biz ayrı geliriz," dedi Kıraç sertçe.

"İtiraz hakkınız yok."

"Bir tanığı bu şekilde götüremezsin! *Biz geliriz* dedim sana." Aralarındaki gerginlik koca bir enerjiye dönüşmüştü ve onu resmen hissediyordum.

"Tamam, gelirim. Sorun yok." Kıraç'a döndüm sakinleştirmek için ama o hiç sakinleşecek gibi durmuyordu. Elimi göğsüne koydum. "Sorun yok dedim Kıraç."

"Sevgilini yemem," dedi Uygar da konuşmadan duramayıp.

"Hemen arkandaki araçta olacağız." Kıraç daha fazla itiraz kabul etmiyordu.

"Peki," dedi Uygar daha fazla uğraşmak istemezmiş gibi. "Bekliyorum."

"Hava serinledi, üstüne bir hırka al bebeğim." Kıraç saçlarıma bir öpücük bıraktı. Beni yanlarından uzaklaştırmak istemişti.

İtiraz etmeyerek içeri geçtim ve portmantoya asılı olan beyaz hırkamı üstüme aldım. Dışarı çıktığımda Kıraç ve Uygar da ön tarafa gelmişlerdi.

Uygar kendi arabasına geçerken Kıraç da kırmızı, üstü açık arabasının kapısını açmıştı binmem için.

Yola koyulduğumuzda dayanamayarak Kıraç'a döndüm. "Tamam, ondan şüphelendiğini biliyorum ama tepkilerin çok yersiz."

"O herifin sana bakışlarından hoşlanmıyorum. Ve evet, ondan şüpheleniyorum, üstelik kaybolanların hepsi de kadın. Sence haksız mıyım?" Direksiyonu tutan parmakları, sert tutuşundan resmen beyazlamıştı.

Elim bacağına gitti. "Anlıyorum ama bu kadar gergin olmanı sevmiyorum." Bakışlarını kısa bir an bana çevirdi. Sert yüzü yumuşamıştı.

"Beni nasıl birden böyle sakinleştirebiliyorsun, anlamıyorum."

"Onunla tartışmanı istemiyorum, zaten amacı insanları gıcık etmek. Farkında değil misin? Ona uyma lütfen."

"Tamam, deneyeceğim." Derin bir iç çekerek gülümsedi. Bu gülümseme daha çok beni rahatlatmak istermiş gibiydi.

Hastaneye geldiğimizde Uygar arabadan inmiş ve hızlıca yürümeye başlamıştı. Biz de peşinden hastaneye girdik. Burası küçük bir kasaba olduğu için hastanesi de çok büyük değildi. Alt kata, morga inerken Kıraç beni sakinleştirmek için elimi tutmuştu.

Uygar bir kapının önünde durdu ve bize döndü. Geniş omuzları tüm kapıya siper olmuştu ve içeriye izni olmayan kimseyi sokmayacak gibi gözüküyordu. "Sadece yazar girecek."

"Hayır, ben de onunla gireğim," dedi Kıraç inatçı bir tavırla.

"Sabrımın sınırlarını çok zorluyorsun," dedi Uygar sıktığı dişleri arasından.

"Sınırların zorlansa ne olur?" Elimi Kıraç'ın sakinleşmesi için göğsüne koydum.

"Sorun yok, iyiyim." Kıraç'ın yanağına bir öpücük bıraktım ve itiraz etmesine müsaade etmeden Uygar'a döndüm.

Uygar kısık bakışlarını üstümüzden ayırabildiğinde arkasındaki kapıyı açtı ve ben içeri girince hemen ardımdan sertçe kapattı.

İçerisi buz gibiydi, rahatsız edici bir koku vardı. "Adli tıptan çıkacak sonuçları bekliyoruz." Uygar gri dolaplara ilerledi.

Birini açarak cesedin üstündeki örtüyü çekti, gördüğüm çıplak bedenle sakin kalmak için derin bir nefes aldım. "Bu, gördüğün beden mi? Daha yakından bak."

Kapının yanında duruyor ve çok ilerlemiyordum. Cesaretimi topladığımda cesede doğru ilerledim. Uygar tepkilerimi dikkatle izliyordu.

Uygar'ın yanında durduğumda, daha önce de gördüğüm çürümeye yüz tutan bedeni gördüm. Saçları sarıydı. "Evet, bu o."

O daha bir lise öğrencisiydi. Gencecik bir kızdı. Daha hayatını hiç yaşayamadan vahşi şekilde öldürülmüştü. Gözümden bir damla yaş düştü.

Sadece yüzünü göreceğim şekilde açmıştı ama gri dolabın büyük çekmecesini biraz daha çekerek kızın bedenini tamamen açığa çıkardı.

Çığlık atmamak için ağzımı bir elimle kapatmam gerekti. "Bunu kim yapar? Bunu nasıl bir canavar yapar?"

Çıplak karnı ikiye ayrılmıştı ve bağırsakları dışarı çıkmıştı. Onu gördüğümde üstünde kıyafetleri vardı ve bunları görmemiştim. Sadece kurumuş kanların içinde olduğunu fark edebilmiştim.

"Onu gördüğünde böyle miydi?" Uygar'ın sorusuyla başımı kaldırdım. Midem bulanıyordu, başım dönüyor ve gözlerim kararıyordu.

Zorlukla araladım kurumuş dudaklarımı. "Üstünde kıyafeti vardı, karnı gözükmüyordu."

"Peki, bacakları yerinde miydi?" Bunu sorarken de alt bedenini de görebileceğim kadar açmıştı. Bir bacağının tamamı, diğer bacağı da dizinin aşağısından itibaren kesilmişti.

Artık ayakta durmakta zorlandığım için yanımdaki gri, soğuk demirden destek aldım.

"B-ben, hatırlamıyorum. Çok karanlıktı. Bacaklarının olmadığını fark etseydim hatırlardım."

"Tamam," dedi ve daha fazla görmemem için cesedi tekrar hızlıca kapattı. "İyi misin?" Sorusuna cevap veremedim, başım

inanılmaz dönüyordu. "Şşt, yazar..." Kolumdan beni kabaca dürttüğünde zorlukla ona baktım.

"Gencecik bir kız, daha çocuk sayılır. Kim, neden yapmış olabilir bunu? Hangi cani bundan zevk alabilir? Neden yapıyorlar?"

"Bilmiyorum ama araştırıyorum, onu bulacağım." Sözleri bana artık hiç inandırıcı gelmiyordu, gerçi hiçbir zaman inandırıcı gelmemişti.

"Hani bunlar basit kayıplar olabilirdi? Kızın bedeni parçalanmış! Bunların en büyük sorumlusu sensin! Görevini düzgün yapmıyorsun, hiçbir şeyi umursamıyorsun bile! Bu ceset de senin eserin! Mutlu musun?"

"Sakin ol yazar," dedi bir eli omzuma giderken. "Buradan çıkalım."

"Bunların tüm sorumlusu sensin! İşini düzgün yapmadın!" Yaşlar gözümden hızla akarken sesim de çatallıydı, zorlukla konuşuyordum.

"Buradan çıkıyoruz hemen, nefes alamıyorsun." Beni kolumdan tutarak dışarı çıkardı.

Kıraç bizi gördüğü an sinirle yaslandığı duvardan doğruldu. "Ne yaptın ona?" Kıraç'ın bağırışı tüm koridorda yankılanırken Uygar kolumu bırakmıştı.

"O ses tonuna dikkat et..."

"Etmezsem ne olacak?" Birbirlerine vuracakları belliydi ama onları durduracak isteğim de mecalim de yoktu.

Midem aşırı bulanıyordu, gözlerim gittikçe daha da kararıyordu. Hızla merdivenleri çıktım, hastaneden dışarı çıktığımda öğürmeye başlamıştım.

"Öykü!" Kıraç tartışmayı bırakıp benim yanıma gelebilmeyi akıl etmişti.

"Buradan gitmek istiyorum, hemen."

"Bembeyaz olmuşsun, gel acile geçelim," dedi ısrarcı şekilde ama başımı iki yana salladım.

"Sadece hemen gitmek istiyorum." Kıraç daha fazla zorlamadı ve beni arabaya bindirdi.

Tüm bedenim titriyordu, o görüntü gözlerimin önünden gitmiyordu.

Yol boyunca konuşmamış ve eve vardığımızda da arabadan hızla inmiştim.

"Öykü," dedi hemen Kıraç da peşimden gelirken.

"Yalnız kalmak istiyorum," dedim ve daha fazla itiraz etmesine müsaade etmeden evime geçip kapıyı da ardımdan kapattım.

Kendimi yatağa attığımda tüm bedenim titremeye devam ediyordu, hıçkırıklarım da bu titremelere eşlik etti.

Hangi cani gencecik bir kıza bunları yapardı? Neden?

Ağlayışlarım arasında uykuya dalarken son hatırladığım şey, yan evden gelen piyano sesiydi.

Uyandığımda dün olanları hatırlamak tüm gücümü tüketmişti. Yataktan çıkmadan öylece tavanı seyrediyordum. Evet, çok cani sahneler yazıyor olabilirdim ve bunu da severek yapıyordum. Ben sevmeyeceğim şeyleri yazarken dahi severek yazıyordum çünkü bu benim işimdi. Bu benim en büyük tutkumdu.

Bazen yazarken kendimi çok kaptırıyor ve âdeta anın içinde hissediyordum ama ne kadar gerçekçi yazsam da onların sadece benim hayal dünyamın bir eseri olduğunu iyi biliyordum.

Dün gördüklerimse tamamen gerçekçi. Gerçek bir vahşetti.

Yatakta hasta gibi yatarken o görüntüyü hatırladıkça midem bulanıyor, gözlerim doluyordu. O kız gibi başka kayıplar da vardı ve belki onlar da aynı acıları yaşamışlardı.

Uygar'ın katil olabileceğini düşünsem de bu düşüncem arada kırılıyordu. Gerçi somut bir delil olmadan asla kimseden emin olamazdım.

Böyle hasta şekilde yatarak olanları engelleyemezdim. Yataktan doğruldum ve kendime gelmeye çalıştım. Her an dışarıdaki biri

daha kaybolabilirdi. Uygar katil olmasa bile işini yeterince iyi yapmayarak katilin işini epey kolaylaştırıyordu. Madem yeterince araştırma yapılmadığından şikâyet ediyordum, o zaman bu araştırmayı ben yapacaktım.

Melisa'nın ailesiyle konuşmak için doğru bir zaman değildi, şu an acıları çok tazeydi ama yakınlarıyla konuşup *son zamanlarda enteresan bir his yaşıyor mu* öğrenmem lazımdı. Ayrıca diğer kayıplar hakkında da araştırma yapmam gerekiyordu.

Duşa girmeden önce camdan dışarı baktım ama Kıraç ne spor yapıyor ne de gölde yüzüyordu. Etrafta gözükmüyordu, Keskin de yoktu. Dünkü olaylardan sonra Uygar'la tartışmasından endişeleniyordum.

Aradım ama telefonu çalıp çalıp meşgule düştü. Kısa bir duş alıp yazlık siyah, mini bir elbise giyindim. Dışarı çıkmadan önce güneş kremimi de sürdüm.

İştahım yoktu, kahvaltı yapmak istemiyordum. Zaten dün akşam gördüklerimden sonra bir daha ne zaman iştahlıca yemek yiyebilirdim, onu da bilmiyordum.

Spor ayakkabılarımı giyip ön kapıdan dışarı çıktım. Kıraç'ın kırmızı arabası da kapıda değildi, demek ki evde değildi.

"Keskin!" Birkaç kez bahçeye doğru seslendim ama Keskin etrafta yoktu.

Anahtarlarımı alıp aracıma geçtim, arabada gölgede olmasına rağmen sıcaktan resmen pişiyordu. Hava çok sıcaktı. Bir cesedi hemen çürütebilecek kadar sıcak...

Melisa'nın bedeni de çürümüştü ama sanki yeni yeni çürümeye başlamıştı. Düşüncelerim arasında merkeze ulaştığımda, arabamı hep bıraktığım kitapçının önüne bıraktım.

Kasabaya bunaltıcı bir hava çökmüştü ve bu havanın tek sebebi sıcaklık değildi. Herkes Melisa'nın haberini almaya başlamıştı. Kara haber çabuk yayılırdı ve bu sadece kara değil, aynı zamanda çok da kanlı bir haberdi.

Tam kafeye yürüyecekken duyduğum seslerle durdum. Yağız öfkeyle bağırıyordu karşısındaki kişiye, insanlar etraflarında toplanmıştı.

Merakla birkaç adım attığımda Uygar'ın uzun boyunu görebildim. Yağız'ın tartıştığı kişi oydu. Adımlarım hızlandı.

"Her şeyin suçlusu sensin! Sen geldiğinden beri hiçbir şey düzgün gitmiyor. Sen işini düzgün yapmayı bırak, katilin tekisin. Melisa'yı o hale sen getirdin, değil mi? Babamın ölümüne de sen sebep oldun. Sen şeytanın tekisin!" Yağız tüm caddeyi inletecek şekilde bağırıyordu, sesini duymayan yoktu.

Meryem hemen yanındaydı, kolunu tutarak onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Laflarına dikkat et evlat," dedi Uygar sakin ve sabırlı şekilde.

"Etmezsem ne olur lan? Herkesin düşündüğünü söylüyorum ben sadece. İşe yaramaz ayyaşın tekisin lan sen!" Yağız'a bağırmak ve kötü sözler söylemek yeterli gelmemiş olacak ki Uygar'ın yüzüne sert bir yumruk indirdi.

Uygar'ın başı hafifçe sola kayarken herkes nefesini tutmuş, aralarına girmeye çalışıyordu ama Uygar zaten karşılık vermeyecek gibiydi.

Sonunda yanlarına ulaşmıştım. "Yağız! Ne yapıyorsun sen?" Yağız bana cevap vermedi, düşmanca Uygar'a bakmaya devam ediyordu. "Meryem götür onu buradan," dedim ama Yağız sanki olduğu yere çivilenmiş gibiydi, Meryem ne kadar uğraşsa da onu uzaklaştıramıyordu.

Uygar'a döndüm, bakışları yerdeydi ve sakinliği de sükûneti de ürkütücüydü.

"Uygar!" Seslenmemi duymamış gibi yeri izlemeye devam etti. Burada biraz daha kalırsa Yağız ona tekrar saldıracaktı. Sorun aslında Yağız'ın ona saldırması değildi ama başına iş alabilirdi.

Uygar karşılık verse Yağız gibi bir çocuğu tek yumruğuyla bayıltırdı ama karşılık vermemişti. "Uygar!" O benim seslenmemi

umursamayınca kolundan tuttum ve arabama doğru çekiştirmeye başladım.

Uygar gergin ve dediğim dedik bir adamdı, kolay kolay bir şeylerden rahatsız olacak biri değildi, yani öyle gözükmüyordu ama Yağız'ın ayyaş demesi nedense onu fazlasıyla etkilemişti.

Uygar'ı arabama bindirdiğimde herkesin bakışları üstümüzdeydi. Sürücü koltuğuna geçtim ve merkezden hızla uzaklaşmaya başladım.

"Bir katille görünmek istemezsin," dedi en sonunda konuştuğunda.

"Senin katil olduğunu düşünseydim şu anda arabamda olmazdın," dedim ben de hızla cevap vererek.

Sessiz kaldı, onu nereye götürdüğümü bilmiyordu. Aslında ben de onu nereye götürdüğümü bilmiyordum. Sadece Yağız'dan uzaklaştırmak ve biraz da ağzını aramak istiyordum.

Merkezden çok uzaklaşmadım, sakin bir göl kenarına çektim arabayı. Burası bizim evin önündeki gölün devamıydı. Ben indiğimde Uygar da çok oyalanmadan indi. Kalçamı arabanın kaputuna yasladım.

Hava sıcaktı ama burası biraz da olsa esiyordu, bu esinti saçlarımı hafif hafif okşarken gözlerim Uygar'ın üstünde gezindi.

Arabadan indikten sonra o da aynı benim gibi, kalçasını kaputa yasladı ve yanımda durdu. Siyah tişörtünün içinde, hızla inip kalkan göğsü onun ne kadar gergin olduğunu hissettiriyordu. Vücudundaki tüm damarlar belirginleşmişti.

"Neden bana yardım ettin?" diye sordu en sonunda.

"Yardım mı ettim?" Alayla güldüm. "Seni sadece arabama bindirdim, Uygar sen iki metre bir adamsın ve tüm kasaba bir olsa bile seni kolay kolay linç edemez. Emin ol sana yardım ettiğim falan yok, Yağız'a yardım ettim." Sözlerim ona mantıklı gelmişti, gözlerini göle çevirdi ve derin bir nefes aldı.

"Herkes katilin kim olduğuna emin," dedi Uygar.

"Ben değilim. Hiç dedektif filmi izleyip kitaplar okumadın mı? Katil asla akla gelen ilk kişi olmaz." Sert ifadesi yavaşça kırılmaya başladı. "Ayrıca arabamı tamir etmiştin, bunu ödeşme olarak gör."

"Sevgilin seni burada benimle görürse pek hoşuna gitmez."

"Sevgilimin bu konuyla bir ilgisi yok. Kendisi bu olaylara dahil olmamı istemiyor ama ben buraya gelerek çoktan oldum bile." Geldiğimizden beri bakışlarını ilk defa üstüme çevirdi.

"Peki neden birlikte buradayız? Neden sen de diğerleri gibi katil olduğuma emin değilsin?"

"Çünkü kimsenin elinde somut bir kanıt yok. Kasabadaki kayıplar sen geldikten sonra başlamış ama bu da yeterli bir sebep değil. Şahsen sadece senin berbat bir jandarma olduğunu düşünüyorum." Onunla tanıştığımızdan beri ilk defa yüz ifadesinin yumuşadığına şahit oldum.

Çatık kaşları düzeldi, hep ince bir çizgi halinde duran dudakları hafifçe sola kıvrıldı.

"Tüm oklar beni gösterirken bile mi? Sevgilin katilin kim olduğuna emin." Sevgilin kelimesini tekrar vurgulamıştı.

"Masum olduğunu düşünmüyorum ama katil olmakla suçlamak için de yeterli delil göremiyorum. Evet, beni yazdığım kitaplar yüzünden katil olmakla suçladığın halde göremiyorum."

"Bak yazar, bu kasabada olmak ya da olmamak umurumda değil. Görev için gönderildim, başka da umursadığım bir şey yok."

"Bu senin görevin! Madem amir oldun, katili bulmak senin görevin!" Birazdan gerçekten çıldıracaktım.

Sessiz kaldı, bana bir cevap vermedi. Bir şeyler sakladığını hissediyordum.

"Melisa ya, daha gencecik bir kızdı, vahşice öldürüldü! İnsanlar öfkeli olmakta haklı ve bunun sebebi de senin görevini layığıyla yapmaman." Duyduklarıyla derin bir nefes daha aldı.

"O veletle aynı şeyleri söylemek için mi beni buraya getirdin?" Velet dediği kişi Yağız'dı.

"Evet, bir de Yağız'ın başının ağrımasını istemedim. Artık işini doğru düzgün yapacak mısın yoksa kayıpları izlemeye devam mı edeceksin? Eğer işini düzgün şekilde yapmaya karar verirsen sana yardım etmek istiyorum." Alayla güldü, hatta sadece alayla da değil epey eğlenerek güldü.

"Sen önce kapının önündeki çöpleri süpür yazar," dedi ve kalçasını arabadan ayırdı. Bana arkasını döndüğünde bir süre ne dediğini anlamaya çalıştım.

"Ne?" Seslendim ama durmadı. "Ne demek istiyorsun?" Çoktan yanımdan uzaklaşmaya başlamıştı.

Dönmeyeceğini ya da bana cevap vermeyeceğimi anladığımda önüme döndüm. Eve gitsem iyi olacaktı. Tam arabaya doğru bir adım atacakken üstümde hissettiğim bakışlarla durakladım. Gölün diğer tarafında biri vardı, onu göremiyordum ama beni izlediğini biliyordum.

Tüm bedenim ürperirken çabucak arabama bindim ve hızla eve sürdüm.

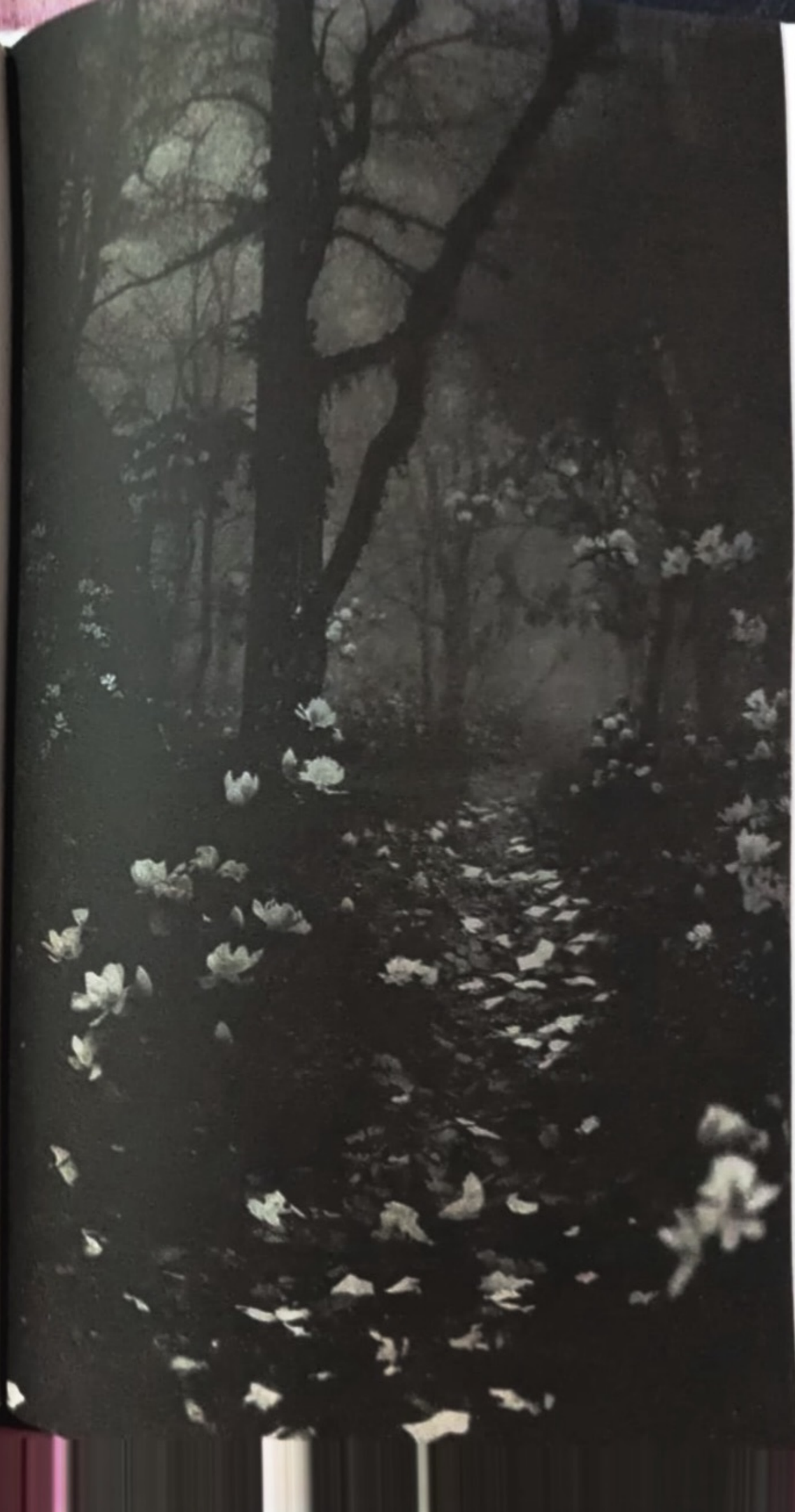

18. BÖLÜM

Eve ulaştığımda da Kıraç etrafta yoktu. Onu bir kez daha aramıştım ama o aramamı yanıtlamayınca daha fazla zorlamamış ve buradaki günlük yaşantıma geri dönmüştüm.

Gerçi şu an sadece kitap yazmıyor, bir de kayıpların listesini oluşturduğum dosyaya eklemeler yapıyordum. Çok fazla eksik nokta vardı.

Yanımdaki not defterine arada notlar alıyordum.

Gündüz hava çok sıcak olsa da akşama doğru serinleyince bahçeye kurulmuştum. Kalemim dudaklarımın arasındayken parmaklarım klavyenin üstünde hızla geziniyordu. Yalnız olduğum için kulaklık takmamış ve müziğin sesini de epey yükseltmiştim.

Beni izleyen Kıraç'ı fark ettiğimde irkilerek elimi göğsüme koydum. "Seni bölmek istemedim." O konuşurken şarkıyı kapattım.

Yanıma yaklaştı ve yeterince yaklaştığında bana doğru eğildi. Saçlarım arasına bir öpücük bıraktığında hissettiğim huzur ve öfkeyle sakin kalmaya çalıştım.

"Tüm gün sana haber veremedim, üzgünüm." Hemen açıklama yapmaya çalıştı.

"Bir sorun mu var?"

"Keskin rahatsızdı, onun derdini en iyi anlayan veteriner şehirdeki veterinerimiz. Bir şeyi var mı diye endişelendim ama sadece yedikleri dokunmuş, iştahı yerinde ama sanırım böyle giderse obez olacakmış."

"Tamam, üzücü ama biraz da komik," dedim gülüşümü bastırmaya çalışarak. "Onu bu kadar beslememen gerektiğini sana söylemiştim."

"Ama spor da yapıyoruz, çok hareketli. Anlamadım ki." Düşünceli duruşu gözüme tatlı gelirken yelkenleri hemen suya indirmemeye karar verdim.

"Aramalarımı da yanıtlamadın?"

"Çünkü Keskin'i veterinere götürdüğümde önemli toplantılara da katılmam gerekti. Şirkette bazı sıkıntılar vardı." Tane tane açıklama yapıyordu. Ona inanıyordum, belki de ona inanmak istiyordum, belki de kimseye inanamayacak kadar güvensizleşmiştim.

"Sorun değil, Keskin gelmedi mi?"

"Hayır, organlarında yağlanma olabilir ve birkaç gün doktor kontrolünde kalması gerek. Ayrıca bu bir sorun Öykü. Çok üzgünüm. Dün olanlardan sonra seni yalnız bırakmamalıydım, hem de kasabada bir katil geziniyorken. İşim bittiğinde seni arayacaktım ama gelip yüz yüze konuşmak, kendimi açıklamak istedim."

"Sorun değil Kıraç, gerçekten. Bana yalan söylemediğin sürece sorun yok." Uyarımla bir süre sessiz kalsa da gülümseyerek içimi rahatlatmaya çalıştı. "Çünkü yalan benim affedemeyeceğim tek şey." Ayrıca soğutan...

Birine karşı ne kadar yoğun olursam olayım en ufak bir yalanını gördüğümde karşımdaki tüm ciddiyetini kaybediyordu o kişi, bense yoğunluğumu yitiriyordum. Belki de ondan bu kadar zor olmuştu hayatıma bir insan almak.

"Bugün daha iyi misin?" Sorusuyla başımı olumlu anlamda salladım.

"Çabalıyorum. Kasabaya da yayıldı haber."

"Biliyorum," dedi derin bir iç çekerek.

Üstündeki gömleğinin ütüsü bozulmuş, saçları birbirine girmişti. "Bir duş alıp yat, yorgun gözüküyorsun." Elim çenesine gittiğinde gülümsemesi genişledi.

Başını hafifçe çevirdi ve avcumun içine küçücük bir öpücük bıraktı. "Sen de bana eşlik edersen neden olmasın?" Çapkın sorusuyla kalp atışlarım hızlanmaya başladı hemen. Aramızdaki tutku ve ten uyumu hiç azalmıyor, aksine her geçen dün daha da artıyordu.

"Önemli bir sahne yazıyorum," dememle bakışları ekrana kaysa da ellerimi ekrana siper ederek görmesini engellemeye çalıştım.

Dudaklarını büzdü ve gözlerini yine gözlerime çevirdi. "Hani sevgili ayrıcalığı?"

"Zamanı gelince, zamanı da ben istediğimde gelir."

"Bak ya," dedi ve keyifle kalktı.

Bana bir şey yansıtmamaya çalışsa da yolunda gitmeyen şeyler vardı ve bunu benden gizlemeye çalışıyordu.

Yanımdan uzaklaşmadan önce, bu sefer yanağıma uzun bir öpücük bıraktı. Kaslı omzunu, gömleğinin üstünden hafifçe okşadım ve kendi bahçesine geçene kadar gözlerimi üstünden ayırmadım.

Tam önüme döndüğümde yine birinin beni izlediği hissine kapıldım. Daha fazla bahçede oturmak istemeyerek her şeyimi toparladım ve hızlıca eve geçtim.

Kıraç gelecek diye genelde kapıyı kilitlemezdim ama şu sıralar, hele de izlendiğimi hissederken kapıyı açık bırakmak istemiyordum.

Kıraç'a uyuyacağımı mesaj attım, bu aslında alttan alttan *yanıma gelme, tek kalmak istiyorum* demekti. Zeki bir adam olduğu için ne demek istediğimi anlayacaktı.

Yatağıma girmeden önce pijamalarımı giyindim. Perdemi çekmek için cama yaklaştığımda Kıraç'ı gördüm. Bakışları telefonundaydı. Duştan yeni çıkmıştı ve belinde sadece küçük bir havlu vardı.

Mesajlarımı okuduktan sonra başını kaldırdı ve direkt beni gördü. İfadesiz yüzü, beni gördüğü an gülümsedi. Ben de ona gülümsedim, kısaca el salladım.

Perdemi çekip yatağıma girdiğimde ondan bir mesaj gelmişti.

İyi geceler güzelim, benim gecem camını seyretmekle geçecek.

Üzgün emoji atmıştı bir de! Benimle dalga geçiyordu.

Telefonumun ekranını kapattım, yatağa geçtim ve olanları düşünmeyerek güzel bir uyku çekmeye çalıştım.

Hep güçlü durmayı öğrenmiştim. Durum ne olursa olsun sakin kalmaya ve her şeyi büyük bir olgunlukla karşılamaya çalışmıştım. Bu benim tabiatımdı, koşullar ne olursa olsun kontrolü kaybetmezdim.

Şimdiyse kontrolü kaybettiğimi hissediyordum. Bunun sebebi kasabadaki olaylar mıydı yoksa hayatıma birini almış olmam mıydı, bilmiyordum.

Bilgisayar başında yazarken yine düşüncelere dalmıştım. Bu da bana mola vermem gerektiğini gösteriyordu.

Müziğin sesini kapattığımda ön taraftan gelen araba sesini duydum. Bu kadar gürültüyle çalışan araç Kıraç'ın kırmızı arabası olmalıydı. Çok geçmeden Kıraç iki bahçe arasındaki yolda gözüktü.

Koyu renk bir kot, beyaz bir tişört giyinmiş ve tam yüz hatlarına uyan bir güneş gözlüğü de takmıştı. Yanıma yaklaşırken gözlüğü gözünden çıkarıp yakasına astı.

"Umarım kahvaltı yapmamışsındır," dedi elindeki kese kâğıtlarını oturduğum masaya koyarak.

Gözlerimle, bilgisayarımın hemen yanında duran boş kahve bardağını işaret ettim. "Kahve sayılırsa."

"Süper o zaman." Bir yandan konuşurken bir yandan da aldıklarını masaya diziyordu. "Bu çöreklere ve böreklere bayılacaksın."

Bilgisayarımın ekranını kapatıp masanın köşesine iterek bize yer açtım. "Keskin olmadan yürüyüşün de yüzmenin de keyfi çıkmıyor. Merkeze uğrayıp Makbule teyzenin çimlerini biçtim, o da karşılığında bana bu leziz keklerden verdi." Gülümsediğimde bana göz kırptı.

"Sabahını epey hareketli geçirmişsin," dedim yerimden doğrularak. Benim aksime epey hareketli bir adamdı.

"Evet, kasabada gezinirken bir şeyler de duydum. Dün sanırım Yağız, Uygar'a yumruk atmış. Sen de oradaymışsın." Bunları söylerken ekstra bir şey yokmuş gibi getirdiği kahvaltılıkları dizmeye devam etse de arada gözleri üstüme uğruyordu. "Sonrasında da Uygar'ı arabana bindirip uzaklaştırmışsın." Ve evet, gelmişti.

"Yağız'ın duracağı yoktu, ben de Uygar'ı uzaklaştırdım." Kısa bir an duraksadı.

"Anladım, başkaları da uzaklaştırabilirdi onu büyük ihtimalle," dedi gözlerime bakarak. "O heriften şüpheleniyoruz ve senin o adamı arabana alıp uzaklaştırman çok da mantıklı değil. Ya sana bir zarar verseydi?" Sakin kalmaya çalışsa da yeşil gözleri alev alevdi. Bu sadece tedirginlik de değildi, kıskançlık daha ön plandaydı.

"O an Yağız'ı korumak istedim. Ayrıca Uygar'ın katil olduğuna senin kadar emin değilim." Sözlerim hoşuna gitmemişti.

"Peki neden? Ne sana aksini düşündürdü?" İşte onun bu yanını seviyordum. Ne kadar gerilse de öfkelense de mantıklı düşünüyor ve bana her zaman aynı sıcaklıkla yaklaşıyordu.

"Bilmiyorum, bence daha göz önünde olmayan biri. Öyle hissediyorum."

"Hislerinle katili bulacaksak yandık," dedi bana göz kırparak. "Peki, onunla ne konuştunuz, özel değilse? Umarım seni rahatsız edecek bir şey yapmamıştır."

"Yapmadı, sadece konuştuk. Şu an tüm kasaba onu suçluyor ve o da bunun farkında. Kendini savunmuyor, işte bu kafamı karıştırıyor." Beni sakince dinledi.

"Rüstem'in geçirdiği kaza peki? Sence onda da mı parmağı yok?"

"Onda olabilir, zaten bir kovalama sonucunda yaşanmadı mı kaza? Bilemiyorum, çok karışık her şey." Aramızda uzun bir sessizlik oluştu.

"Bunları sonra düşünürüz, şimdi kahvaltımızı yapalım. Ayrıca o adamın sana olan bakışlarından hiç hoşlanmıyorum." Sonunda itiraf edebilmişti.

"Kıskanıyorsun yani?" dedim ben de dudaklarımı birbirine bastırarak.

Eli ensesine gitti, bana değil masaya bakıyordu. "Birazcık," dedi lafı ağzında geveleyerek.

"Sadece birazcık mı?"

Sonunda gözlerini kaçırmayı bıraktı. "Tamam, çok kıskandım. Sana karşı hoşlanmaktan çok da ötedeydim Öykü. Seninle tanıştıktan sonra yaz ayında yaşadığım sonbahar bitti, renkler geldi. Ertesi gün yan evde seni göreceğimi bilerek heyecanla uyuyor, sabah da seni göreceğim diye heyecanla uyanıyorum. Gece uyurken düşündüğüm son şey, sabah uyanırken aklıma gelen ilk şeysin. Bu kasabaya taşındığımda tek istediğim şey huzur ve sakinlikti. Seni tanıyana kadar bunlara kavuştuğumu sanıyordum. Birisinin seni beni gözümden görmesinden korkuyorum çünkü benim gözümde ölesiye eşsizsin."

Kelimelerini sadece duymuyor, hissediyordum. Ses tonu, bakışları, dokunuşları...

Daha önce çok kez sevilmiştim. Ailem sevmişti, arkadaşlarım sevmişti, okurlarım sevmişti ama hiç böylesine tutkulu sevilmemiştim. Ben sevgiyi gözlerimle göremeyeceğimi zannederdim. Şu ansa sadece bunu görüyordum.

Konuşurken elimi, koca elinin içine aldı ve konuşmasının sonunda da avuç içime bir öpücük bıraktı.

"Kıraç," dedim kuruyan dudaklarımı ıslatarak. "Ben konuşma işinde senin kadar iyi değilim ama..." Konuşmaya devam edemedim. Elimi bıraktı ve bu sefer oturduğu yerden doğrulup yanağıma bir öpücük bıraktı.

"Sen de yazarsın o zaman ama o da gerekli değil, sadece böyle durup gözlerime baksan da kâfi bana." Tekrar yerine oturdu. "Hadi kahvaltımızı yapalım güzelim."

Derin bir iç çektim. "Yapalım."

Kahvaltıya başladığımızda sanki az önce tutkulu bir aşk itirafı duymamış gibi gündelik şeylerden bahsediyordum.

"Yağız'ı kaç kere aradım da ulaşamadım," dedi Kıraç telefonuna bakarak. "Dünkü olayı bir de ondan dinlemek istiyorum. Neden o kadar öfkelendiğini merak ediyorum. Gerçi kesin Melisa'yı duyduktan sonra oldu. Kasaba gittikçe bir kaosa sürükleniyor." Onu dikkatle dinlerken arkama yaslandım.

"İnsanlar taşınmaya başlıyor. Sadece jandarma yeterli değil, burada daha kesin çalışmalar yapılmalı," dedim sıkıntıyla.

"Aslında jandarma işini düzgün yapsa yeterli olacak. Daha geçen o herifi uyardım. Devriyelerin arttırılmasını, gerekirse buraya daha fazla kişi gönderilmesini söyledim. O amir olacak herif de gerek olmadığını söyleyerek beni başından attı." Uygar'ın adını ağzına almak bile istemeyecek kadar çok öfkeliydi.

"Aklım Keskin'de, bensiz kalmaya alışkın değil," dedi konuyu değiştirerek.

"Ne zaman alacaksın onu?"

"Bilmiyorum ki veterineri iki üç gün dedi. Müsaitsen onu almaya birlikte gideriz, hatta şehirde bir şeyler de yapabiliriz." Teklifiyle başımı olumlu anlamda salladım. "Hava çok sıcak, yüzelim mi?"

"Yüzelim." Tam bikinimi giyinmek için kalkacaktım ki birden ayağa kalkıp beni kucağına aldı. Kıkırdayarak kollarımı boynuna doladım. "Ne yapıyorsun?"

"Zaman kaybına gerek yok." Yanağıma uzun ve sert bir öpücük bıraktı. Bu sırada iskeleye gelmiştik bile.

"Ya Kıraç, üstümüz batacak."

"Batsın," dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan.

"Kıraç, evin yanıyor." Elim ensesine gitti ve yumuşak tutamlarını hafifçe okşadım.

"Yansın," dedi aynı rahatlıkla. Dudaklarını dudaklarıma bastırıp kucağında benimle suya atladı. Suyun içine gömülürken dudaklarımız birbirine aynı tutkuyla dokunuyordu. Öpüşmemiz devam etti.

Ah hayır, bu sadece bir öpüşme değildi. Onunla olan her temas büyük bir teslimiyetti.

Kıraç'la uzun süre gölde yüzmüş, hatta yarış yapmış, sonrasında da duşlarımızı alıp işlerimizin başına geçmiştik. Keskin'in yokluğunu ben bile fazlasıyla hissediyordum. Ara ara Kıraç'a baktığımda ne kadar üzgün olduğunu, sürekli Keskin'in kulübesine bakmasından anlıyordum.

Bakışlarımı ondan ayırıp dikkatimi toparlayarak yazmaya devam etmiştim ki Kıraç'ın çalan telefonu yine dikkatimi dağıttı. Bakışlarımı onun bahçesine çevirdim.

Normalde çalışırken telefonunu sessize alıyordu ama Keskin'in veterineri ararsa diye açık bırakmıştı. Her kim arıyorsa Kıraç arayan kişiyi gördüğünde kaşlarını çatarak açtı telefonu.

Merakıma engel olamayarak onu izlemeye devam ettim. "Hayır, görmedim. Emin misiniz?" Ardından karşı tarafı dinledi. "Tamam, ben hemen geliyorum. Siz sakin olun." Telaşla yerinden kalkarken gözleri beni buldu.

Telefonu kapatıp hızla bahçesinden çıktı. "Yağız," dedi zorlukla konuşarak. "Dün geceden beri ortalıkta yokmuş, Meryem aradı beni. Çok telaşlıydı."

"Sence ona da mı bir şey oldu?" Sorumla yüzü acıyla kasıldı.

"Umarım olmamıştır, hemen kötü düşünmeyelim. Ben Yağız'ın evine gidip olayı araştıracağım. Sen de benimle gelmek ister misin? Gerçi zaten son olaylardan sonra çok yoruldun ama burada tek kalmanı da istemiyorum."

"Tek kalmam sorun değil. Sen git ve Yağız'ı sağ salim bul."

"Tamam, çiçeğim." Yanımdan uzaklaşmadan önce yanağıma minik bir öpücük bıraktı.

İçimde kötü bir his vardı ve son zamanlarda bu his katlanarak artıyordu.

Kıraç tüm gece eve gelmemişti. Kasabalılarla birlikte Yağız'ı aramışlardı. Beni de sık sık aramış ve iyi olup olmadığımı kontrol etmişti. Sabah kalktığımda Kıraç yine yoktu.

Melisa'ya olanları gördükten sonra Yağız'a bir şey olmasından daha çok korkuyordum. Tam kasabanın ortasında Uygar'la tartıştıktan sonra kaybolması eminim herkesin dikkatini çekmişti.

Daha fazla oturup beklemek istemediğim için arabama atladığım gibi merkeze gelmiştim. Merkezdeki dükkânların çoğu kapalıydı, herkes arama çalışmalarına katılmış olmalıydı.

Yolda ağlayarak yürüyen Meryem'i gördüğümde durakladım. "Meryem!" Seslenerek yanına yürüdüm.

Beni fark etmesi uzun sürdü, epey dalgındı. Yüzünden ve kıyafetlerinden yorgun olduğu belliydi.

"Bir haber var mı?" Başını iki yana salladı.

"Yok, yer yarıldı da içine girdi sanki. Onu hiçbir yerde bulamıyoruz." Elinin tersiyle gözündeki yaşları silmeye çalıştı.

"En son onu nerede gördün?" Sorumla üzüntüsüne bir de gerginlik eklenmişti. Ayakta konuşamayacağımızı anlayınca onu kolundan tutarak kasabanın küçük kafesine soktum.

İki kahve sipariş edip karşısına oturdum ama o sadece masaya bakıyor, bir tepki vermiyordu.

"Meryem," dedim yumuşak bir ses tonuyla. "Dün neler oldu?"

"Tartışmayı biliyorsun," dedi zorlukla başını kaldırıp yüzüme bakarak. "Tartışmadan sonra öfkesi dinmedi. Uygar'ı uzaklaştırdığın için ben de onu uzaklaştırdım. Yağız babasının ölümüne Uygar'ın sebep olduğuna emin. Çünkü..." Konuşmakta zorlanıyordu.

"Acele etme, derin bir nefes al." Sözlerime uyarak derin bir nefes aldı.

"Rüstem amcanın vefatından saatler önce, gece yarısı bir telefon konuşması yaşanmış. Yağız da babasının bu konuşmasına kulak misafiri olmuş."

"Konuştuğu kişi kimmiş peki?" Omuz silkti.

"Kim olacak? Uygar. Babasının, 'Ben senin tehditlerine boyun eğer miyim? Yaptıklarını biliyorum. O koltukta benim yerimde oturacaksın ve insanları öldüreceksin öyle mi?' dediğini duymuş." Arkama yaslandım.

Şok içindeydim.

Uygar'dan ilk başlarda şüphelensem de ormana bakmak için yanıma geldikten sonra onunla sohbet ederken şüphelerim azalmıştı. Tüm oklar onun üstündeyken başka birinin bunu yapıyor olabileceğini düşünmüştüm salak gibi. Belki de gerçek hayatta çok da fazla kurgu yoktu.

"Babası vefat ettiğinde Yağız bu konuşmayı anlattı mı?"

"Anlattı! Kime anlatacak? Jandarma amiri o. Kıraç abiden yardım istedi. Kıraç abi de onunla birlikte şikâyette bulunmak için İstanbul'a gitti ama hiçbir şey değişmedi. Yağız'ı da çıldırtan bu oldu. Hukuki olarak her şeyi denemeye çalıştı ama herkes bunun bir kaza olduğuna emindi. Tamam, gerçekten kaza olmuş olabilir ama buna neden olan kişi de ortada." Meryem konuşurken kahvelerimiz de gelmişti. Meryem sesini kısmadan, söylediklerinin duyulmasını isteyerek konuşuyordu.

Duyduklarımı sindirmek için soğuk kahveden büyük bir yudum aldım.

"Peki, evinde araştırma da mı yapılmadı?" Sorumla omuz silkti.

"Bilmiyorum ki. Yağız beni bu işlerin dışında tutmaya çalışıyordu."

Tıpkı Kıraç gibi!

"Yağız gitmeden önce sana bir şey dedi mi?"

"Ya biz akşama kadar birlikteydik, tüm gün onu sakinleştirmeye çalıştım. Akşam da beni eve bıraktı..." Yine zorlanıyordu. Kahvenin yanındaki suyu uzattığımda küçük bir yudum aldı ve bardağı güçsüzce masaya geri bıraktı.

"Bunun zor olduğunu biliyorum ama Yağız'ı bulmak için herkes seferber. Sakin ol."

"Beni sevdiğini söyledi." Gözünden yaşlar hızla akarken omuzları acıyla sarsılıyordu. "Biz sürekli didişiriz, birbirimize gıcık kaparız. Dün gece beni sevdiğini söyledi. Ben de boş boş yüzüne baktım. İfademi gördüğünde çaktırmamaya çalışsa da bozuldu. Arkasını döndüğünde onu durdurdum. Nereye gittiğini sordum. 'Sakin ol, bir şey yapmayacağım. Bu gece Uygar'ın mesaisi var ve o yokken evini karıştıracağım,' dedi. Ne kadar ısrar etsem de onunla gitmeme izin vermedi." Ağlayışları yine hızlandı.

Elindeki peçete o kadar ıslaktı ki artık parçalanıyordu. Ona yeni bir peçete uzattım.

Normalde duygusal bir insandım ama şu an üstüme sadece duygusallık değil, bir de öfke çökmüştü. Hiçbir şeye tepki veremiyordum.

"O gittikten sonra ne düşündüm, biliyor musun? Beni sevdiğini. Benim birazcık akıllı olup onun peşine düşmem gerekiyordu ama ben salak gibi odama gidip söylediklerini düşündüm. Sürekli birlikteydik, ben gözümü açtığımda ilk onu gördüm, hiç anlaşamasak da birbirimizi hep seviyorduk. O gece onun peşinden gideceğime oturdum ve hislerimi dinleyerek ona âşık olduğumu kendime itiraf ettim. Bana son mesajı bu."

Telefonun ekranını bana çevirdi.

Şerefsizin evi temiz. Eve dönüyorum ben de, merak etme beni.

"Tabii bunu o yazdıysa," dedi üzgünce. "O an fark etmedim, ondan haber alamayınca mesaja tekrar baktığımda fark ettim. Yağız böyle noktalama işaretleri kullanmaz."

"Bunları anlattın mı?" Sorumla başını olumlu anlamda salladı.

"Yağız'ı bulamadığımız andan itibaren herkese anlattım. Yağız

asla annesini habersiz bırakıp bir yere gitmez, he giderse de yanında kesin ben varımdır. Yağız'a bir şey oldu, eminim." Son kelimelerini söylerken yine hıçkırıkları başlamıştı.

"Son ana kadar umudunu kesme. Neler olduğunu bilmiyoruz." Masanın üstündeki elini tuttum. "Sakin kal. Kıraç da ben de yanındayız ve Yağız'ı bulana kadar durmayacağız. Ayrıca bulduğumuzda da bu olanların peşini bırakmayacağız."

Burnunu çekti. "Teşekkür ederim."

"Sen bu Uygar'ın evi nerede, biliyor musun?" Sorumla gözleri şaşkınlıkla irileşti.

"Sakın, sakın öyle bir şey yapma. Ayrıca sabah sorguya alınmıştı olanlardan dolayı ama serbest bırakıldığını duydum. Şu an evinde olabilir."

"Saçma bir şey yapmayacağım, güven bana. Nerede evi?" Meryem sözlerimle etrafına bakındı telaşla, ne yapacağını şaşırtmıştı. "Yağız'ı bulmak için." Onu biraz daha teşvik etmeye çalıştım.

"Onun evi de sizinki gibi ıssız bir yerde, etrafında hiç ev yok. Bu çok tehlikeli. Yağız onun evine gittikten sonra kayboldu!"

"Endişelenme Meryem." Oturduğum yerden kalktım.

"Söylemedim ki nerede olduğunu!" diye çıkıştı o da hemen yerinden kalkarken. Evet, söylememişti ama benim bir tahminim vardı. Burada merkezden kopuk çok fazla ev yoktu. "Ayrıca Yağız'ı tek gönderdim ama seni tek göndermeyeceğim. Ben de seninle geliyorum!"

"Hayır, sen burada kalıyor ve sakinleşmeye çalışıyorsun." Başını şiddetle iki yana salladı.

Ben yürürken peşimden gelmeye başladı. Durdum ve kafeden çıkarken ona döndüm. "Arabadan çıkmıyorsun."

"Tamam," dedi hemen hevesle.

"Araba kullanmayı biliyor musun?"

"Evet, yani biraz."

"Güzel. Aksi bir durum olduğunda hızla uzaklaşacak ve Kıraç'a ulaşacaksın." Başını olumlu anlamda salladı.

Arabaya bindiğimizde Meryem'in tarif ettiği şekilde sürmeye başladım. Jandarma karakolu yolumuzun üstündeydi ve Uygar'ın eski model arabası da kapının önündeydi. Demek ki evde değildi, bu daha iyiydi.

"Daha dün Yağız oraya bakmaya gitti ve hiçbir şey bulamadı! Şimdi bizim gitmemiz bir şey değiştirmeyecek. Ayrıca evini aradılar sabah."

"O mesajı atan kişinin Yağız olduğundan emin değiliz. Ayrıca Uygar kasabaya karşı olmasa da üstlerine karşı fazlasıyla ikna edici ve evi aramalarını bir şekilde engellemiş olabilir." Beni geri döndüremeyeceğini anladığında yorgunca arkasına yaslandı.

Çok geçmeden evi bulmuştuk. Etrafında hiç ev yoktu, göle de uzaktı. Hatta burada çok ağaç da yoktu. Kuru toprakların arasında duran bir evdi sadece. Meryem'e döndüm.

"Dediklerimi unutmuyorsun. Uygar gelirse de hemen beni ara." Arabayı biraz uzağa bırakmaya çalışsam da etrafta doğru düzgün hiçbir şey olmadığı için arabayı görme ihtimali yüksekti. O yüzden çok hızlı olmam gerekiyordu.

"Kapı kilitlidir! Eve nasıl gireceksin ki?"

"Buradaki evler çok da güvenlikli değil. Bahçe kapılarının çoğu cam." Daha fazla vakit kaybetmeden arabadan indim.

Hızlı adımlarla müstakil, iki katlı eve ulaştım. Ahşap evin ön kapısı eski duruyordu, açılması çok da zor olmazdı. Yine de arka bahçeye doğru yürüdüm. Tam da tahmin ettiğim gibi bahçe kapısı beyaz, plastik bir kapıydı. Ayrıca her tarafta da cam vardı. Perdelerini çektiği için evin içi gözükmüyordu.

Elim plastik kapının kulpuna gitti. Aşağı doğru sertçe indirdim, aynı zamanda dizimle de baskı yaptım açılması için. Açılmayınca daha sıkı asıldım.

Biraz daha sertçe uğraşınca kapının plastik kulpu elimde kaldı ve kapı açıldı. Kulpu geri yerine koydum göstermelik şekilde ve evin içine girdim.

Mutfaktan girmiştim. Tezgâhın üstünde üst üste konulmuş birkaç tabak vardı. Onun dışında düzenli ve temizdi. Mutfaktan çıkıp koridora adım attım, salonu epey dağınıktı. Televizyonu açık kalmıştı. Koltuğun üzerinde geniş bir tişört vardı. Salondaki çekmeceleri kısa bir an karıştırdım, hatta salondan çıkıp diğer odaları da hızlıca kurcaladım.

En sonunda üst kata çıktığımda ilk girdiğim yer yatak odası oldu. Yatağı dağınık olsa da etraf düzenliydi. Yatak odasındaki tüm çekmeceleri ve dolapları karıştırmaya başladım.

Dolabında tüfek ve birkaç tane silah vardı. Jandarma amiri olduğu için silahının olması normaldi ama bu kadarının normal olduğunu sanmıyordum.

Daha fazla bir şey bulamayınca umudum tükenmeye başlamıştı, bu sırada son kalan odaya ulaştım. Kapısını açtığımda aradığım şeyi bulmuştum.

Burası bir çalışma odasıydı. Evin geri kalanı gibi biraz dağınık olsa da temizdi. Ama buradaki dağınıklık sebebi farklıydı, her tarafta dosyalar vardı. Dosyalarının olması onun için normaldi, olayı araştırıyordu.

Dosyalara biraz yaklaştığımda orada kendi kitabımı gördüm. İki tane cinayet kitabım vardı. Kitabın kapağını açıp nerede kaldığına baktım, bir sürü yerin üstünü çizmişti. Benden şüphelendiği için mi kitaplarımı okuyordu? Burada inceleyecek vaktim yoktu ama yanıma alırsam da evine birinin girdiğini anlardı. Kitabın yanında pembe, dantel işlemeli bir mendil vardı. Bu mendil, bana yardım etmeye geldiğinde ona verdiğim mendildi. Kafam daha da karışmıştı. Kararsızca arkamı döndüm.

Koca bir pano ve panonun üstünde bir sürü bilgi vardı. Bunlar da neredeyse herkesin bildiği şeylerdi. Panonun kalınlığı dikkatimi çekti, elimle panoyu hafifçe kaydırdım.

Panonun arkasında bir pano daha vardı. Üstünde de bir sürü görsel ve yazı asılıydı. Kaybolan tüm kadınların bilgileriydi bunlar.

Hayatlarına dair her şey vardı. Melisa'nın bulunduğunda çekilen ilk fotoğraflarına kadar...

Festival gecesi bulunan el...

Ama bir beden daha vardı, bir kadına ait olduğu belliydi ama kasabaya bu kadınla ilgili hiçbir bilgi verilmemişti.

Hızla telefonumu çıkarıp fotoğraf çekeceğim sırada telefonum çalmaya başladı. Meryem arıyordu. Aramayı yanıtlamadım çünkü neden aradığını biliyordum.

Aramayı reddedip hızla birkaç fotoğraf çektim. Ne olur ne olmaz diye fotoğrafları hızla Meryem'e gönderdim.

Panoyu geri kapatıp etrafıma bakındım. Buradan hemen çıkmam gerekiyordu. Çalışma odasından çıkıp koridora bir adım attım.

Tam bu sırada bir el beni kolumdan çekti ve duvara yasladı. Elleri boynumu sertçe sarmıştı. Uygar öfkeyle bana bakıyordu.

"Sen ne halt ediyorsun burada?" Bağırışıyla sakinliğimi korumaya çalıştım. Meryem yardım çağıracaktı.

Eli boynumdan indi ama benden uzaklaşmadı. "Cevap ver yazar! Evimde ne işin var senin?"

"Her şeyi biliyorum. Tüm suçlu sensin. Yağız nerede? Ona da mı za..." Sözümü sertçe kesti.

"Ne saçmalıyorsun sen?"

"Yağız kaybolduğu gece buraya geldi ve sen ona zarar verdin!" Benden tamamen uzaklaştı.

"Öyle bir şey olsa şu an serbest olmazdım."

"Nasıl yapıyorsun bilmiyorum ama bir şekilde sürekli yakanı kurtarıyorsun." Tam kaçmak için bir adım atacaktım ki önüme geçerek durdurdu beni.

"Yağız'a zarar vermedim, evime izinsizce girdiğinden de haberim yoktu." Bana sakince açıklama yapması beni daha da kuşkulandırıyordu.

"Rüstem'le konuşman peki? Ondan da mı haberin yok?"

"Bunu Yağız'a da açıkladım. Rüstem sürekli önüme taş koyuyor ve farkında olmadan katile yardım ediyordu!"

"Peki o panodakiler?"

"Ben jandarma amiriyim!" Bağırırken boynundaki damarlar bile belirginleşmişti.

"Orada daha önce hiç bulunmayan bir beden vardı?"

"Nereden biliyorsun sen? Sen nereden bileceksin? Ben bu soruşturmanın başındaki asıl kişiyim! Kasabadaki herkes zaten korkudan çıldırmış durumda! Parçalanmış bir kadın haberi daha alsalar ortalık iyice karışacaktı. O kadın bu kasabada yaşamayan, çevre ilçelerde kaybolan bir kadın. Bu kasabadakileri daha da ayaklandırmamak için gizli tutuldu. Ayrıca senin o sevgilinin iftiraları yüzünden sabah tüm evim arandı. Öyle bir şey olsaydı sence şu an burada olabilir miydim? Kendine gel yazar! Böyle saçma sapan kahramanlıklar yapmaya kalkışma. Seni bir daha evimin yakınında görürsem..."

"Ne yaparsın?" Dayanamayarak sinirle güldü.

"Gözümün önünden kaybol yazar!" Öyle bir bağırmıştı ki daha fazla duramayarak ondan uzaklaştım. Aşağı inip dışarı çıktım ama arabam yoktu. Meryem yardım istemeye gitmişti.

Ben kapının önünde durmuş boş araziye bakarken Uygar da yanıma geldi. "Siz kendinizi afacan dedektifler mi sanıyorsunuz?" Sorusuyla ona yandan bir bakış attım.

"Birazdan yine sorguya alırlarsa görürsün afacanı da dedektifi de."

Ona inanmıyordum. Katil oydu ve konumu yüzünden bunu çok başarılı şekilde gizliyordu. Zaten o yüzden bu zamana kadar bulunamamıştı ya.

Hızla yola yürümeye başladığımda arkamdan bağırdı. "Nereye gidiyorsun?"

Ona cevap vermeden yürümeye devam ettim. Arkamdan gelmesini ve kafama bir sopa geçirip bana da diğer kurbanları gibi saldırmasını bekledim ama o orada dikilmeye devam etti.

Hızlı hızlı yürürken Kıraç'ın arabasını görmemle durdum. Tuttuğum nefesini rahatlamayla verdim. Gerçi Kıraç'ın gözlerinden ateş çıkıyordu.

19. BÖLÜM

Kıraç beni gördükten sonra sinirden kudursa da belli etmemişti. Sanırım onu düşündüğümden daha fazla korkutmuş olacağım ki beni gördüğü an her şeyi boş verip sıkıca sarılmıştı. Bana sarılırken kalbi korkuyla atıyordu.

"Sana bir şey olacak diye aklım çıktı," diye fısıldadı.

"İyiyim," dedim onu ikna etmek için.

"Çok şükür, iyisin." Saçıma bir öpücük bırakıp beni daha sıkı sarmaladı. En sonunda ayrıldığında gözleri ilerde duran eve kaydı. "Sana zarar verdi mi?"

"Hayır."

"Güzel yoksa ben de onun gibi katil olacaktım. Eve gidiyoruz, onun icabına daha sonra bakacağım." Sinirle konuşurken bir yandan da beni arabaya bindiriyordu.

"Onun evini kurcalayan bendim."

Sözlerime bir tepki vermedi. Sadece hızla arabaya binip motoru çalıştırdı. Elleri sinirden titriyordu, direksiyonu sertçe sıkarak bunu gizlemeye çalıştı.

"Ben iyiyim Kıraç."

"Hangi akla hizmet gelirsin buraya? Onun evine? Neden?"

"Çünkü ben de artık onun katil olduğuna eminim ama bir kanıta ihtiyacımız var."

"Bu kanıtı bulmak da bir tek sana kaldı, öyle mi?"

"Evet! Beğenemedin mi? Ne yapsaydım? Oturup daha çok kişiyi öldürmesini mi bekleyelim?"

Cevap vermedi. Hatta eve ulaşana kadar ikimiz de fazlasıyla sessizdik. Arabayı durdurduğu an arabasından inip evime yürüdüm. Kapımı açacağım sırada arkamdan seslendi.

"Öykü, nasıl bir tehlikenin içine düştüğünün farkında bile değilsin. Bu yaşananlar film ya da bir kitap değil, bunlar gerçekler. Çoğunluk onun katil olduğundan şüpheleniyor, evet, bir kanıta ihtiyacımız var ama bunu hayatlarımızı tehlikeye atarak yapamayız. Tek başına, katil olduğunu düşündüğün bir adamın evine nasıl girersin? Ya sana bir şey yapsaydı? Ya sana da..." Devam edemedi.

Haklı olduğunu biliyordum. Ona cevap vermeyerek eve girdim.

Yaptığımın mantıklı bir tarafının olmadığını biliyordum ama Yağız'ı bulmayı istiyordum. Melisa'nın başına gelenlerin onun da başına gelmesinden korkuyordum.

Tüm gün evden dışarı çıkmadım. Kıraç'ı da görmemiştim, büyük ihtimalle Yağız'ı aramaya devam ediyordu. Onlarla aramalara katılarak yardım edebilirdim, eminim bu bir katilin evine gitmekten daha mantıklı olurdu. Ama vücudumda bir halsizlik vardı, çok yorgun hissediyordum.

Belki de bugün yaşadığım adrenalin yeni yeni vücudumu ele geçiriyor, kendini böylesine bir halsizlikle gösteriyordu.

Bahçe kapısının tıklatıldığını duydum, gelenin Kıraç olduğunu biliyordum. "Gel!" Seslenişimle kapıyı açtı.

Üstündeki tişörtü terden bedenine yapışmış, saçları dağılmıştı ve yüzünde de yorgun bir ifade vardı. Bir şey söylemesine gerek yoktu, Yağız'ı bulamadıkları belliydi.

Yerimden doğruldum, kapıyı kapattı ve tamamen içeri girdi. "Bebeğim, neden kapıyı kilitlemiyorsun?"

"Unutmuşum," dedim ama o kapıya kısık gözlerle bakıyordu. Büyük ihtimalle güvenlik sistemini nasıl güçlendireceğini düşünüyordu.

Yanıma yorgunca oturdu. "Bulamıyoruz, kasabada bakmadığımız delik kalmadı ama yok." Yüzünü ovuşturdu sıkıntıyla. "Onu bulamadığımız her an büyük bir kayıp. Daha gencecik bir çocuk o!" Sinirden gözleri kızarmıştı.

Elimi omzuna koydum onu sakinleştirmek için. "Umudunu kaybetme, elinden geleni yapıyorsun zaten."

"Hayır, bana abi diyor o çocuk! Abisi gibi yanında olmam gerekiyordu." Kendisini suçluyordu.

"Kıraç, senin elinde değildi. Sen zaten her an ona destek olmaya çalıştın," desem de onun üstünde bir etkisi olduğunu zannetmiyordum.

"Bir duş alsam iyi olacak, sonra yine aramaya çıkacağım."

"Kıraç günlerdir ne doğru düzgün uyuyor ne de yemek yiyorsun. Biraz dinlensen en azından?"

"Onu bulduktan sonra dinleneceğim." Yanağıma bir öpücük bıraktı ve ayaklandı.

"Uygar'la hiç konuştun mu?"

"Hayır, o şerefsizi gördüğüm yerde boğazına yapışacağım için konuşmadım. Tekrar tekrar ifadesi alındı ama serbest!" Konuştukça daha da sinirleniyordu. "İstersen sen bir süre şehre dön. Keskin'i de alırsın, ben de Yağız'ı bulunca yanınıza gelirim." Beni yine buradan uzaklaştırarak korumaya çalışıyordu.

"İstersen Keskin'i almaya giderim ama sonra yine buraya gelirim," dediğimde benimle baş edemeyeceğini anladı. "Hadi git de bir duş al, feci gözüküyorsun. Duştan sonra yanıma gel." Kapıdan çıkmadan önce bana kısa bir bakış attı. Bu bakış minnet, sevgi ve daha bir sürü güzel şey doluydu.

O evine geçerken ben de Yağız'ı düşünüyordum ki telefonum çalmaya başladı. Çalıştığım yayınevinin sahibi, genel yayın yönetmeni arıyordu.

Aramayı yanıtladım. "Öykü nasılsın?" dedi hep olduğu gibi kalın sesiyle.

"İyiyim, teşekkürler. Siz nasılsınız?"

"İyi. Son kitabını hâlâ teslim etmemişsin?" Hesap soruyor gibiydi tavrı. "Selin'le konuşuyorum durumunu ama duyduklarım pek hoşuma gitmiyor. Buraya ne zaman döneceksin?"

"Yakın bir zamanda dönmeyi düşünmüyorum," dedim gerilerek.

"Eğer dosyanı teslim etmezsen yeni sezona yetişmez." Bu bir uyarıdan çok gözdağı gibiydi.

"Dosyamı teslim ettiğimde de epey gecikiyoruz zaten," dedim ben de altta kalmayarak.

"Farklı yazarları önüne almak zorunda kalabiliriz. Bence hemen dön ve bir toplantı yapalım."

"Yakın bir zamanda dönmeyeceğim."

"Bu gidişle kariyerine büyük bir zarar vereceksin, satışların düşmeye başladı bile. En kısa zamanda ofise gel Öykü!" Son sözü söyleyerek telefonu kapattığında gözlerimi sinirle yumdum.

Hep aynı muhabbetler yaşanıyordu ve bu kaba üsluptan hoşlanmadığımı da gayet iyi biliyorlardı. Resmen tüm hayat bir olmuş, sabrımın sınırlarını zorluyordu!

Selin aramaya başladı ama aramasını yanıtlamadım, yine yayınevinin tarafını tutacak ve beni sakinleştirmeye çalışacaktı. Aramasını meşgule attım ve sinirle arkama yaslandım.

Sakinleşmek için sosyal medya hesaplarımda gezindim, okurlarımla etkileşim kurup sohbet etmek bana iyi geliyordu. Onlar da olmasa gerçekten kafayı yiyecektim.

Kıraç ve kendim için sandviç hazırlayıp portakal suyu sıktım. Bahçeye ikimiz için masa hazırlayıp sallanan sandalyeye oturdum ve onu beklemeye başladım. Bir yandan telefonumla uğraşırken bir yandan da hafif hafif sallanıyordum.

Yanağımda bir öpücük hissettim, sonra da onun boynuma dolanan kollarını. Gıdıklanarak telefonumu indirdim. "Benim güzel

sevgilim bana yemek mi hazırlamış?" Hem konuşuyor hem de boynumu öpüyordu.

"Sadece sandviç yaptım!" dedim gülerek.

Yanağıma upuzun bir öpücük bıraktı ve yanıma oturdu. Nemli saçları alnına dökülmüştü. Dizlerinin üstünde biten keten bir şort ve beyaz bir tişört giyinmişti.

Bakışları üstümde gezindi uzunca. "Peki benim güzel sevgilimin canı neye sıkkın? Ben gergin olduğum için mi? Ya da Yağız bulunamadığı için mi?"

"Hayır, önemli bir şey yok."

"Gözlerin öyle söylemiyor." Sözleriyle gülüşümü bastırmaya çalıştım. Beni anlıyordu, beni görüyordu, hem de daha önce kimsenin başaramadığı kadar.

"İşle ilgili saçmalıklar."

"Sen yazarsın, bir şirkette çalışmıyorsun. Ne seni bu kadar sinirlendirebilir ki?"

Omuz silktim. "Yayınevi, aman boş ver, saçma sapan şeyler."

"Seninle ilgili saçma bir şey mi? Mümkün değil ki." Kolunu omzuma attı ve beni göğsüne çekti. "Kim benim güzelimin canını sıktı?"

"Ne yapacaksın? Gidip dövecek misin?" dedim alayla.

"Döverim tabii, senin sıkılan canın için ben çok can sıkarım."

"Ya Kıraç," dedim artık gülüşümü bastırmayıp kıkırdarken. "Bir beyefendi olmasan bu sözlerine inanabilirdim. Gerçi konu Uygar olduğunda çok da beyefendi olmuyorsun ama..."

"Anma şunun adını ağzına," dedi ama kızgın değildi.

"İşte imzalar için dönmem gerekiyormuş yoksa unutulurmuşum, zaten satışlarım düşmüş. Onları konuştu, ben pek konuşmadım."

"İyi de sen ülkenin en tanınmış, en sevilen yazarlarından birisin. Küçücük bir kasabada bile yedi saat imza yapacak kadar hem de! Böyle saçma şeyleri neden kafana takıyorsun ki?"

Omuz silktim. "Benim için hiçbir zaman satış rakamları önemli olmadı ama bunu dayatarak bir şeyler istemeleri sinirimi bozuyor."

"Bunun olması için senin hiç yazmaman, aktif olmaman gerekir. Sense daha son kitabını üç ay önce çıkardın Öykü. Bunu kim söylüyor sana? Yayınevi mi? Bu basbayağı mobbing." Kıraç'ın göğsünden doğruldum.

Haklı olduğunu biliyordum. "Kimse benim sevgilime mobbing yapamaz çünkü kendisi çok zeki." Konuşurken saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Zaten bende pek işe yaramıyor. Yine de can sıkıcı işte."

"Başka bir yerle de çalışabilirsin, neden güzel canını sıkıyorsun ki?"

"Buraya girdiğimde yeni reşit olmuştum, sanırım buna cesaretim yok."

Eli alnıma gitti, şakağıma hafifçe iki kez vurdu. "Sen buraya..." Diğer eli de kalbime gitti ve kalbimin üstüne de iki kez vurdu. "Ve buraya sahipsin. Tüm başarının sebebi de bu. Seni var eden şey bir yayınevi değil, öyle olsa o yayınevindeki herkes senin kadar başarılı olurdu, değil mi? Seni yok eden şey de o olmaz. O yüzden hep olduğu gibi cesur ol. Ben hep arkandayım, yanındayım ve buradayım."

Yerimden hafifçe doğruldum ve dudaklarına kısa bir öpücük bıraktım. "Üzgünüm, başında o kadar sıkıntı varken gelmiş beni avutmaya çalışıyorsun."

"Asla üzgün olma, ayrıca bu bir avutma değil. Sadece gerçekler." Önümüzdeki masayı bize doğru çekti. Sandviçten bir ısırık aldığında sanki sadece sandviç değil de dünyanın en lezzetli yemeğini yiyormuş gibi gözlerini kapattı.

"Abartma ya," dedim tepkisine gülerek.

"Senin elinden çıkan bir şeyi nasıl abartmam ki?" Ağzı doluyken konuşması gözüme aşırı sevimli gelirken elim çenesine gitti. Çenesini sevgiyle sıktım.

"Bak bugün gözüme çok güzel geliyorsun, gerçi hep öyle geliyorsun da çok elleşme, kötü olur," dedi yine tatlı tatlı.

"Hadi kötü olsun," dedim ben de onunla uğraşarak.

"Dur sandviçimi yiyeyim." Bir yandan da portal suyunu içiyordu. Sandviçini iki lokmada ağzına atıp bitirdi ve hemen ardından portakal suyunu tamamen içti.

"Yavaş yavaş, boğazında kalacak." Gülerek boş bardağı elinden aldım.

Sonunda çiğnemeyi bitirdiğinde derin bir nefes aldı ve bana döndü. "Sıra tatlımda," dedi heyecanla.

Tam yerinden doğrulacağı sırada telefonu çaldı. Yağız'dan haber beklediği için hemen ciddileşti ve yerinden doğruldu. "Yağız arıyor," dedi şaşkınca. Hemen aramayı yanıtladı.

"Yağız!"

Sevinçle yerimden doğruldum ama Kıraç kaşlarını çattı. "Kimsin sen? Yağız nerede?" Kıraç bağırarak ayağa kalktı. "Ses ver! Seni bulacağım." Telefon kapanmış olacak ki sinirle indirdi kulağından.

"Ne oluyor?"

"Biri Yağız'ın telefonundan aradı, ses vermedi. Yağız olduğunu sanmıyorum." Telaşla ekrana bakıyordu. "Telefonu kapalıydı uzun süredir, polis sinyal bekliyordu. Beni aradığına göre sinyali bulmuşlardır. Ben jandarmaya gidiyorum."

"Ben de geleyim," dedim ama başını iki yana salladı.

"İşimin ne kadar süreceği belli değil, yorma kendini." O hızla ön bahçeye, arabasına giderken ben de oturmaya devam ettim.

Umarım Yağız sağ salim bulunurdu.

Kıraç dün gece yine eve gelmemişti ama sık sık arayıp haberdar etmişti. Sinyali yakınlardaki bir kasabadan bulmuşlardı, polislerle birlikte gitseler de sadece telefon bulunmuştu. Ne bir parmak izi ne de Yağız'a ait bir şey bulunabilmişti.

Meryem'le birlikte Yağız'ın annesini ziyaret etmiş ve biraz da olsa teselli etmeye çalışmıştık. Kadın daha kocasını yeni toprağa vermişken bir de oğlu kayıptı. Yağız'ın tişörtüne sarılmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Meryem, Yağız'ın annesinin yanında kalmak isteyince ben tek başıma dışarı çıktım. Üstümdeki puantiyeli mini elbise rahat olsa da sıcakta bedenime yapışıyordu. Terleyen ensemdeki saçlarımı geriye attım. Arabama yürürken gördüğüm kişiyle durakladım.

Uygar, ileride bir ağacın altında durmuş evi izliyordu. Arabaya gitmekten vazgeçip hızlı adımlarla ona yürüdüm. Hep olduğu gibi sakin ve umursamaz duruyordu.

"Sen ne yüzle buraya geliyorsun? Neden evi gözetliyorsun?" Sorularımla sıkılmış şekilde verdi nefesini.

"Evi falan gözetlediğim yok yazar. Delil toplamaya çalışıyorum."

"Bu masallarını git başkalarına anlat. Herkes senden şüpheleniyor! Ve emin ol çok geçmeden cezanı çekeceksin."

"Sen de sevgilin de çok oluyorsunuz. Daha geçen evimi karıştırdın! İkiniz de benden uzak durun. Yoksa yapacaklarımdan ben sorumlu olmam." Sakince konuşsa da sözleri tehditkârdı.

"Sen beni tehdit mi ediyorsun?"

"Uza yazar, yoksa gerçek bir tehdit neymiş göreceksin." Daha da gerilirken dişlerimi birbirine bastırdım.

"Er ya da geç gerçekler ortaya çıkacak Uygar."

"Sabırsızlıkla bekliyorum," dedi yine rahatça.

Arkamı dönüp bir adım atmıştım ki kolumdan tutarak durdurdu beni. Kolumu hızla çektim. Omzumun üstünden ona baktım. "Dikkatli ol yazar." Bu tehditten çok uyarı gibiydi.

"Sen ortadan kalkarsan bence çok da dikkatli olmak gerekmeyecek." Önüme döndüm ve arabama yürüdüm.

Ben oradan uzaklaşırken o hâlâ aynı ağacın altında durmuş, kı-

sık gözlerle beni izliyordu. Ortada bir ipucu olmasa bile bu adam zaten *ben katilim* diye bağırıyordu!

Eve geçmeden önce markete uğrayıp akşam yemeği için alışveriş yaptım. Kıraç bu aralar çok yoğun ve yorgundu. Ona elimden geldikçe destek olmak istiyordum.

Eve ulaştığımda poşetleri elime aldım. Kıraç'ın arabası evin önündeydi. Demek ki gelmişti. Kıraç'ın arabasının ilerisinde lüks bir araba daha vardı. Misafiri mi vardı acaba?

İlk önce poşetleri bırakmak için kendi evime geçtim.

Bu sırada duyduğum bağırışlarla hızla kafamı kaldırdım. Açık camdan Kıraç'ı görebiliyordum.

"Yeter artık! Bana olan güvensizliğinden bıktım usandım! Bir kez olsun ya, bir kez olsun inan bana! Ama yok, inanmazsın ki. Sen beni hiçbir zaman sevmedin." Kıraç'ın sözleriyle merakla cama yaklaştım.

Kıraç'ın karşısında orta yaşlarda, sarı saçlı ve yaşına göre dinç duran bir kadın vardı.

"Bunun için beni suçlayabilir misin?" diye bağırdı kadın da.

"Oğlunum ben senin, oğlunum! Belki de bir kere suçlamayı bırakıp anne gibi davransaydın o zaman..." Kadın Kıraç'ın yüzüne bir tokat attı.

"Benim senin gibi oğlum yok!"

"O zaman bir daha hayatıma karışmaya kalkışma!" Kıraç sinirle evine girdi, kadınsa bahçede onun arkasından baktı uzun bir süre.

Bu bir aile kavgasıydı, dahil olmamam gerekiyordu. Yine de kendimi bahçe kapısından dışarı çıkarken buldum. Kıraç'ın üzgün olmasından nefret ediyordum.

Ben evden çıktığımda kadın beni fark etti, zaten gergin olan yüzü beni gördüğünde daha da gerilmişti.

"Merhaba," dedim kadına doğru yürürken.

Kadının kaşları derince çatıldı. "Sen burada mı yaşıyorsun?"

Oturduğum eve öfkeyle baktı.

"Evet," dedim hiçbir şey anlayamayarak. Neden bu kadar öfkeliydi? Bu evde yaşamam onu daha da sinirlendirmişti. "Bir sorun mu var?"

"Neden burada yaşıyorsun? Bu dağ başında?"

"Pardon ama neden sorguladığınızı anlayamadım. Kıraç'ın annesi oluyorsunuz sanırım." Onun annesi olmaktan tiksinirmiş gibi buruşturdu yüzünü.

"Kıraç'ı tanıyorsun," dedi ama bunu çok kısık sesle söyledi. "Buradan taşın!"

"Anlamadım?"

"Bir katille komşu olmak istemezsin." Duyduklarımı algılayamıyordum.

"Kıraç benim sevgilim, ne demeye çalışıyorsunuz?" Bu sözlerim, burada yaşamamdan daha çok öfkelendirdi kadını.

"Sevgilisi misin?" Tükürürcesine sormuştu. "Neye bulaştığının farkında mısın kızım sen? Hemen buradan taşınıyorsun! Benim oğlum ruh hastasının teki."

Şok içindeydim.

"Yaşamak istiyorsan hemen eşyalarını topla ve buradan uzaklaş. Bu sana ilk ve son uyarım!" Kadın daha fazla burada durmaya tahammül edemiyormuş gibi uzaklaştı.

"Neden?" diye bağırdım arkasından.

"Çünkü o bir katil!" dedi kadın ama bana dönmedi, hızla ön bahçeye yürüdü. Çok geçmeden motor sesi duyduğumda buradan uzaklaştığını anladım.

Karşımdaki eve baktım, Kıraç'ın evine. İçerideydi, büyük ihtimalle konuştuklarımızı duymuştu.

Bir süre kararsız kaldım yanına gidip gitmemekte. Kadının sözleri kulağımda çınlarken ben yine de yürüdüm Kıraç'ın evine. Kilitli olmayan bahçe kapısını açtım. İçeri girdiğimde sadece sessizlik

vardı.

"Kıraç!" diye bağırarak salonda ilerledim. Tekrar adını bağırmıştım ki onu gördüğümde durdum.

Salonun bir köşesine oturmuştu ama koltukta değildi. Yere oturup bacaklarını kendisine çekmişti. Gözleri kızarık, yüzü acı doluydu.

"Kıraç," dedim yanına ulaşırken.

"Neden geldin?" diye sordu başını kaldırmadan. "Annemin dediklerini duymadın mı? Benden korkmuyor musun?" Sesindeki acı göğsüme bir ağırlık bindirirken yanına oturdum.

"Hayır, neden korkacağım ki? Ben seni tanıyorum."

"Haklı, bir katilim ben! Doğruları söyledi, buradan hemen git. Ben ruh hastası manyağın tekiyim!" Gözünden akan yaşları gördüğümde göğsümdeki ağırlık arttı.

"Hayır, öyle olsaydın burada olmazdım."

"Öyle, bir sözü bile yalan değil."

"Kıraç, bana bak." Çenesinden tutarak başımı kendime çevirmeye çalıştım ama o bana bakmamakta ısrar ediyordu. "Kıraç," dedim üzgünce.

En sonunda başını bana çevirdi, güzel yeşil gözleriyle gözlerime baktı.

"Benden korkmadın, yanıma geldin," diye fısıldadı.

"Senden korkmuyorum," dedim yanağını hafifçe okşayarak.

"Beş yaşındaydım," dedi zorlukla konuşmaya başlayarak. "Ben üç yaşındayken çok güzel bir erkek kardeşim olmuştu ama ben ona hiç alışamamışım. Bende olan ilginin ona kaymasını kıskanmışım. Annemle babam onu benim yanımda sevmeye bile çekiniyorlarmış, ben uyuduğumda seviyorlarmış. Hatta bir kere babamın telefonunda, onu sevdiği videoyu görünce tüm evi ayağa kaldırıp yemeden içmeden kesilmişim." Elimi omzuna koydum ve sıktım destek vermek için.

"Ben beş yaşındayken o henüz iki yaşındaydı. Bir gün eve misafir gelmişti ve misafirler kardeşimi çok sevmişti. Sadece ailemin değil çevredeki insanların da sevgisini kıskanıyormuşum zaten. Annem misafirleri uğurlamak için yanımızdan sadece üç dakika ayrılmış. Sadece üç dakika bizi bahçede yalnız bırakmış. Üç dakika Öykü. Ben kardeşimi havuza itmişim. Kimseye haber vermemişim, yardım istememişim, sadece ona bakmışım. Annem acı bir çığlıkla yanıma gelse de geç kalmıştı."

Gözlerinden yaşlar hızla akarken yalnız değildi, benim de çoktan gözlerimden yaşlar düşmeye başlamıştı.

"Hemen kendini suya attı, kardeşimi çıkardı. On dakika boyunca onu kurtarmak için çabaladı, öyle bir bağırdı ki herkes başımıza toplandı. Onu kurtaramayacağını anladığında bana öfkeyle baktı, yüzüme sert bir tokat attı ve beni *kardeş katili* ilan etti. Oğlunu öldürmüştüm.

O günden sonra bir daha annem yüzüme bakmadı, bana baktığında sadece tiksinti ve nefret gördüm. Babam onun kadar belli etmese de o da varlığımdan hoşnut değildi. Beni evden uzak tutmak için hep yurtdışına, yatılı okullara gönderdiler. Dört yıl önce babam beni aradı ve ülkeye dönüp işlerinin başına geçmemi istedi. İki yıl boyunca yanlarında, onlarla aynı şehirde yaşamaya çalıştım ama her gün bana nefretle bakan o yüzlere dayanamadım. Onlara her baktığımda bir canavar olduğumu hissettim. Bu kasabaya da bu yüzden yerleştim. Burada kimse benim nasıl bir cani olduğumu, kardeş katili olduğumu bilmiyordu, beni seviyorlardı."

Bir süre sessiz kaldım, anlattıklarının ağırlığıyla baş etmeye çalıştım.

"Kıraç, senin suçun değildi. Sen sadece bir çocuktun."

"Hangi çocuk kardeşini öldürür ki Öykü?" diye sordu acıyla. "Ben onu öldürmeseydim, şu an yaşıyor olacaktı. Belki çok iyi anlaşacak, birbirimizden ayrılamayacaktık, belki de benden çok daha hayırlı bir evlat olacaktı."

"Ailen senin bu kıskançlığını fark ettikleri an seni pedagoğa

götürmelilerdi Kıraç. Sen sadece bir çocuktun. Annenin ne olursa olsun sizi yalnız bırakmaması gerekirdi."

Sessiz kaldı, acıyla derin bir nefes aldı. Bakışları bana döndüğünde şaşkındı. "Neden hâlâ buradasın Öykü?"

"Gitmemi mi istersin?"

"İstemem ama neden buradasın? Nasıl bir canavar olduğumu öğrendin, beni artık sevmezsin ki." Elim yüzüne gitti, gözlerindeki yaşları sildim.

"Sen sadece bir çocuktun Kıraç ve bu acıyı ömrün boyunca çekmişsin. Ben senden korkmuyorum, nefret etmiyorum. Bunları öğrenmem hiçbir şeyi değiştirmedi ama bir şeyi değiştirdi. Artık ben de senin acını paylaşıyorum." Gözünden akan yaşlar hızlanırken bana sarıldı.

Onun sarılışına karşılık verdim, başını göğsüme gömdüm. Saçları arasına öpücükler bıraktım. Birbirimize her geçen gün daha çok bağlanıyorduk. Sırlarımız ortaya çıktıkça daha da çıplak kalıyorduk. Belki de birbirimizden o yüzden kopamıyorduk.

Dakikalarca birbirimize sarıldık, Kıraç ara ara acıyla ağladı, ara ara bana daha sıkı sarıldı. En sonunda göğsümde uyuyakaldı.

Ben de duyduklarımın ağırlığıyla gözlerimi yumdum, yanağımı onun yumuşacık saçlarına yasladım.

20. BÖLÜM

Kasabada sessizlik hâkimdi. Kıraç'ın geçmişiyle ilgili öğrendiğim şeyler elbette ondan soğumama sebep olmamıştı. Aksine onu daha çok tanımamı ve anlamamı sağlamıştı.

Hayatıyla ilgili sır olarak sakladığı şeyleri bilerek yanında kalmam onu mutlu ediyordu. Kimsenin onu gerçekten tanıdığında sevmeyeceğini düşünüyordu, bense o tabularını yıkmaya çalışıyordum.

Kıraç'ın telefonuna yapılan aramanın üstünden de bir hafta geçmişti ama Yağız hâlâ bulunamamıştı. Uygar da hâlâ rahatça dışarıda geziniyor ve mesleğine devam ediyordu.

Fotoğrafını çektiğim panoyu defalarca kez incelemiştim ama Uygar'ı içeri tıkmaya yetecek bir şey bulamamıştım. Bu vakaları araştırdığı için çalışma odasında panosunun olması normaldi.

Sıcak havadan bunalmıştım, içeri geçeceğim sırada duyduğum araba sesiyle durdum. Kıraç gelmiş olabilirdi. Her gün Yağız'ı aramaya çıkıyor ve geç saatlerde geliyordu.

Çok geçmeden gelen kişiyi gördüm. Kıraç değildi. Beklenmedik bir misafirdi.

Selin günlerdir beni arasa da aramalarını yanıtlamamıştım, bu hafta sonu düğünü vardı. Her zamanki gibi modaya uygun kıyafetleriyle ve düz saçlarıyla karşımdaydı.

Ama hep olduğu gibi güler yüzlü ve sevecen gözükmüyordu. Saçlarından birkaç ton koyu olan kaşlarını derince çatmıştı.

"Öykü Hanım! Sanırım düğünüme de gelmeyecektiniz!"

Önüme dönüp az önce kalktığım sallanan sandalyeme oturdum. "Düğüne bir uğrayacaktım."

"Öykü!" Sinirle karşıma geçti ama oturmadı. "Yayıneviyle tartıştığını duydum ama onlara kızgınsın diye beni görmezden gelemezsin! Ben senin arkadaşınım!"

"Öyle mi? Gerçekten öyle misin Selin? O yüzden mi yaşadığım her şeye göz yumuyor ve onları sürekli sevimli göstermeye çalışıyorsun! Sen orada bir çalışan olmaktan çok daha fazlasısın benim için ama son zamanlarda seni tanıyamıyorum. Ne yaşarsam yaşayayım onları savunuyorsun. Sana derdimi anlattığımda beni sadece onların çıkarları için dinliyorsun. Belki kötü bir şey yapmıyorsun ama göz yumuyorsun! Yaşadığım ve sana anlattığım her şeye göz yumuyorsun!"

Eli ağzına gitti şaşkınca. Ona öfkeli olduğumu biliyordu ama bu kadar dolduğumu bilmiyordu.

"Cevap versene Selin. Neden sessiz kalıyorsun? Öyle değil desene."

Eli ağzının üstünden düştü, dolan gözlerini kırpıştırdı. "Üzgünüm. Haklısın ama beni anlamalısın. Sen ne kadar kariyerinin zirvesindeysen ben de öyleyim. Hep hayal ettiğim mesleğe sahibim ve bunun mahvolmasını istemedim. Bunu yaparken sana bu kadar zarar verdiğimin farkında değildim." Yorgunca karşımdaki sandalyeye oturdu. "Ama sen de buraya geldikten sonra değişmediğini söyleyemezsin."

"Nasıl değiştim?"

"Önceden sana özel hayatınla ilgilenmediğin için kızıyordum çünkü kendini işine adamıştın. Buraya geldikten sonraysa tam tersi olmaya başladı. Artık işle ilgilenememeye başladın. İlk başlarda bunun sana iyi geleceğini, bunca zaman yorulduğunu düşündüm ama senin toparlanmaya hiç niyetin yoktu Öykü. Bu kasaba sana yaramıyor. Evet, güzel bir ilişkin var ve yemin ederim senin için ne kadar mutlu olduğumu tahmin bile edemezsin. Ama sen mutlu değilsin, bunu göremediğimi mi sanıyorsun? Aklın çok dolu ama artık kitap yazmaktan değil. Sürekli şüpheci ve gerginsin. Daha ne

kadar burada kalacaksın? Ben her şeyden önce senin arkadaşınım ve kararın ne olursa olsun seni destekleyeceğim. Ama burada kalmaya devam edersen kariyerine zarar vereceksin."

Haklı olduğunu biliyordum. Buraya geldiğimden beri çok az yazabilmiştim. Normalde bu kadar sürede bir kitabı çok rahat bitirirdim.

"Döneceğim," dedim sakince. "Büyük ihtimalle önümüzdeki ay tamamen dönmüş olacağım. Kıraç'la bir yolunu buluruz. Ara ara o yanıma gelir ara ara ben buraya gelirim. Ama kariyerimde de değişiklikler yapacağımı bil." Duydukları onu mutlu etmişti, gülüşünü bastırmaya çalıştı.

"Ben sadece senin için endişeleniyorum. Ne yaparsan yap, seni destekliyor olacağım, yeter ki bu zamana kadar verdiğin emekleri çöp etme." Ardından aramızda derin bir sessizlik oluştu. "Hafta sonu geleceksin değil mi? Kıraç'ı da getirirsin."

"Elbette geleceğim," dediğimde aramızdaki gerginlik azalmaya başlamıştı.

"Güzel, artık aradığımda açarsın da?"

"Bakarım," dedim omuz silkerek. Onunla bu yüzden yakındık. Sorun ne kadar büyük olursa olsun yüzleştiğimizde çözemediğimiz bir mesele yoktu.

"Sen benim nikâh şahidimsin! Bakamazsın! Geleceksin." Yerinden kalktı. "Benim gidip hazırlıklara devam etmem gerek yoksa Mahir'in annesi her şeyi kendi bildiği gibi yapacak. Buraya sadece seninle konuşmak için geldim."

"Bari bir kahve iç, öyle git."

"Yok yok, yolum uzun." Onu uğurlamak için ayağa kalktım. Gitmeden önce birbirimize sarıldık ve sonunda onu affettiğimden emin olduğunda yola çıktı.

Zaten hayatım yeterince karmaşık giderken arkadaşlarımla tartışarak daha da karmaşık bir hale getirmek istemiyordum.

Eve dönüp klimanın altına attım kendimi. Üstümde bir ağırlık vardı. Belki de gerçekten artık bu kasaba bana iyi gelmiyordu.

Kıraç henüz eve gelmemişti, bir ara aramış ve işlerinin uzadığını söylemişti. Keskin'i de bugün getirecekti, onu da özlemiştim.

Koltukta uzanmış televizyon izlerken ince örtüyü üstüme çektim. Hava ne kadar sıcak olursa olsun üstüme bir şey örtmeden yatamıyordum. Gözkapaklarım ağırlaşırken duyduğum çığlıkla gözlerimi hızla açtım.

Sadece televizyondan geliyordu. Korku filminden çıktım, hayatım yeterince gerilim ve korku doluydu zaten. Komedi filmi açtım. *The Hangover** filmini izlemekten asla sıkılmayacaktım.

Kapı tıklatıldı. En sonunda koltuktan söylenerek kalktım. Kapıya doğru yürürken durdum. Kıraç genelde bahçe kapısından geliyordu, dış kapıdan değil.

Sessizce kapıya doğru yürümeye devam ettim. Kapının yanındaki perdeyi hafifçe aralayıp kapıyı çalan kişiye bakmaya çalıştım. Kimse yoktu.

Kalbim korkuyla çarpmaya başlarken hızla bahçe kapısına koştum. Bahçe kapısı ardına kadar açıktı. Burayı en son açık bırakıp bırakmadığımı hatırlamıyordum. Ön kapıyı kilitlediğim gibi kilitledim ama bu yeterli bir güvenlik yöntemi değildi.

Etrafta olanları duyabilmek için televizyonun sesini kıstım.

Yukarıdan ses geliyordu. Asma kattan gelen, ahşabın ezilme sesiydi bu. Başımı ağırca yukarı kaldırdım, üst kat karanlık olduğu için görünmüyordu ama orada biri vardı, beni izliyordu.

İçimdeki korku artıyordu ama bunu göstermemeye çalıştım. Elim sakince tekrar bahçe kapısına gitti. Ben kilidi açtığım an yukarıdaki hareketlenme hızlandı. Bana doğru koşuyordu.

* Türkçeye *Felekten Bir Gece* olarak çevrilmiş 2009 yılı Amerikan yapımı bir komedi filmi. -ed.n.

Hızla bahçe kapısından çıktım ve yola koştum. Tüm gücümle koşarken beni kovalıyordu. Omzumun üstünden baktım. Daha önce de gördüğüm o iri bedendi. İri ve uzun...

Yine siyahlar içindeydi, bir kapüşonlu giyinmişti.

Daha hızlı koştum, arabamın anahtarını alamamıştım. Yalınayak yolda koşarken peşimden geliyordu.

Issız yoldan gece vakti bir tane bile araba geçmiyordu. İleriden gelen arabanın farlarını gördüğümde yardım istercesine ellerimi kaldırdım.

Omzumun üstünden arkaya baktım. Artık peşimden gelmiyordu, gitmişti. Araba çok geçmeden önümde durdu. Farlar gözümü aldığı için gelen kişiyi göremiyordum, elimi gözlerimin üstüne siper ettim.

"Yazar?" Uygar'dı. "Bu halin ne?"

"Biri beni kovaladı, evime girdi."

Beni kolumdan tutup kenara çekti. Artık farlar gözlerimi almıyordu. Uygar buradaydı ama o buradaysa beni kovalayan kimdi?

"Seni jandarma karakoluna bırakıp evine bakmamı ister misin?" Sorusuyla başımı iki yana salladım.

"Telefonumu almadım, Kıraç'ı arayacaktım."

"Gel yazar, seni evine götüreyim." Arabasının kapısını açtığında binip binmemekte kararsızdım. Yağmurdan kaçarken doluya tutulmak istemiyordum. Gerçi daha ne kadar beter bir dolu olabilirdi, onu da bilmiyordum. "İstersen yürüyelim," dedi anlayışla.

Arabaya bindim. Daha önce onunla defalarca yalnız kalmıştım ve bana bir zarar vermemişti. O da sürücü koltuğuna geçti.

"En son nerede gördün adamı?"

"Farlarını gördüğüm an yok oldu," dedim sıkıntıyla. Tüm bedenim titriyordu hâlâ adrenalinin etkisiyle.

"Evine nasıl girdi?"

"İlk önce dış kapı çaldı ama kapıya baktığımda kimse yoktu. Bahçe kapısı açıktı, oradan girmiş olmalı. Eğer kaçmasaydım beni de öldürecekti, diğerleri gibi, parçalayarak." Ben telaşla konuşurken Uygar sakince dinliyordu.

"Ormandaysa izini takip edelim biz," dedi eli telefonuna giderken.

"Sen değildin, katil sen değilsin," dediğimde durakladı.

"Ben değilim zaten yazar. Sağ ol ya." Alayla güldü. Telefonundan jandarma karakolunu arayıp araştırma yapılması için konum verdi.

"Kim o zaman? Yağız nerede o zaman? Bunları kim yapıyor?" Gerçekten artık kafayı yiyecektim. Olan hiçbir şeyi bir mantığa oturtamıyordum.

"Ben de onu araştırıyorum."

Çok geçmeden evin önünde durduk. Kıraç gelmişti, arabası buradaydı. "Öykü!" Etrafta seslenerek beni arıyordu. Keskin de yanındaydı ve havlayıp duruyordu.

Motor sesini duyduğunda yanında Keskin'le birlikte bahçe tarafından çıktı. "Teşekkür ederim, sen gelmeseydin bana zarar verecekti."

"Hadi in yazar yoksa sevgilinle yine birbirimize gireceğiz." Uygar haklıydı.

Kıraç, Uygar'ın arabasını görür görmez gerilmişti. Bir eli belinde sinirle Uygar'a baksa da gözleri bana kaydığında çatık kaşları düzeldi.

Arabadan inip ona ulaştım. Korkuyla sarıldığımda, sarılışıma karşılık verdi. "Ne oldu? Sana bir şey mi yaptı?" Sorusuyla başımı iki yana salladım.

"Hayır, sadece yardım etti. Biri evime girdi, beni takip etti."

"Ne?" Kıraç beni omuzlarımdan tutarak uzaklaştırdı. Yüzümü avuçları arasına aldı. "Sana bir zarar geldi mi?"

"Hayır ama Uygar'ı görmeseydim kurtulamayacaktım. Katil o değil." Son cümlemi fısıldayarak söylemiştim.

Uygar da arabadan inip yanımıza ulaştı. Kıraç beni tekrar göğsüne çekti.

"Teşekkür ederim," dedi Kıraç kolumu hafifçe okşayıp beni sakinleştirmeye çalışırken. "Senden hâlâ hazzetmiyorum ve hâlâ başşüphelim de sensin ama Öykü'ye yardım ettin."

"Görevimi yapıyordum Zengibar. Şimdi evi inceleyeceğim, sen de bence katil dolaşan bir kasabada sevgilini yalnız bırakıp durma. Yoksa aman, kurt falan kapar." Kıraç iyi niyetli olmaya çalışsa da Uygar o kadar gıcık davranıyordu ki Kıraç ona sinir olmaya devam ediyordu.

"Ben kamera kayıtlarını çıkaracağım. Öykü sen benim evime geç, kapıyı kilitle. Seni evde göremeyince, üstelik kapının açık, telefonunun da salonda olduğunu görünce neredeyse kafayı yiyecektim. Hadi geç eve. Ben birazdan geleceğim."

Zaten daha fazla ayakta durabilecek takatim yoktu. Eve geçerken Keskin'i de yanıma aldım. Kıraç'ın salonuna girdim. Onun evi çok daha güvenilirdi.

Yaşadıklarımın şokunu atlatmam biraz zaman alacaktı. Beni kovalayan kişi aradığımız katilse ne kadar vahşi olabileceğini biliyordum.

Kıraç ve Uygar'a aralık camdan baktım. Birbirlerine bir şeyler söylüyorlardı ve yüz ifadelerinden sadece laf soktukları belliydi.

Keskin de yanımda dolanıyordu. "Obez mi oldun sen?" Sorumla yüzüme baktı. "Beni de az kalsın katil yakalayacaktı." Burnumu çektim. "Gerçekten, zor kaçtım."

Keskin'le salondaki koltuklara oturduk. Ben ona dert yanarken o da uzun süre beni dinledi.

Çok geçmeden Kıraç eve girdi. "İyi misin?" Sorusuyla başımı olumlu anlamda salladım.

Yukarı çıkacaktı ki birden vazgeçerek yanıma oturdu. "Öykü, bence kasabada kalmaya devam edeceksen benimle yaşa. Görüyorsun, ben hep burada olamıyorum."

"Gideceğim, sanırım kitaba kendi evimde devam etmem daha iyi olacak."

"Gideceksin," dedi fısıldayarak.

"Gitmem bir şeyi değiştirmeyecek Kıraç, biz yine birlikte olacağız. Katili bulmak istiyordum ama bu gece bunu yapacak bir yüreğe sahip olmadığımı anladım." Gözümden akan yaşı silecektim ki o benden önce davrandı.

"Sana söz veriyorum, o katili bulacağım ve sırf sana böyle hissettirdiği için bile onu mahvedeceğim."

Bana sıkıca sarıldı. Hissettiğim güvenle içimdeki korku gittikçe azaldı. Yorgunca yumdum gözlerimi.

21. BÖLÜM

Kıraç dün yaşadıklarımdan sonra bir an bile yanımdan ayrılmamış, hatta keyfimi yerine getirmek için elinden geleni yapmıştı. Birlikte kahvaltı yapıp göle girmiş, güneşlenmiştik. Hatta duşumuzu bile birlikte almıştık!

Kendi evime hiç geçmemiştim. Geçmek de istemiyordum. Telefonumda sosyal medya hesabımda gezinirken Kıraç da beni sakinleştirmek için piyano çalıyordu.

Telefonu bırakıp başımı koltuğa yasladım ve onu izledim. Altında siyah bir şort vardı, üstü çıplaktı. Kaslı bedeniyle, alnına düşen saçlarıyla, arada bana bakan yeşil gözleriyle gerçek olamayacak kadar güzeldi.

Birden parmakları durdu. "Bana öyle bakmaya devam edersen seni yiyeceğim." Sözleriyle kıkırdadım ve ona öyle bakmaya devam ettim.

Altdudağını ıslatarak derin bir iç çekti. Piyanosunun başından kalktı ve tam başımda durdu. Eğilip beni öpeceği sırada telefonum çalmaya başladı.

Mahir arıyordu.

Yarın düğünleri vardı ve ben daha ne giyeceğime bile karar verememiştim. Telefon çaldığı için beni öpmekten vazgeçip yanıma oturdu Kıraç. Ben de aramayı yanıtladım.

"Öykü, Selin dün senin yanına geldi mi?"

"Evet, geldi. Gerçi çok durmadı, hazırlıklar için döndü." Bir süre ses vermedi Mahir. "Bir sorun mu var?"

"Selin'e ulaşamıyorum dünden beri. En son senin yanına gelirken konuşmuştuk." Kalbim korkuyla çarparken yerimden doğ-

ruldum. Kıraç gerildiğimi anlayarak meraklı bakışlarını üstüme çevirdi.

"Ne? Dünden beri haber alamıyor musun? Annesine ulaştın mı?"

"Evet! Kadın endişelenmesin diye belli etmemeye çalıştım ama gece eve de gitmemiş."

"Tamam, sen sakin ol, belki telefonu arabası falan bozulmuştur," dedim onu sakinleştirmek için saçmalarken.

"Umarım, neyse ben onu biraz daha arayacağım. Sana durumu haber veririm." Yorgunca kapattı telefonu.

Telefonu kulağımdan indirdiğimde hâlâ şaşkındım. "Sorun ne?" Kıraç'ın sorusuyla yutkundum.

"Selin dün yanıma gelmişti, aramız bozuktu. Konuştuk, düzeltik aramızı ama çok durmadı. Eve gitmemiş, Mahir ona ulaşamıyormuş."

"Sakin ol sen. Dün şehir yolundan geldim ama yol üstünde durmuş bir araba gördüğümü hatırlamıyorum. Ben bir araştıracağım." Kıraç hemen yerinden kalkarken bense düşünüyordum.

Ya o katil benim yanıma gelmeden önce ona zarar verdiyse? Ya ona da diğerlerine yaptığı işkencelerden yapmış ve...

Göğsüm daralıyordu.

"Ben en iyisi şehre gideyim," dedim telaşla yerimden kalkarak. "Zaten yarın düğün vardı, onun için gidecektim ama erken gideyim." Kıraç bilgisayarını açmışken sözlerimle duraksadı.

"Ben de geleyim seninle, tek gitme."

"Olur," dedim ağlamamaya çalışarak. "Kıraç, katil onun da karşısına çıkmamıştır değil mi?" Yüzünde hep gördüğüm o kendinden emin ifadeyi görmek istedim ama göremedim.

Bana yaklaştı, ellerini omuzlarıma koydu. "Selin'i bulacağız Öykü. Sakin ol. Hemen hazırlanıp çıkalım, hem yolda da benzin istasyonlarına sorarız. En kötü radar kameralarına baktırırız, illa bir şekilde karşımıza çıkar."

İkimiz de hızlıca eşyalarımızı toparladık. Benim arabamla daha rahat yolculuk yapacağımızı düşündüğüm için Kıraç'ı da buna ikna ettim. T-Roc'un bagajına eşyalarımızı yerleştirip yola çıktık.

Yol boyunca neredeyse tüm benzin istasyonlarında durup Selin'i tarif ettik ancak bilen kimse yoktu.

İçimde kötü bir his vardı ve her geçen saniye daha da şiddetleniyordu.

Selin tam anlamıyla kayıptı!

Bakmadığımız yer kalmamıştı, polise de gitmiştik. Kasabada olanlar yüzünden Mahir, Selin'in başına bir şey geldiğine neredeyse emindi.

Bugün düğün günleriydi ama Selin yoktu.

"Tüm arkadaşlarımızı aradım, kimsenin haberi yok," dedi Hande zorlukla konuşarak.

"Polisten haber de gelmedi," dedi Akın da üzgünce.

Mahir dolu gözleriyle koltukta oturmuştu, bizimle çok konuşmuyor, sadece Selin'den gelecek en ufak bir haberi bekliyordu.

"Kasabaya girişine kadar radar görüntüleri var ancak çıktığına dair yok," dedi Kıraç da gergince. Bize destek olmak için elinden geleni yapıyordu.

"O zaman kasabaya gidelim, arayalım her yeri," dedi Mahir kısık sesle.

"Olur, gidelim," dedim hemen.

"Ben tüm kasabadaki tanıdıklarımla konuştum, Selin'in fotoğraflarını attım ama gören olmamış. Yine de gidelim, daha detaylı araştırma yaparız," dedi Kıraç elindeki bilgisayarı kapatarak.

Selin'in gelinliği salonun başucunda, mankenin üstünde duruyordu.

Bugün evlenecekti. Hayatının aşkıyla bugün evlenecekti. Gözümden akan yaşları elimin tersiyle sildim. Zaman geçtikçe umut-

larım tükeniyordu. Eğer o katilin eline düştüyse, en kötü şekilde öldüğünü bilmek nefesimi kesiyordu.

Kıraç'ın telefonu çaldı. Hızla aramayı yanıtladı ama karşısındaki kişiyle hiç konuşmadı. "Geliyorum," dedi sadece zorlukla. Tüm yüzü acıyla gerilmişti.

Telefonu parmakları arasından kaydı, bacağının üstünde duran bilgisayarına düştü. Hepimizin bakışları merakla ona döndü.

"Yağız bulunmuş..." Durakladı, gözlerini acıyla yumdu. "Ama sadece bedeni."

Hissettiğim acı katlanarak arttı. Hıçkırığımı bastırmak için elimi ağzıma götürdüm.

"Meryem aradı, dün gece bulunmuş." Çenesi titriyordu konuşurken. Kıraç'a sıkıca sarıldım.

Salondaki diğer herkes sessizdi. Çünkü bu haber Selin'le ilgili umutları daha da tüketmişti.

Dün içine düştüğüm korku, yerini tamamen öfkeye bırakmıştı. O katili bulmadan hiçbir yere gitmiyordum!

Kasabaya döndüğümüzde yalnız değildik. Hande, Akın ve Mahir de gelmişti. Ozan yurtdışında olduğu için daha hiçbir şeyden haberdar değildi.

Mahir her tarafta Selin'i ararken biz de ona yardım ediyorduk. Polisle, jandarmayla birlikte bakmadığımız bir delik kalmamıştı.

Mahir o kadar öfkeliydi ki herkesin evlerinin aranması için izin çıkarttırmaya çalışıyordu.

Kıraç'ı pek göremiyordum çünkü Yağız'ın cenazesiyle ilgileniyordu. Bugün adli tıp raporu çıkacak ve sonrasında da cenazesi düzenlenecekti. Bu süreç boyunca Uygar'ın sessizliği dikkatimden kaçmamıştı, etrafta yoktu.

"Bunların başımıza geldiğine inanmıyorum," dedi Hande yorgunca.

"Ben de! Ayrıca bu kadar kişinin kaybolduğu, etrafta bir katilin cirit attığı kasabada nasıl yaşamaya devam edersin, buna da inanamıyorum," dedi Akın da sinirle bana bakarak.

"Katili bulmak istedim ama elimde hiçbir şey yok. Sanki görünmez! Hiçbir iz yok."

"Kız bu hayalet katil olmasın sakın." Akın birden çok mantıklı konuşmaya başlamıştı!

Hande'yle ikimiz de ona döndüğümüzde susarak önüne döndü.

"Mahir mahvoldu, buradaki olayları öğrendikçe daha da kötü oluyor," dedi Hande üzgünce.

"Haklı, dün düğünleri olacaktı. Gelin kayıp. Gerçi sadece kayıp olsa yine iyi." Akın hızlı hızlı konuşurken bakışlarımızı gördüğünde yine sustu.

"Belki de bu kasabada değildir, sonuçta radar görüntüleri otoyoldan başlıyor. Belki de kasabadan çıktığında, henüz otoyola varmadan farklı bir yerde başına bir şey geldi," dedim akıl yürütmeye çalışarak.

"Çevre ilçelerin hepsine bakıldı. Gerçi olabilir de. Bilmiyorum." Hande, sakinleşmek için işaretparmaklarıyla şakaklarını ovaladı.

"Ben radar görüntülerine çok da güvenmiyorum, bence şehri daha dikkatli araştıralım," dedi Akın. "Burası küçücük bir kasaba, ormanlar köpeklerle arandı ve hiçbir şey çıkmıyor. Zaten Mahir de burada kaldıkça daha kötü oluyor."

Üçümüz aramalar sırasında epey yorulmuş ve merkezdeki kafeye oturmuştuk. Kasabadaki sessizlik sanki her gelen kötü haberle daha da artıyordu.

Biz otururken içeri giren kişiyle gözlerim kısıldı. Uygar kasabada geldiği tek yere gelmişti yine, kafeye. İçeri girip de beni gördüğünde bakışları kısa bir an üstümde gezindi, yanımdakilere bakmadan önüne döndü.

Kendine bir kahve alıp her zaman oturduğu masaya geçerken Hande ve Akın da onu inceliyordu.

"Bu senin evine gelen gıcık jandarma değil mi?" diye sordu Akın fısıldayarak. Başımı olumlu anlamda salladım.

"Ya katil oysa ve jandarma olduğu için göze batmıyorsa?" Hande irice açtığı gözleriyle bize doğru eğilerek fısıldadı.

"Aslında göze batıyor, tüm kasaba katilin o olduğunu düşünüyor."

"Mahir duymasın, yapışır adamın yakasına," dedi Akın da kısık gözleriyle Uygar'ı süzerek.

"Ben onun katil olmadığına eminim." Sözlerimle sanki ondan bahsettiğimi anlamış gibi bakışlarını üstüme çevirdi.

"Nasıl eminsin? Bence tam katil tipi var. Ted Bundy gibi! Düşünsene, ya çok çekici olduğu için yakalanmıyorsa!" Hande telaşlı telaşlı konuşurken ben başımı iki yana salladım.

"Hayır, daha önce katil beni kovaladı ve beni kurtaran o oldu."

"Ne? Katil seni mi kovaladı?" Akın sesine hâkim olamayıp bağırdı. Uygar önüne döndü ve hiçbir şeyi umursamadan kahvesini yudumlamaya devam etti.

"Evet, pek normal olmasa da katil de değil gibi."

Cümlemi tamamlamamla kafenin kapısının açılması bir oldu. Bu sefer sadece bir kişi değildi giren, küçük bir ordu girmişti. Polisler, jandarmalar ve hepsinin arasında Kıraç.

Neler olduğunu anlamak için telaşla yerimden doğruldum.

Uygar sakince kahvesini yudumlamaya devam ediyordu. Polisler ona ulaşıp sertçe yerinden kaldırdı, kelepçe takarlarken sesi bile çıkmadı.

Kıraç ona yaklaştı polislerin arasından. "Sonunda pisliklerin ortaya çıktı, hak ettiğin yere gidiyorsun."

"Ama benim seninle daha işim bitmedi," dedi Uygar rahat şekilde.

Daha fazla konuşamadılar çünkü Uygar kafeden yaka paça çıkarıldı. Çıkmadan önce bana kısa bir bakış attı.

"Öykü." Kıraç birkaç adımda yanıma ulaştı, elini belime sardı ve beni kendisine çekti.

"Neler oluyor?"

"Yağız'ın otopsi sonuçlarından Uygar'a ait DNA örnekleri çıktı. Evinin altında gizli bir depo bulundu, depoda da daha önceki maktullerin ölümleriyle eşleşen silahlar ve kesici aletler çıktı." Kıraç'ı şaşkınca dinledim.

"Selin'le ilgili bir şey bulundu mu?" Sorumla üzgünce başını iki yana salladı. "Yani katil gerçekten Uygar mı? Ama olamaz ki."

"Seni kovalayan kişinin farklı biri olduğunu ve Uygar'ın masum olduğunu düşünüyorsun?" Tek kaşı havalandı. "Evet, bu benim de aklımı fazlasıyla karıştırdı ama tüm oklar onu gösteriyor. Belki de bir yardımcısı falan vardır, bilemiyorum. Sorguda bir şeyler açığa kavuşur diye umuyorum."

"Kasabaya bak, korkunç," dedi Akın varlığını hatırlatarak. "Yani jandarma amiriniz katil, bizim yakın arkadaşımız da kayıp, ay bayılacağım şimdi." Numaradan Hande'ye doğru bayıldı Akın.

Hande son anda kaçarak Akın'ın başının boşluğa düşmesini sağladı. Akın yere düşecekken son anda masaya tutunarak ayakta kaldı.

"Eve geçelim, Mahir hâlâ polislerle birlikte. Bir gelişme olmazsa o da eve gelecek." Kıraç'ın sözleriyle çantamı aldım. Birlikte dışarı çıktık.

Tüm kasaba sokaktaydı. Herkes hem üzgün hem de mutluydu. Kayıplar için üzgün, katilin yakalanmasından mutlulardı.

Uygar jandarma aracına bindirilirken kasabadakiler onu yuhluyor, küfürler ediyorlardı. Yağız'ın annesi ağlayarak Uygar'ın üstüne atlamaya çalıştığında onu tutan Meryem'di.

Uygar suçsuz değildi ama bence asıl aranan kişi o değildi. Ya da sadece ben her şeyin bu kadar çabuk açığa kavuşmasına inanamıyordum.

22. BÖLÜM

Selin'e ulaşamıyorduk. Selin'in kaybolması üzerinden bir haftadan fazla süre geçmişti. Aramalar devam ediyordu, Uygar sürekli sorguya alınıyordu.

Selin'e dair en ufak bir iz bile yoktu. Ne arabası ne de ona ait en ufak bir şey bulunmuştu.

Mahir, Akın ve Hande şehre dönmüşlerdi. Görünüşe göre kasabada her şey ortaya çıkmıştı ve onlar da çareyi şehri aramakta bulmuşlardı.

Bense ümitsizdim. Selin'i kaybettiğimizi hissediyordum.

"Öykü, bir şeyler yer misin artık? Kaç gündür doğru düzgün hiçbir şey yemiyorsun. Hadi güzelim, güçsüz düşeceksin."

"İştahım yok."

Yanıma oturdu, elleri ellerime gitti. "Biliyorum ama kendini biraz da olsa zorlayamaz mısın? Zor günler geçirdik, kayıplar verdik ama geçti. Geçecek. Meryem ve Yağız'ın annesinin durumu da çok kötü. Ara ara onları ziyaret ediyorum. Ama atlatacaklar." Başımı kaldırıp yeşil gözlerine baktım.

"Sen atlatabildin mi?" O da atlatamamıştı ki. Sürekli bir şeylerle uğraşıp kendini meşgul ediyordu ve atlattığını zannediyordu.

"Atlatacağım," dedi emin şekilde. "Yağız çok temiz bir gençti, çok zekiydi. En çok istediği şey bu kasabadan gitmek ve şehirde iyi bir üniversiteye yerleşmekti. Onun yaşayamadığı hayatı düşünüyorum, hayallerini ve potansiyellerini düşünüyorum. Sonra bunların onunla birlikte yok olduğunu hatırlıyorum ve bu beni mahvediyor." Dolan gözlerini kırpıştırdı, bakışlarını ellerime indirdi. Elin-

de olmayan elimi yanağına götürdüm. Kirli sakallarını hafif hafif okşadım.

"Bana iyi görünmek için iyiymiş gibi rol yapmana gerek yok ki Kıraç. Acımızı da birlikte yaşamalıyız." Yüzüme baktı, gözünden bir damla yaş düştü.

"Selin'i bulacağız, en azından onun için hâlâ umut var," diyerek elimi sıkıca tuttu.

"Ben pek öyle hissetmiyorum."

"Gözlerinde hüzün görmekten nefret ediyorum. Böyle olmaması gerekiyordu, mutlu olman gerekiyordu. Bu kasabanın sana iyi gelmesi gerekiyordu."

"Geldi de zaten, sen geldin bana." Alnımı alnına yasladım. "Olan kötülükler bizim elimizde değildi, durdurmak için her şeyi yaptık. Ayrıca ben yine de çok rahat değilim. Bence kaçırdığımız bir nokta var."

"Sence neyi kaçırıyoruz? Uygar masum mu?"

"Belki, bilmiyorum." Derince ofladım.

"Gerçekler er ya da geç ortaya çıkar Öykü." Arkasına yaslandı hüzünle. "Uygar sürekli sorguda, özellikle Selin'i bulmak için ayrıca üstüne gidiyorlar ama ifadesi hiç değişmiyor. Tabii itiraf etmesini beklemiyoruz ama itiraf etmesi durumunda cezasında iyi bir indirim yapılacağı da söylendi."

Artık o da Uygar'dan eskisi kadar şüphelenmiyordu. "Peki sence bulunan şeyler... Ona ait DNA... Sence katilin oyununa mı geliyoruz?"

Bunu itiraf etmiyordu bana. Beni daha fazla germek istemiyordu ama içten içe bunu düşündüğünü biliyordum.

"Olabilir. Katil neden bu kadar süre yakalanmadı? Zeki olduğu için. Uygar katil olsaydı elinde bu kadar kanıt bırakmazdı, yok ederdi. Belki de bu asıl katilin bir oyunu." Derin bir of çekti. "Bilmiyorum Öykü. Çok karışık, hiçbir şeyden emin olamıyorum. O

Uygar itinden bir halt çıkacağına emindim ama tutuklandığından beri altından çıkan tek şeyin gıcıklık olduğunu düşünüyorum."

"Kıraç, sen elinden gelen her şeyi yaptın."

"Yapmadım, Yağız'ı koruyamadım." Zorlukla verdi nefesini. "Selin'i bulacağız." İnançla gözlerime baktı, önce kendini inandırmaya çalışıyordu, sonra da beni ama içten içe inandığı şeyin ne olduğunu biliyordum.

"Umarım."

"Onu bulmak için her şeyi yapacağım."

"Zaten yapıyorsun Kıraç, kendini daha fazla tehlikeye sokmanı istemiyorum." Beni kendisine çekti, kolunu omzuma sardı ve başımı göğsüne yasladı.

Ona her yaklaştığımda kalbi çok hızlı atıyordu, gözlerimi yumdum yorgunca.

Kapı tıklatıldığında Kıraç söylenerek beni göğsünden ayırmak zorunda kaldı. O kapıyı açarken Keskin de hemen onun yerine geçti. Keskin'in tüylerini okşadım.

"Hoş geldiniz." Kıraç çok geçmeden içeri döndü. Yanında Yağız'ın annesi de vardı. Kadın acıdan çökmüştü. "Keşke beni arasaydın, kendini buraya kadar yormasaydın Meral abla." Kıraç kadına oturması için nazikçe koltuğu gösterdi.

"Hoş geldiniz," dedim ben de yerimden doğrularak. Gerçi kadın önünü bile göremeyecek kadar kötü bir haldeydi.

"Kıraç, kime gideceğimi bilemedim. Yağız'ın seni ne kadar sevdiğini, güvendiğini biliyorum, ben de çareyi sana gelmekte buldum." Meral abla konuşurken Kıraç da ona bir bardak su verdi. Yanıma oturduğunda Keskin aramızdaydı.

"Dün gece Yağız'ın kıyafetlerini toplamak için odasına çıkmıştım, odada biri vardı. Beni gördüğünde camdan atlayıp uzaklaştı. Kim olduğunu ya da ne istediğini bilmiyorum ama jandarmaya gidemedim. Jandarmaya gidersem Uygar'ın suçları hafifleyebilir.

Oğlumu o öldürdü ama biri de yardım ediyor olabilir." Meral ablanın sözleriyle Kıraç'la birbirimize baktık.

Biz de tam olarak bundan şüpheleniyorduk.

"Sence neden Yağız'ın odasına girdi? Nasıl bir tipti?" diye sordu Kıraç dirseklerini dizlerine yaslayıp öne doğru eğilerek.

Meral abla bir süre düşündü. "Uzun boylu, iri bir adamdı. Siyah giyinmişti, başında da şapka vardı, yüzünü göremedim." Beni daha önce izleyen ve kovalayanla aynı kişiydi.

"Sence katil o olabilir mi? Belki de Uygar değildir?" Kıraç'ın sözleriyle Meral başını hızla iki yana salladı.

"Hayır! Oğlumu Uygar öldürdü, eminim."

İşler çözülmesi gerekirken gittikçe daha karmaşık bir hal alıyordu.

"Meral abla, sen burada çok yoruldun, çok acı çektin, biraz uzaklaşsan mı acaba? Sana istersen şehirde bir yer ayarlayayım?" Kıraç'ın sözleriyle Meral yine başını iki yana salladı.

"O şerefsiz benden hem kocamı hem oğlumu aldı. O cezasını alana kadar hiçbir yere gitmiyorum ben!"

"Ama bu durumu jandarmaya, polise bildirmemiz daha iyi olmaz mı? Ayrıca bu kişi sana da zarar verebilirdi ve dışarıda dolandığı her an başka birine de zarar verme ihtimali var." Kıraç ikna edici konuşsa da Meral pek ikna olacakmış gibi durmuyordu.

"Hayır, Uygar'ın cezası hiçbir şekilde hafifletilmemeli."

Kıraç sıkıntıyla verdi nefesini, ne yapacağını şaşırmıştı.

"Tamam, sen istemezsen bahsetmem ama dikkatli ol, sana zarar verebilir."

İkisinin konuşmasına dahil olmuyordum, yorulmuştum ve bu kargaşa dayanabileceğimden çok daha fazlaydı. Kıraç hep soğukkanlı davranıyor ve mantıklı düşünebilmenin bir yolunu buluyordu.

En sonunda Kıraç, Meral ablayı evine bırakmak için ayaklandığında ben de Keskin'le baş başa kaldım.

Masanın üstünde duran bilgisayarımı kucağıma aldım ama bu sefer yazmadım. Yazdığım her şeyi sildim ve en baştan başladım.

Selin hâlâ kayıptı ama arabası bulunmuş, kasabaya yakın bir denizin dibinde çıkmıştı. Bu Selin'in bulunacağına dair tüm umutları da beraberinde götürmüştü. Artık onu bulsak bile hayatta olduğunu sanmıyordum.

Uygar'ın tutukluluğu devam ediyordu. Kıraç arada onun hakkında bilgi almaya çalışsa da durumu da verdiği ifadeler de değişmiyordu.

Kasabada büyük bir sessizlik vardı, artık ne kayıplar ne de ürkütücü şeyler oluyordu.

İki haftadır yemek yiyip uyumak dışında tek yaptığım şey yazmaktı. Yeni kitabımın sonlarına geliyordum ve bu kitabımın daha önce yazdığım hiçbir kitaba benzemediğini biliyordum. Hem buruk hem de heyecanlıydım. Buruktum çünkü çok kayıp vermiştim, heyecanlıydım çünkü artık bir şeylerin sonuna geldiğimi görüyordum.

"Bana ne zaman okutacaksın?" diye sordu Kıraç masama taze sıkılmış portakal suyu bırakırken. Ekranı kaydırdım ve yazdıklarımı ona göstermedim.

"Bitirince." Eğilip saçlarım arasına bir öpücük bıraktı.

"Kendini çok yıpratıyorsun," dedi düşünceli şekilde.

"Rahatlıyorum."

"Biliyorum, o yüzden bir şey diyemiyorum." Yanıma oturdu, elimi avuçları arasına aldı. "Selin'den sonra kendine gelemedin bir türlü. Sanırım artık umudun kalmadı."

"Kalmadı." Bunu bu kadar rahat söyleyebilsem de kabullenmem epey uzun sürmüştü.

"Sence bu sessizlik normal mi? Katil her şeyi Uygar'ın üstüne yıktı ve artık durdu mu?" Kıraç'ın sorusuyla omuz silktim.

"Sanırım asla bilemeyeceğiz ama bence bir seri katil durmaz. Bu katil öldürmek için öldürmüyor ki... İşkence çektirmekten zevk aldığı için öldürüyor. Belki şu an duruyor, belki de oyununa devam ediyor ama er ya da geç oyundan sıkılacak."

"Ve o zaman kendini ele verecek," dedi beni onaylayarak. "Tamam, şu katilden bahsetmekten çok bunaldım, yüzünün güldüğünü görmek istiyorum." Gülümsedim. "Evet, bu eşsiz gülüşten bahsediyorum."

Akşam güneşi yavaş yavaş batıyordu. Ben yazmaya dönerken Kıraç da eve girdi.

Son zamanlarda arkadaşlarımla da konuşmuyordum, Selin'in kaybolmasının ardından hepimiz dağılmıştık. Sadece bir ara Ozan aramış ve bana saydırıp kapatmıştı. Mahir de Ozan da Selin'in kaybolmasından beni suçlu tutuyordu. Akın ve Hande'nin ne düşündüğünden emin değildim ama onlar da aynı şeyleri hissediyor gibilerdi.

İşin kötü yanı, ben de kendimi suçluyordum.

Buraya hiç gelmeseydim Selin de kasabanın kötü katilinin kurbanı olmayacaktı. Ona küsmeseydim, düğününden bir gün önce gelip gönlümü almaya çalışmayacaktı.

Duyduğum piyano sesiyle yazmayı bıraktım. Kıraç yine benim için, bana yaptığı besteyi çalıyordu. Hava kararmıştı, üstümdeki beyaz kısa elbisenin içinde üşümüştüm. Oturduğum yerden kalktım ve eve girdim.

Üstünde siyah bir tişört ve şortla oturmuş, bakışları üstümdeyken parmaklarını hızlıca tuşların üstünde gezdiriyordu.

Yanına oturdum, başımı omzuna yasladım ve huzurlu melodileri dinledim. Bu daha önce çaldıklarından daha farklıydı.

Bitirdiğinde kalkıp piyanoyla arasına geçtim. "Bu yeni mi? Yine bana beste mi yaptın?" Kalçamı piyanoya yasladım, elim saçlarına gitti.

"Evet, sana beste yapmaya doyamıyorum," dedi yeşil gözleri parıldarken. "Öykü, sana da doyamıyorum. Öyle eşsizsin ki her geçen gün sana daha da âşık oluyorum." Sözleri, gözleri, sesi... Aşkını iliklerime kadar hissediyordum. "Seni seviyorum, seni daha önce hiçbir şeyi sevmediğim kadar çok seviyorum. Seni seviyorum demeyi bile sana duyduğum aşka hakaret gibi görüyorum çünkü yetmeyeceğini biliyorum."

Zaten beni böyle aşkla izlerken sevdiğini söylemesine de gerek yoktu.

"Seni seviyorum Kıraç, iyi ki girmişsin hayatıma. Tüm acılara rağmen, iyi ki tanımışım seni." Bu kasabaya yolum düşmeseydi belki de onunla hiç karşılaşamayacaktım.

Oturduğu kadife tabureden kalkarak elini belime attı, yüzümü elinin tersiyle okşadı. Dudaklarını tutkuyla dudaklarıma yasladı.

Öpüşüne aynı tutkuyla karşılık verdim. Bir eli bacağıma gitti ve beni tek bir hareketle piyanonun üstüne oturttu.

Kıraç Zengibar hayatımın dönüm noktasıydı.

Uyandığımda üstümdeki ağırlıkla gözlerimi zorlukla açtım. Henüz sabah olmamıştı. Gözlerim saate kaydı, sabaha karşı üçtü. Kıraç yanımda mışıl mışıl uyuyordu, genelde üstü çıplak oluyordu uyurken ama bunu tamamen şov için yapıyordu! Bir kolunu karnıma sarmıştı. Yüzüstü yatıyordu, dudakları büzülmüştü. Sevimli görüntüsü uykumu açarken yerimden hafifçe doğruldum. Şakaklarına bir öpücük bıraktım.

Su almak için komodine uzandım ama cam sürahide hiç su kalmadığını fark ettim. Onu uyandırmamak için ağır hareketlerle yataktan çıktım. Odadan çıkana kadar da parmak uçlarım üzerinde yürüdüm.

Alt kata inip mutfağa geçtim, büyük bir bardağa su doldurdum. Suyu büyük yudumlarla içerken mutfak camının dışında bir hare-

ketlilik gördüm. Keskin, Kıraç'ın bahçesinde, biraz ileride bir yeri patisiyle kurcalıyordu.

Bardağı bıraktım. Toprağı eşelemiyordu ama ne yaptığını da anlamamıştım. Beyaz saten geceliğimle bahçe kapısını açtım. "Keskin! Ne yapıyorsun orada? Buraya gel!" Keskin bana alışmıştı ve komutlarımı dinliyordu ama sesimi duyduğunda sadece başını kaldırıp bana baktı.

Başını tekrar eğdiğinde neyi eşelediğini merak ederek çıplak ayaklarımla çimenlerin üstünde yürüdüm. Yanına ulaşırken bir yandan da söyleniyordum. "Bu saatte neyle uğraşıyorsun? Neden uyumuyorsun sen?"

Yanına geldiğimde durdum.

Çimendi.

"Ne yapıyorsun manyak?" Yanına eğilip başını okşadım. "Hadi gel eve dönelim. Hava buz gibi olmuş."

Ayağa kalktım, hissettiğim şeyle durdum. Bahçenin her tarafı çimdi, Kıraç sık sık çimleri biçerdi. Başımı eğdim, ayağımın altı da çimdi ama sertti, bu yapay bir çimdi.

Tekrar arkamı döndüm ve eğildim, elim çimenlerin üstünde gezindi. Bu kısım yapaydı. Yapay çimenlerin neden burada olduğunu anlamaya çalışırken elime gelen sertlikle durdum. Metal bir kulptu. Başımı kaldırıp Keskin'e baktım, dilini dışarı çıkarmış, iri gözleriyle bana bakıyordu.

Kulpu çevirdim ve aşağı doğru kare şeklinde bir kapı açıldı.

Şaşkınca etrafıma bakındım, neler olduğunu anlamaya çalışırken kalbim hızla atıyordu. Kafamı kaldırıp eve baktım, ışıklar açılmamıştı. Kıraç hâlâ uyuyordu. Aşağıda çok kısık, loş bir ışık vardı. Aşağı doğru uzun bir merdiven uzanıyordu.

Kararsızca bir eve bir de merdivenlere baktım. "Sen önden." Keskin'e merdivenleri işaret ettiğimde beni ikiletmeden önden geçti. Ben de peşinden merdivenleri inmeye başladım. Kapıdan

yeterince uzaklaştığımda da çimen görünümlü kapıyı kapattım. Tamamen uzaklaşmadan önce yukarı doğru ittim kapıyı, tekrar açılabiliyordu.

Keskin'in peşinden merdivenlerden inmeye devam ettim. En sonunda demir bir kapının önünde durduk.

"Bu da ne?"

Kapının üstünde bir şifre vardı. Dört haneli bir şifre, ayrıca tam başımda da bir kamera vardı. Bu yoldan dönüş olmadığını biliyordum. Ne varsa çıkacaktı.

Durdum, düşündüm.

Kıraç'la yaptığımız konuşmaları düşündüm. Gözlerimi sıkıca yumdum, sanki bu hatırlamama yardımcı olacakmış gibi.

"Bugün hayatımın en güzel günü," dedim Kıraç'a biraz daha sokularak.

"Benim değil," dedi kendinden emin şekilde.

"Öyle mi? Seninki hangisi?" Sorumla kollarını bana sıkıca sardı.

"Senin doğduğun gün, doğduğun ve hayatıma kader çizgimde daha ikimizin de haberi olmadan yazıldığın gün."

Bir ihtimaldi, denemeye değerdi. Dört haneli şifre yerine doğduğum günü ve ayı girdim.

31.07.

Nefesimi tutup kapıya bakarken şifreyi girdiğim alanda yeşil bir ışık yandı. Elim kapının kulpuna gitti, bu sefer rahatça açıldı.

İçeri bir adım attım, göreceklerimden korkuyordum.

Attığım adımla durdum ve karşımdaki depoya benzeyen yere baktım. Bacaklarım uyuştu, vücudumdaki tüm güç bir an bedenimi terk etti. Ayakta kalabilmek için yanımdaki kapıya tutundum.

Etraf gri duvarlarla çevriliydi, büyük ihtimalle bu duvarlarda ses yalıtımı vardı. Deponun ortasında dişçi koltuğuna benzeyen bir koltuk vardı.

Daha fazlasını görmek için yürümeye devam ettim.

Koltuğun üstünde kurumuş kanlar vardı, ilerledikçe içerideki keskin pis koku daha da artıyordu. Kusmamak için elimi ağzımın üstüne götürdüm.

Koca bir raf vardı, rafların hepsinde cam kavanozlar vardı ama bu kavanozların içindekiler...

Organlar vardı, her kavanozda bir tane. Üstlerinde isimler de yazıyordu.

Esra Soral.

Melisa Çaylak.

Filiz Yıldırım.

Yağız Kutlu.

Daha bir sürü isim...

Son gördüğüm isimle durdum.

Selin Şah.

Selin'in isminin yazdığı kavanozun içinde iki adet göz vardı. Bunlar Selin'in gözleriydi, arkadaşımın mavi gözleri...

Çığlık atmamak için ağzımı daha sıkı tuttum. Buradan hemen çıkmam gerekiyordu. Hemen bu lanet yerden kaçmam ve polise ulaşmam gerekiyordu.

Kavanozların karşısında bir de çekmeceler vardı, en üstteki çekmeceyi açtım. Daha önce ölenlerin son fotoğrafları vardı. Parçalanmış bedenler...

Her bir fotoğrafta başka bir beden vardı.

İki küçük erkek çocuğunun olduğu bir görsel vardı. Biri bebekti, diğeri ondan büyüktü. Biri Kıraç'ın küçüklüydü, diğeri de kardeşi olmalıydı. Fotoğrafın arkasını çevirdiğimde iki isim yazıyordu.
Kıraç ve Keskin Zengibar.

Köpeğine öldürdüğü kardeşinin adını vermişti.

Çekmeceyi karıştırmaya devam ettim. Yağız'ın fotoğrafını gördüğümde durdum. Buradaydı, dişçi koltuğuna oturtulmuştu.

Gözlerinde korku vardı, ağzı ve tüm vücudu bağlıydı. Bir bacağı koparılmıştı.

Fotoğrafı elimde tutup başka bir fotoğrafı aldım. Selin'in o gün yanıma gelirken giyindiği elbiseyle olan fotoğrafıydı. Benim bahçemdeydi. Fotoğrafta ben yoktum ama o karede konuştuğu kişi bendim.

Fotoğrafları çevirmeye devam ettim. Ta ki Selin de bu koltukta oturtulana kadar. Her fotoğrafta daha da kötü oluyordu hali. En sona geldiğimde bedeni tamamen parçalanmış, geriye sadece elbiseleri kalmıştı.

Fotoğrafları topladım ve çıkmak için arkamı döndüm.

Kıraç'la yüz yüze geldiğimde kalbim korkuyla çarpıyordu. Yeşil gözleri üstümde gezinirken artık o gözlerin ardında ne olduğunu iyi biliyordum.

Âşık olduğum adam bir manyaktı, insanlara işkence yapmaktan zevk alan bir seri katildi.

"Öykü, Öykü... Burayı görmemeliydin!" Sinirli değildi, aksine ürkütücü bir sakinliğe sahipti. Bir adım gerilediğimde çekmeceye çarptım.

Tam konuşacaktım ki elindeki şeyi kaldırdı, o kadar hızlıydı ki ne tuttuğunu bile anlayamamıştım. Başıma aldığım darbeyle düşecekken beni tuttu.

"Canını yakmaktan nefret ediyorum ama seni kaybetmeyeceğim."

Gözüm gittikçe kararadı.

Kararan tek şey gözlerim değildi.

Tüm hayatım, gerçeklerim ve her şey...

23. BÖLÜM

Kendime gelemiyordum, gözlerimi açmaya çalışıyordum ama gözkapaklarımda büyük bir ağırlık vardı.

Bilincim yavaşça kendine gelirken hatırladıklarımla ani bir şok yaşadım. Sıçrayarak tamamen kendime geldim.

Gördüklerimin bir kâbus olmasını diliyordum ama değildi. Her şey gerçekti.

Nerede olduğumu anlamaya çalıştım, kollarımı hareket ettiremiyordum. O depodaydım, hatta dişçi koltuğundaydım ve kollarım deri bileklikle bağlanmıştı. Sadece kollarım değil, ayaklarım da bağlanmıştı. Belimde de bir kemer vardı ve hareket etmemi engelliyordu.

Kalbim korkuyla atarken etrafıma bakındım. Kıraç'ı gördüğümde tüm cebelleşmelerim durdu. Ne bağırdım ne çığlık attım.

Daha önce hayal kırıklığı yaşadığımı zannediyordum. Asıl hayal kırıklığının, tüm hayallerin başıma yıkılacağı ve kırıkların kalbime batacağında olacağını bilmiyordum.

"Öykü, sonunda kendine geliyorsun." Sakin sesiyle yanıma birkaç adımda ulaştı. "Üzgünüm, canını yakmak istemedim ama başka seçeneğim yoktu."

Üstünde her zamanki koyu kotlarından vardı, bir sporcu atleti giyinmiş ve üstüne giyindiği oduncu gömleğinin düğmelerini açık bırakmıştı. Yeşil gözleri üstümde endişeyle geziniyordu. Tam olarak âşık olduğum o adama benziyordu, aslında oydu da.

Bir canavara âşık olmuştum, hem de en canisinden.

Sadece takıntılı bir manyak değil, aynı zamanda zekiydi de. Bu zamana kadar hiç açık vermemiş, kendini herkese sevdirmişti. Bana bile...

Buradan kurtulmam gerekiyordu, o yüzden sakin kalmalıydım.

"Kıraç," dedim acı içinde. "Neler oluyor?"

Sorum onu şaşırtmıştı çünkü bir bağırış ya da hırçın başka bir hareket bekliyordu.

"Görmemen gereken şeyleri gördün, bunu yapmak zorunda kaldım." Sanki onun cinayet inini değil de hobi odasını bulmuşum gibi davranıyordu!

"Kıraç..." Yeşil gözlerine baktım. "Kimsin sen?"

"Âşık olduğun adamım."

"Katil sendin, en başından beri her şeyi sen yaptın." Başını olumlu anlamda salladı. "Neden?"

"Beni anlamıyorsun ama anlayacaksın." Eli saçlarıma gitti ama bana dokunma düşüncesi bile midemi bulandırırken başımı ondan uzaklaştırdım.

"Beni neden buraya bağladın? Beni de mi öldüreceksin?"

"Ne?" Şoka girmiş gibi irileşti gözleri. "Bunu nasıl düşünürsün? Ben sana nasıl kıyarım?" Sanki o kadar insanı katleden o değilmiş gibi masumca konuştu.

"Beni çöz." Başını iki yana salladı. "Burada nefes alamıyorum, beni çöz."

"Önce beni dinleyecek ve anlayacaksın." Bağlı olduğum koltuğun yanındaki tabureyi çekti ve yanıma oturdu. Uzunca bir süre beni inceledi, bakışlarındaki aşk da hayranlık da değişmemişti.

Ama şimdi anlıyordum ki bu ne aşktı ne de hayranlık. Saplantılı, korkunç, acı bir takıntıydı.

"Ne anlatacaksın? İsteyerek yapmadığını mı?" Sesimi sakin tutmak için kendimi zorluyordum ama o gördüğüm fotoğraflar ve yaşanılanları hatırladıkça sakin görünmek bir işkenceye dönüşüyordu.

"Hayır, isteyerek yaptım ama bana öyle bakma. Bana her zamanki gibi bak Öykü!"

Derin bir nefes aldım sakin kalmaya çalışarak. "Bunları neden yaptın?"

"Senin için," dediğinde yaşadığım şok daha da arttı.

"Benim için mi?"

"Evet, senin için. Bak, ben hep dışlanan ve sevilmeyen adam oldum. Hiçbir zaman normal olmadığımı düşündüm. Sonra bir gün senin kitaplarını okumaya başladım, katilin gözünden yazdığın kitaplarda o katilleri canavar gibi yazmamıştın. Ve ben bu dünya üzerinde beni anlayacak bir insan olduğunu öğrendim."

İmkânı yoktu.

Bu yaşanılanların gerçek olmasının imkânı yoktu.

"Bana öyle bakmaya devam edersen anlatmayacağım!" Dişlerinin arasından konuşuyordu, sinirini dizginlemeye çalışıyordu.

Ona normal bakmaya çalıştım, tiksinmiyormuş ve korkmuyormuş gibi, nefret de etmiyormuş gibi.

"Benim yazdığım kitaplar yüzünden mi katil oldun yani? Bunu mu söylüyorsun?" Akıl sağlığı yerinde bir insan kitapta gördüğü cinayetleri işlemezdi!

"Hayır, daha önce de yaptım ama sen..." Eli yine saçlarıma gitti. Bu sefer kafamı ondan uzaklaştıramayacak kadar şok içindeydim.

"Sen benim miladımsın. Sen bu dünya üzerinde beni anlayan ve anlatan tek şeysin. Seni seviyorum Öykü, sen daha beni tanımadan çok öncesine kadar, tam iki yıldır. Seninle yatıyorum, seninle kalkıyorum. Kitaplarını tekrar tekrar okuyorum, o mükemmel postlarına her saniye sıkılmadan bakıyorum. Sen hayatım boyunca başıma gelmiş en güzel şeysin."

Bana karşı hissettiklerini anlatırken gözleri parıldıyordu. Aslında ilk gün de böyle parlıyordu, sadece ben gerçeği ayırt edemeyecek kadar aptaldım.

"Yani kitaplarımı okudun ve aynı şekilde..." Durakladım. Yaşadığımız her şey bir film şeridi gibi gözümün önünden geçti. Öldürülen insanların kayıp uzuvları, yeraltında gizli bir sığınak, masum çıkan amir, burada kavanoz içinde gördüğüm şeyler! Her biri farklı bir kitabımda geçiyordu. Tüm vahşet kitaplarımı derlemişti.

Bu canavarı ben yaratmıştım.

"Evet, o kadar zeki ve yaratıcısın ki hepsini gerçekleştirmek benim için bir onurdu."

"Onlar kitap." Artık gözümden akan yaşları durduramıyordum.

Başını iki yana salladı, oturduğu tabureden kalktı ve üstüme eğildi. "Hayır, onlar senin kusursuz zihninin ve sanatının eseri."

Nefesini yüzümde hissetmek artık sadece mide bulantısı yaratıyordu.

"Benim kitaplarımda katiller genelde kötüleri öldürür. Sen masumları öldürdün." Kafamı iyice koltuğa yasladım yüzünden uzaklaşmak için.

"Her kitabında değil," dedi hızla düzeltme yaparak. Evet, doğru. Bir kitabımda hem dedektif hem de katil gözünden yazmış ve ikisini birbirlerinin oyunlarına düşürmüştüm.

O tüm kitaplarımı kendi hastalıklı zihninde harmanlamıştı.

"Peki neden?"

Yüzüme biraz daha eğildi. Dudakları şakaklarıma değdiğinde yüzümü buruşturdum. "Yapma, benden tiksinme. Beni anla."

"Sen masum insanları öldürdün! Neden? Zevk aldığın için mi? Hoşuna mı gidiyor insanların canını yakmak? Sen ne çeşit bir ruh hastasısın?"

Uzaklaştı, başını geriye doğru attı ve boynunu kütletti. Hiçbir şey söylemeden arkasını döndüğünde bağırdım. "Sorularıma cevap ver!"

Bana tekrar dönmedi ama konuştu. "Henüz cevapları duymak için hazır değilsin, bana böyle bakmandan hoşlanmıyorum. Bana güvenmiyorsun."

"Ne güveninden bahsediyorsun ya sen? Katilsin! Masum insanları öldüren bir canisin!" Kendime daha fazla hâkim olamıyordum.

Bana doğru dönmedi, elleri yumruk olmuştu ve yumruklarını o kadar sıkıyordu ki kollarındaki damarlar belirginleşmişti.

Ne cevap verdi ne de bir şey yaptı. Hızla kapıya ulaştı.

"Çıkar beni buradan!" Seslenişlerimi umursamadan hızla çıktı ve beni bu iğrenç yerde tek bıraktı.

Gözlerim etrafta gezindi, ne kadar süre baygın kalmıştım bilmiyordum ama her şey yerli yerinde duruyordu. Ne kavanozları kaldırmış ne de suç aletlerini yok etmişti.

Beni yaşatmayacaktı.

Evet, hasta bir herifti ve bana takıntılıydı ama beni yaşatmayacak kadar da zekiydi.

Düşündüm, kaybolan insanları ve onlara yaptığı işkenceleri. Eli koparılmış biri, bağırsaklarına kadar deşilmiş başka biri ve diğerleri...

Anlamalıydım, eğer ondan biraz bile şüphelenmiş olsam bu şüphenin peşinden koşardım. Gözümü öyle bir boyamıştı ki ona dair kötü hiçbir şeyi fark edememiştim.

Sadece beni değil, tüm kasabaya aynısını yapmıştı. Bu kasabada onu sevmeyen bir kişi bile yoktu, yediden yetmişe herkesin gözdesiydi.

Zeki, yakışıklı, yardımsever, mütevazı, sempatik, becerikli, beyefendi... Tamamen bir mükemmellik örneğiydi. Sadece bende değil, onu bir kez gören herkeste aynı etkiyi yaratıyordu. Arkadaşlarım, ailem ve kasabadakiler... Tüm insanları etkisi altına başarıyla almış bir manipülasyon ustasıydı. Bir de tabii beni.

Tüm parçalar zihnimde birleşiyordu, taşlar yerine oturuyordu. Bense hepsinin ortasında çırılçıplak, elimde kanlı bir bıçakla duruyordum. Katil o olabilirdi ama o canavarı ben yaratmıştım.

İlk defa âşık olmuş ve deliler gibi sevildiğime inanmıştım. Kitaplarımdaki o mükemmel erkeği bulmuştum! Her geçen gün

onun mükemmelliğine hayran kalırken ona daha çok bağlanmıştım. Şimdi ona bağlandığım ipler bir kördüğümdü. Düğümler artık canımı yakıyordu, düğümler beni yavaş yavaş tüketiyor, yok ediyordu.

Dudaklarım arasından bir hıçkırık çıktı, gözyaşları ve sarsılan omuzlarım bu hıçkırığı takip etti.

Ağlamak neye yarardı geçmişe dokunmak mümkün değilse? Ağlamamak ne zordu dokunan geçmişse.

Ara ara uyuyor ya da baygınlık geçiriyordum. Emin değildim. Kaç saattir ya da gündür burada olduğumu da bilmiyordum. Ne saat vardı ne de gökyüzünü görebileceğim bir alan. Kıraç ara ara geliyor, bana zorla yemek yedirmeye, su içirmeye çalışıyordu ama ben inatla karşı koyuyordum. Mantıklı olmam gerekiyordu, güç toplayıp buradan kaçmam gerekiyordu.

Kapı açıldığında yine Kıraç içeri girdi. Elinde yemek tepsisi vardı. Muhteşem gülümsemesini dudaklarına kondurmuştu, sanki o muhteşemliğin altında yatan derbeder katili bilmiyormuşum gibi.

"Şimdiden çok zayıfladın sevgilim, bir şeyler yemelisin." Hep oturduğu tabureye yerleşti, tepsiyi kucağına aldı. Yine en sevdiğim yemeklerle doldurmuştu. Çorbadan bir kaşık alıp uzattığında dudaklarımı hep yaptığım gibi birbirine bastırdım.

Sinirle kaşığı geri kâseye bıraktı. "Öykü, böyle devam edersen seni serumla beslemek zorunda kalacağım. Bir şeyler yiyip içmelisin."

Beni buraya bağlamak dışında hiçbir şekilde zarar vermemişti, bana takıntılıydı ama o bunu aşk zannediyordu.

Belki de aşk gerçekten böyle takıntılı bir duyguydu ve bu zamana kadar kaçış sebebim de buydu.

Bana zarar vermeyecekti ama çıkarmayacaktı da... Belki de ömrümün sonuna kadar burada tutacaktı.

"Canım acıyor." Sesimi kendim bile zor duymuştum.

Bakışları uzunca bir süre üstümde gezindi. Beni buraya bağlamaktan keyif almadığı kesindi ama çaresizdi. "Öykü, seni çözemem."

"En azından biraz gevşet, vücudumu hissedemiyorum." Yeşil gözlerine yalvarırcasına, masum bir bakışla baktım. Sanki karşımda en büyük düşmanım değil de en büyük aşkım varmış gibi baktım.

"Tamam, bir şeyler yersen biraz gevşeteceğim."

Gülümsedim, gülümsememi sevdiğini biliyordum. "Bana zarar vermeyeceğini biliyorum zaten."

"Sana elbette zarar vermem Öykü, hadi aç o güzel ağzını." Ağzımı açtım ve tepsideki tüm yemeği yedirmesine izin verdim.

Uzun zaman sonra ona bağırmadan, küfretmeden, hatta istediğini yaparak durduğum için şaşkındı. Buradan çıkmamın sadece bir yolu vardı, onu anlıyormuş gibi davranmak.

Yine de benim gibi birinin onu kabullenemeyeceğini bilecek kadar zeki olduğu için dikkatli olmalıydım.

Tepsideki tüm yemeği yedirip bol bol su içirdikten sonra kalkmak için ayaklandı. "Gitme, tek başıma burada korkuyorum. Bana anlat, madem seni anlamamı istiyorsun o zaman anlat."

Elindeki tepsiyi bir masanın üstüne bıraktı, yanıma ulaşıp bedenimdeki zincirleri biraz da olsa gevşetti ama bunu o kadar az yaptı ki hâlâ kurtulmam imkânsızdı.

"Anlattım zaten Öykü, daha fazla ne duymak istiyorsun?"

"Neden hep kadınları seçtin? Öldürmesi daha mı kolaydı?" Yağız'ı ve babasını da öldürmüştü ama onları mecburiyetten öldürdüğünü düşünüyordum.

"Sayılır, gücüm bir erkeğe de yeter ama kadınların kütlelerinden dolayı biyosıvıları daha az ve kanıtlar daha kolay yok edilebiliyor." Bu kadarını kitaplarımda bile yazmamıştım.

"Öykü evet, yaptığım şeyin ne kadar korkunç olduğunun farkındayım ama öldürdüklerimi kurtardım."

"Kurtardın?" Kaşlarım havalandı, sinirden gülesim gelirken histerik bir krizin eşiğindeydim.

"Evet, öldürdüklerimin hiçbirinin kaybedecek şeyleri yoktu."

"Vardı! Yağız'ın hayalleri vardı, Selin'in düğünü vardı!" Bağırışıma engel olamazken başını olumlu anlamda salladı.

"Onlardan öncesinden bahsediyorum, onları da anlatacağım. Bu kasabaya gelirken gördüğün kadın, eli bulunan... O mesela kocasından nefret ediyordu. Kocası zaten onu öldürecekti!"

"Yani boşa gitmesin, ben öldüreyim dedin, öyle mi?"

Soruma cevap vermedi, derin bir nefes aldı. "Hayır, öyle değil, onları çektikleri azaplardan kurtardım. Mesela Melisa'yı gözüme ilk kestirdiğimde ilaç içip intihar etmeye çalışıyordu."

"Peki Rüstem? Onu neden öldürdün?"

"Rüstem ilk başlarda çok işime yarıyordu, jandarma amiriydi ve beni neredeyse kendi oğlunu sevdiği kadar seviyordu. Ona söylediğim her şeye koşulsuz güveniyordu. Uygar'ın varlığı işimi epey kolaylaştırdı çünkü kasabanın sevmediği adam oydu, ayrıca sabıkası da temiz değildi. Rüstem'i Uygar'a karşı epey doldurdum. Uygar da Rüstem'in emekli olma sürecini hızlandırdı, onu başından göndererip gerçekleri ortaya çıkarmak istiyordu.

Kazanın olduğu gece, Rüstem şikâyete gitmeden önce her şeyi açığa kavuşturmak için Uygar'ın evine gitti. Uygar'ı suçlu göstermemdeki en büyük kanıt, bulduğu tişörtü jandarma karakoluna götürmemesiydi. Ama Rüstem onun evine gittiğinde Uygar'ın şüphelerini öğrenmişti. Uygar'ın en başından beri başşüphelisi bendim, bu yüzden soruşturmasını gizlice yürütüyor ve jandarmaya bilgi bile vermiyordu çünkü verdiği an Rüstem'in o bilgiyi istemeden de olsa bana getireceğini biliyordu."

Şok içindeydim. Bu kadar şey görüp duyduktan sonra daha fazla ne kadar şaşırabilirdim, bilmiyordum ama öğrendiğim her şeyle daha büyük bir acının tufanına sürükleniyordum.

Uygar beni uyarmıştı, hem de defalarca...

Sen de sevgilin de sağlam pabuç değilsiniz.

Sen önce kapının önündeki çöpleri süpür yazar.

Evinde bulduğum kitabım...

Sürekli bizi izlemesi...

İlk başta benden şüphelenmesi...

Kitaplarımı okuyordu çünkü cinayetlerle bağlantısını çözmeye çalışıyordu. Belki de niyeti Kıraç'la işbirliği yapıp yapmadığımı öğrenmekti.

"Rüstem ona pek güvenmedi ama benden biraz bile şüphelenmesine izin veremezdim. Beni aradı o gece, ben de yanına gittim ve şüphelerini söyledi, zaten ben de bu şekilde öğrendim. Sonra tabii arama geçmişinden kendimi sildim. O tüm şüpheleriyle kasabadan çıkacakken ona engel oldum ve kaza yapmasını sağladım. Bunu yapmam Uygar'ı daha da suçlu duruma düşürdü çünkü birbirlerini sevmediklerini herkes biliyordu."

Sadece insanları öldürmekle yetinmemiş, herkesi parmağında oynatmıştı. Bunu bir oyun olarak görüyordu ve insanları kandırıp yakalanmamaktan zevk alıyordu, tıpkı eski ünlü seri katiller gibi.

"Yağız da babasını Uygar'ın öldürdüğünü düşünüyordu, peki onu neden öldürdün?" Şu an konuşmak ne kolaydı, bahsettiğimiz şeyler cansız şeyler değildi, kısa süre önceye kadar yaşayan insanlardı!

Ona inandığım için, ona âşık olduğum için, ona güvendiğim için kendimden tiksiniyordum.

"Bana öyle bakma." Yine sinirle uyarırken anlatmaktan vazgeçmemesi için yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım.

"Yağız'ın ölümüne üzülmüştün, gerçekten üzüldüğünü biliyorum. Üzüleceğin halde neden yaptın bunu?" Gerçi çoğu şeyine kanmıştım ya...

"Evet, onu öldürdüğüm için gerçekten çok üzüldüm." Sanki öldüren kendisi değilmiş gibi derin bir iç çekti. "Ama Yağız olayı çözmüştü."

"Ne? Nasıl?"

"Yağız, Uygar'ın evine gitmiş, evini kurcalayıp hiçbir şey bulamadığında çıkmış ve akıl danışmaya bana gelmiş. Bu sırada burayı gördü, içeri girmedi ama kapağı gördü. Anlayıp beni ihbar etmek için kaçmaya başladığında onu yakaladım."

Yağız'ın öldürüldüğü gece de evde değildi. Aslında düşündüğümde Kıraç bu cinayetlerin olduğu zamanların hiçbirinde ortada yoktu. İşlerinin olduğunu söylüyor ya da başka şekilde ortadan yok oluyordu.

"Başka seçeneğim yoktu Öykü! Gerçekleri biliyordu ve onu yaşatamazdım!" Gerçekleri bilen herkes ölüydü, şüphelenen de kodesteydi. Ben hariç.

"Cesetlerini ne yapıyorsun?" Bir süre düşündüm, yaşadıklarımızı düşündüm, onun söylediği sözleri düşündüm.

Arkadaşlarım evime geldiklerinde onu da yemeğe davet etmiştik. Keskin'e et vermek istediklerinde Kıraç, "*Keskin dana eti yemez*," demişti! Çünkü ona insan eti yediriyordu.

Keskin'in mamalarının çok kötü kokma sebebi de buydu. Kusmamak için derin bir nefes almaya çalıştım ama midem gittikçe daha çok bulanıyordu.

"Keskin'e insan eti yediriyorsun, hastalanmasının sebebi de buydu değil mi?"

"Evet." Çok soğukkanlıydı, çok kendinden emindi.

"Neden?"

"Keskin de bana benziyor."

"Burayı bulmamı Keskin sağladı!" Sözlerimle bir süre düşündü.

"Son zamanlarda sürekli seninle olduğum için buraya inip mamasına et katamıyordum, kaynağın burası olduğunu biliyordu,

büyük ihtimalle o yüzden gelmeye çalıştı." Çünkü son zamanlarda onunla kalıyordum, her an birlikteydik. İnsanları öldürdüğü o kanlı elleriyle bana yemekler yapıyordu. O elleriyle bana dokunuyordu, ben de bilmeden o pis ellerinin üzerimde olmasından zevk alıyordum!

"Benim buraya imza gününe gelmem tesadüf müydü peki?" Bakışlarını kaçırdı sorumla.

"Hayır, kitabevinin sahibiyle konuşarak senden bahsettim ve bol bol övdüm. Buraya geldiğinde bilerek en son yanına geldim ve seninle kahve içmek istedim. Seni daha önce defalarca kez görmüştüm ama o mavi gözlerine ilk baktığım an adımı bile unuttum. Seninle o gün kaç saat ne konuştuk, onu bile bilmiyorum, büyülemiştin beni. Aslında ben konuyu yazarların inzivaya çekilmelerine getirecektim ama sen zaten bunu planlıyordun.

İşler yolunda gidiyordu, sadece ben değil, kader de seni bana getiriyordu. Sonra arkadaşım olan emlakçı Emre'nin numarasını sana verdim. Ona az seçenek sunmasını ve aralarından en güzelinin yanımdaki ev olmasına dikkat etmesini söyledim. Ayrıca evin sahibi de sandığının aksine yurtdışında olan yaşlı bir çift değil, gerçi Emre de öyle zannediyor ama ev benim. Sen tereddüde düşme diye fiyatı oldukça makul tuttum ama şüpheleneceğin kadar da değil."

O bir oyun çizmişti, ben de kendi kararlarımı verdiğimi zannederek aslında onun çizdiği rolü oynamıştım. Bu çok korkunçtu.

Sanki bana oynadığı oyunları sindirmiş gibi başımı olumlu anlamda salladım. "Selin'i neden öldürdün?"

"Arkadaşın olabilir ama iyiliğini düşünmüyordu! Seni umursamıyordu, yorulmanı umursamıyordu. Ayrıca seni buradan, benden uzaklaştırmaya çalışıyordu!" Selin'den bahsederken bile gözlerindeki nefret artmıştı. Sanki hiçbir şeyin beni ondan uzaklaştırmasına tahammülü yokmuş gibi... Gerçi gerçekten de yoktu.

Ancak beni ondan uzaklaştıracak tek şey onu gerçekten tanımaktı.

"O zaman beni izleyen ve hatta kovalayan da sendin?"

Başını sallayarak onayladı. "Benden şüphelenmemen gerekliydi. Biraz aklını karıştırmak istedim sadece ama son seferde çok korkup Uygar piçinden yardım isteyince bunu da kestim!" Uygar'dan bahsederken de neredeyse Selin'den bahsettiği anlar kadar öfkeleniyordu.

Zaten biraz düşününce izlendiğim hiçbir gece Kıraç evde değildi.

Nasıl da koca bir aptaldım!

"Sonra neden birden tüm suçu Uygar'a atmaya karar verdin? Ayrıca benim yanımdayken Yağız seni aramıştı, bu arama da mı sahteydi?"

Başını olumlu anlamda salladı. "Evet, sahteydi. Jandarmaya sahte ihbar verdim. Uygar'ın insanlardan iyice nefret toplamasını bekledim ve evine girip suç aletlerini yerleştirdim. Uygar bu kasabaya geleli çok olmadı, yaşadığı evde yaşayan adamı tanıyordum zaten, onun vefatından sonra Uygar o eve yerleşti. Yani evinin içini epey iyi biliyordum. Aynı zamanda Meryem'e şüphelerimi anlatıp jandarmaya tekrar ifade vermeye gitmesini istedim. Bunun üzerine daha Uygar ne olduğunu anlamadan, evinde kendinin bile bilmediği bir yerde suç aletlerini buldu." Anlatırken gözleri parlıyordu, yüzümdeki şaşkınlığı görmeyi seviyordu çünkü aklınca zekâsını gösteriyordu. Herkesi parmağında oynatmıştı.

"Annen... annen biliyor muydu? O yüzden sana katil demişti!" Ben de hep olduğu gibi Kıraç'a inanmıştım.

"Emin değildi ama o zaten beni her zaman bir katil gibi gördü ve nefret etti." Haksız da değildi.

"Peki bana ne yapacaksın? Ne kadar süre burada bağlı tutacaksın? Beni öldürecek misin?"

"Saçmalama Öykü! Ben sana kıyar mıyım hiç?" Eli saçlarıma gitti ve hafifçe okşadı. "Ben senin tek bir saç teline bile zarar gelmesine izin vermem."

"Beni sonsuza kadar burada bağlı mı tutacaksın?"

"Hayır, sadece sen beni anlayana kadar. Ve biliyorum, beni anlayacaksın. Şu an her şey çok yeni, inanmakta güçlük çekiyorsun ama önce inanacak, sonra da anlayacaksın."

"Peki sonra ne olacak? Birlikte masum insanları kaçırıp işkence mi edeceğiz?" Dayanamayıp bağırdığımda elini saçlarımdan çekti ve oturduğu tabureden sinirle kalktı.

"Seni istemediğin hiçbir şeye zorlamadım ve zorlamayacağım da." Sanki her şey normalmiş de ben aşırı tepki veriyormuşum gibi davranıyordu.

"Şu an burada kendi isteğimle mi duruyorum sence?" Bağırmamla yüzünü buruşturdu.

"Sindirmesi zor olacak ama anlayacaksın, sen biraz dinlen." Yine gidecek ve beni burada karanlıkta saatlerce bırakacaktı.

"Tuvalete gitmem gerek!"

"Lazımlık getiririm."

"Hayır! Bunu yapamazsın! Normal şekilde tuvalete gitmek istiyorum."

"Üzgünüm Öykü, seni çözmeyeceğim." Daha fazla konuşmadı ve arkasını dönüp çekip gitti.

Demir kapı kapandığında bu lanet yerde yine yalnız kalmıştım.

Çığlık attım. Gözümden yaşlar akarken acıyla, öfkeyle çığlık attım. Acım fiziksel değildi, çığlığım fısıltıdan ilerisi değildi. Çıldırmak üzereydim, belki de en büyük çılgınlığın eseriydim.

24. BÖLÜM

Ne kadar uzun süredir buradaydım bilmesem de ailemin ve arkadaşlarımın beni aramaya başladıklarını biliyordum, *umuyordum*. Annem ve babam benimle bu kadar uzun süre iletişimsiz kalmazdı, merak edip buraya gelirlerdi. Ya da Selin'e olanlardan sonra Hande, Ozan ve Akın çok sakin kalamaz, merak edip gelirlerdi. Mahir'in hâlâ kendinde olmadığına emindim.

Buradan çıktığımda... Buradan çıkarsam, onlara nasıl anlatacaktım, bilmiyordum. Selin'in dehşet verici ölümünü nasıl anlatacaktım? Ben bile yeni yeni kavrıyordum olanları.

Demir kapı açıldığında Kıraç içeri girdi. Gün geçtikçe ondan daha da iğreniyor, daha da nefret ediyordum.

Elinde yine hep olduğu gibi tepsiyle girdi, bugün biraz daha geç gelmişti. "Kusura bakma, işlerim vardı anca gelebildim. Umarım çok acıkmamışsındır."

Bu sefer gerçekten sakin kalacaktım, onun suyuna gidecektim çünkü başka çarem yoktu.

Hep oturduğu tabureye oturdu. Yemeği yedirmeye başladığında karşılık vermeden yedim.

"Sessizsin, solgunsun, neyin var?"

Başımı yorgunca arkama yasladım. Tüm bedenim uyuşuyordu, buradan çıksam bile nasıl kaçacaktım, bilmiyordum.

"Düşünüyorum, olanları, yaşadıklarımızı, halimizi." Yeşil gözlerine baktım. "Seni ilk gördüğüm an hissettiklerimi, yavaş yavaş birbirimizin hayatımıza sızışımızı. Sonra bu olanları."

Tepsiyi kenara bıraktı ve dirseklerini dizlerine yaslayarak öne doğru eğildi. "Amacım hiçbir zaman seni incitmek değildi."

"Kıraç, ben seni gerçekten sevdim." Bu sözlerimde yalan yoktu.

"Biliyorum, ben de öyle."

"Ve sen beni kandırdın, benimle oynadın, canımı yaktın, arkadaşımı öldürdün." Gözyaşlarım hızla akıyordu. Burada ağlamaktan gözlerim kurumuştu, kaşınıyor ve yanıyordu ama ben gözlerimi bile kaşıyamıyordum.

"Özür dilerim, bu şekilde öğrenmek seni şok etti."

"Sana bir soru soracağım Kıraç ama bana bu sefer dürüst ol çünkü her şey bu cevabına bağlı. Eğer ben burayı bulmasaydım kendin bana söyleyecek miydin yaptıklarını?" Sorumun ardından bakışlarını yere eğdi.

Bir süre düşündü. Doğruldu ve gözlerime baktı. "Kararsızdım, öncesinde beni anlayacağını düşünsem de seni tanıdıkça ne kadar narin ve kırılgan olduğunu gördüm. Yine de içinde bir tarafının vahşi olduğunu, benim gibi olduğunu biliyorum. O yüzden belki yakın bir zamanda olmasa bile söyleyecektim, belki yıllar sonra... bilmiyorum."

"Hayır, ben senin gibi değilim, ben vahşi değilim. Sadece yazdığım kitaplarda vahşet var diye öyle olduğumu söyleyemezsin!" Sakinleşmem gerekiyordu, sakin kalmam ve onu anlıyormuş gibi davranmam gerekiyordu.

"Seni tanıyorum Öykü, senden bile daha iyi."

"Kaldıramıyorum, âşık olduğum adamın bir seri katil olmasını kaldıramıyorum." Bunları söylerken de dürüsttüm.

"Biliyorum, biraz daha zamana ihtiyacımız var."

"Ne kadardır buradayım?"

"Bir hafta." Bana bir hafta değil de bir yıl gibi gelmişti. Burada zaman geçmiyordu.

"Ailem beni merak eder Kıraç."

"Endişelenme, hem ailenle hem arkadaşlarınla mesajlaşıyorum. Aslında buraya gelmeden önce annen görüntülü aradı, onun telaşını mesajlarla gidermekle meşguldüm."

Adi şerefsiz! Bunu yapacağını elbette bilmem gerekirdi ama annem benimle sesli konuşmadan rahat edemezdi, sadece buna tutunuyordum. Gerçi gelseler bile beni nasıl bulacaklardı ki? Ben bile aylarca burnumun ucundaki şeyi görememiştim.

"Peki kasabadakiler? Onlar yokluğumu sorgulamıyor mu?"

"Hayır, zaten ben de çok çıkmıyorum merkeze. Dün Meryem geldi, ona da şehre gittiğini söyledim." Elbette her şeyi kılıfına uyduruyordu.

Başımı olumlu anlamda salladım ve sessizce ağlamaya devam ettim.

"Öykü." Çaresizce kalktı oturduğu yerden. "Kendini çok hırpalıyorsun."

"Tüm bu olanlara rağmen senden nefret edemiyorum ve bu yüzden kendimden nefret ediyorum," dedim başımı önüme eğip acı çekiyormuş gibi. Gerçek şuydu ki ona iliklerime kadar nefret doluydum. Başımı kaldırdım ve afallamış yüzüne baktım. İşe yarıyordu. "Devam edecek misin?"

"Öldürmeye mi?"

"Evet, devam edecek misin?"

Derin bir çekti. "Eğer ucunda beni eskisi gibi sevmen varsa kendimi frenleyebilirim."

Düşünüyormuş gibi durdum, yüzüm acıyla kasıldı.

"Tuvalete gitmem lazım, burada bu kıyafetlerin içinde olmak midemi bulandırıyor."

"Öykü." Bu sefer öncekiler kadar sert değildi, düşünüyordu.

"Normal bir insan gibi tuvalete girmek, duş almak ve üstümü değiştirmek istiyorum. Her tarafım ağrıyor. Kaçmaya çalışmayacağım. Kıraç lütfen, dayanamıyorum burada olmaya." Madem bana karşı bir zaafı vardı, o zaafı kullanmaktan başka çarem yoktu.

Kısa bir süre düşündü. "Eğer ters bir şey yaparsan seni buraya bağlarım ve son nefesine kadar gitmene izin vermem." Bu bir tehdit değildi çünkü bunu yapabilecek kadar manyaktı.

Arka cebinden çıkardığı anahtarla üstümdeki zincirleri açmaya başladı. Her açtığı zincirde vücudumdan bir yük kalkıyordu ama zincirleri açmayı bitirdiğinde de yerimden kalkamadım.

"Uzun süre hareketsiz kaldın, kendine gelmen zaman alacak." Beni belimden tutarak kaldırdığında bacaklarım o kadar güçsüzdü ki düşmemek için ona tutunmak zorunda kaldım.

"Bacaklarım tutmuyor."

"Biliyorum, acele etme..." Durakladı, kısık sesle bir küfür savurdu. "Seni bu hale getirdiğim için kendimden nefret ediyorum."

Ama yine de yapmaya devam ediyorsun.

Bir süre ayakta durduk, belimi bırakmadı, zaten şu an kaçabilecek durumda değildim. Yarım saate ihtiyacım vardı, vücudumun kendine gelmesi için yarım saat bana yetecekti.

Yürümeyi yeni öğrenen bir bebekmiş gibi yavaş yavaş birkaç adım atabilmeye başladım, gittikçe daha iyi oluyordum.

Ben kapıya doğru yürümeye çalıştığımda belimi daha sıkı tutarak yürümemi engelledi. "Seni buradan çıkarmayacağım Öykü."

Beni kapının tersi yönüne yavaş yavaş yürütmeye başladı. Buraya sırtım dönük olduğu için arkamda neler olduğunu görememiştim. Şu an boş olan rafların arasında bir kapı vardı.

"Burada banyo yapabilirsin."

"Madem burada bir banyo vardı neden günlerdir beni çözmedin?"

"Hiçbir ihtimali göze alamazdım Öykü." Sakin kalmaya çalışarak önüme döndüm.

Kapıyı açtı, soluk beyaz fayansların olduğu bir banyoydu. Gerçi burası sadece bir banyo değildi, raflarla doluydu, rafların da hepsi boşaltılmıştı.

Beyaz fayanslar temiz olsa da eskimişti, sadece yerler değil duvar ve hatta tavan da fayanstı.

"Burası senden önce de mi vardı?"

"Evet, eski bir sığınakmış, burayı bu yüzden tercih ettim." İkimiz de banyoya girdiğimizde ben çıkması için ona baktım ama o kapının yanına yaslandı. "Gitmeyeceğim Öykü, daha önce görmediğim bir şey değil. Rahat olur musun?"

Dişlerimi birbirine bastırdım, önüme döndüm ve soyunmaya başladım. Tamamen soyunup duşun altına girdiğimde beni izlemeye devam etti, vücuduma değil, sadece gözlerime bakıyor ve gözlerini oradan hiç ayırmıyordu.

Ürkütücüydü. Aslında o bana hep böyle bakıyordu, en başından beri. Ama ben onun cazibesine kapılıp her şeye gözümü yummuştum.

Yarım saate yakın oyalandım suyun altında, bedenimi hareket ettirerek vücudumdaki uyuşma hissinden kurtulmaya çalıştım. Bu süre boyunca hep beni izledi, bense sırtımı ona döndüm.

Temiz çamaşırlar uzattı, ne ara getirdiğini bile görememiştim çünkü hiç yanımdan ayrılmamıştı. Suyu kapattım ama duş başlığını yukarıdan indirip musluğun arkasına astım. İç çamaşırlarımı giyindim ama ona dönmedim.

Hıçkırarak ağlamaya başladığımda hemen arkama geçti, eli omuzlarıma gitti. "Öykü, lütfen kendini daha çok hırpalama."

"Dayanamıyorum, canım çok yanıyor." Hıçkırıklarım ve gözyaşlarım şiddetle devam etti, o beni biraz daha sarmaladı.

Çok hızlı olmalıydım.

Musluğun arkasına bıraktığım demir duş başlığını elime aldım ve kafasına tüm gücümle vurdum. O şoka girip bir adım geriye doğru sendelerken ondan hızla uzaklaştım. Banyonun çıkışına koştuğumda peşimden geliyordu.

"Öykü! Sakın bunu yapma! Sana zarar vermek istemiyorum, dur!" İçeri girdiğim an gözlerim etrafta gezindi, bana getirdiği tepsiyi elime aldım. O bana doğru koşarken tüm tepsiyi yüzüne fırlattım. Çorbayı ve sulu yemeği bilerek çok bırakmıştım.

O gözünü açamadan kapıya koştum, defalarca kez çıkışını görmüştüm ve girişte olduğu gibi şifre gerekmiyordu.

Kendimi sonunda bu lanet yerin dışına attım ve merdivenleri hızla tırmanmaya başladım. Merdivenleri bitireceğim an bileğimi sıkıca tuttu. Düşmemek için dışarıdaki çimlere tüm gücümle tutundum. Tırnaklarımı toprağa geçirdim ama sağanak yağış vardı ve toprak çok ıslaktı.

Ondan kurtulamayacağımı anladığımda henüz tutmadığı bacağımla yüzüne bir tekme attım, sonra bir tekme daha. Tutuşu hafifleyince merdiveni hızla bitirip alt bedenimi de üste attım.

Çıkmıştım.

Bunun rahatlamasını bile yaşayamadan koşmaya devam ettim. Ön bahçeye koşarken peşimden geliyordu.

"Öykü! Hemen dur yoksa sana zarar vereceğim! Bu halde benden kaçabileceğini mi sanıyorsun?" Hızlı koşmaya çalışsam da o her sabah koşu yapan bir herifti ve kısa sürede aramızdaki mesafeyi azaltmıştı.

Ön bahçeye geçip arabalara baktım ama hiçbirinin anahtarı üstünde değildi. Zaman kaybetmemek için koşmaya devam ettim ve kendimi yola attım. Belki bir araba görür ve yardım isterdim. Bir süre yol boyunca koştum ama bir tane bile araba yoktu, yolda ölüm sessizliği vardı.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken kulaklarımda bir basınç hissediyordum. Dilim damağım korkudan ve adrenalinden kurumuştu. Yakalandığım an artık yaşayamayacağımı biliyordum. Bu benim tek şansımdı.

Aramızdaki mesafe gittikçe azalırken son gücümle koştum. Koşarken ormana girdiğimi fark ettim ama başka bir çarem de yoktu, ağaçların arasında belki biraz da olsa izimi kaybettirirdim. Ne kadar yaklaştığını nefes seslerinden anlayabiliyordum. Her bir adımı beni ölümün ucuna sürükleyen bir vahşetti. Her saniye hem kaderim hem kederimdi. Şeytan gökyüzünden inmişti ama artık melekler de masum değildi.

Birden beni bacağımdan çekerek durdurdu. Çekişini etkisiyle yere, suyla bulanıp çamur olmuş toprağa düştüm. Gözlerime kadar çamur bulaşırken yine de çabalamaya devam ettim.

Beni tek bir hareketle çevirdi, artık sırtım yere yaslıydı. Karnımın üstüne oturdu, onun cüssesinden kurtulma ihtimalim yoktu. Bir eliyle bileğimi kavradı. Az önce aldığı darbeler yüzünden başından yüzüne doğru kan akıyordu.

O diğer bileğimi de kavramadan önce son kez etrafıma baktım. Biraz ileride, büyük bir taş vardı ve yetişebilirdim.

Fark etmemesi için yüzüne baktım. "Kıraç bırak beni, yalvarırım bırak." Taşı tuttum.

"Seni asla bırakmayacağım Öykü, gerekirse sonsuza dek saklayacağım. Sen benim bu dünyada en sevdiğim şeysin."

O diğer bileğimi de kavramadan önce taşı kaldırdım. Tüm gücümle büyük taşı kafasına geçirdim. Bileğimi tutmaya çalışacakı ki hızlıca bir kez daha aynı yere vurdum. Sersemlerken gücü de azalıyordu.

Bir kez daha vurdum taşla kafasına. İyice sersemlediğinde onu üstümden attım, sırtı az önce düştüğüm yere düşerken gözleri açıktı. Üstüne çıktım.

Taşla bir kez daha vurdum kafasına, bir kez daha, bir kez daha. Gözleri gittikçe kayıyordu.

Yeşil gözleri odağını kaybetmiş, boş bakıyordu. Vurmaya devam ettim, büyük bir hınçla. Bağırdım. "Haklısın! Ben de senin gibi vahşiymişim!"

En sonunda göğsü hareketsizleşti, gözleri açık kaldı ama artık yaşamıyordu.

Tam bu an elimdeki taşı bile tutacak gücüm kalmadı, kendimi yorgunca yanına attım. Gözlerimi bile açık tutacak gücüm kalmamıştı.

Yanımıza yaklaşan bir nefes duydum. Hırıltılı bir nefesti. Başımı zorlukla kaldırdım, Keskin gelmişti.

Çamurlu zeminden zorlukla doğrularak ayağa kalktım. Keskin, Kıraç'ın bedenini inceliyor ve ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Onlara sırtımı döndüm, birkaç adım attım ama duyduğum sesle durakladım. Omzumun üstünden dönüp baktım.

Keskin iştahla Kıraç'ın bedeninden akan kanı yalıyor, başındaki yarıktan dilini sokuyordu.

Önüme döndüm.

Yürümeye devam ettim.

Çamura bata çıka yürüyor, vücudumda çamur dışında hiçbir şeyin belli olmadığını biliyordum. Yola sonunda ulaşabildim.

Tam yolun ortasındaki kesik çizgilerin üzerinde yürüdüm. Çok geçmeden ileriden gelen beyaz ışığı gördüm.

Kollarımı havaya kaldırdım.

Bitmişti.

Kurtulmuştum.

Rüya da kâbus da sona ermişti.

Güçsüz bedenimle etrafı izliyordum, tüm kasaba kargaşa içindeydi. Burada fazladan bir saat bile geçirmek istemiyordum. Ailem birazdan beni almak için burada olacaktı.

Jandarma bana kıyafet bulmakta zorlanmış, yazlık kıyafetler vermişlerdi. Hava serin olduğu için omuzlarıma da kalın bir battaniye atmışlardı. İçeri girmeyi reddediyor, kasabanın sokağında durmuş ailemi bekliyordum.

Gelen geçen bana şaşkınca bakıyordu ama duydukları gerçeklerle daha çok şaşırıyorlardı.

"İyi misin yazar?" Tanıdık sesle başımı ilk defa yanıma çevirdim. Uygar çıkmıştı. "Sana çok zarar verdi mi?"

Cevap veremedim.

"Bitti. Sadece kendini değil, kasabadaki insanları da kurtardın. Geçti yazar."

Cevap veremedim yine.

Ben cevap vermesem de yanımda sessizce durmaya devam etti.

Çok geçmeden babamın arabası görüş açıma girdi. Öne doğru bir adım attım, araba önümde durdu.

"Bir daha sakın kitap yazmak için ıssız bir kasabaya yerleşme yazar." Ona baktım. Hep ifadesiz olan yüzü bugün ifadesiz değildi, mutlu da değildi, hafif bir hüzün vardı kara gözlerinde.

Önüme döndüm, annem ağlayarak bana sarılırken Uygar'ın orada durmuş beni izlemeye devam ettiğini biliyordum.

Annemin sarılması bittiğinde babam da bana sıkıca sarıldı. "Sana bir şey olacak diye aklımız çıktı, olanlara inanamıyorum."

Hissettiğim boşluk hissiyle omzumdan geriye doğru baktım. Uygar gitmişti.

Önüme döndüm ve arabaya bindim.

Mürekkebimden bir damla düştü, mürekkep kan dolu.

Kelimelerim kırmızı.

Cümlelerim vahşetin en karanlık atlası.

Ne elimdeki mürekkepti ne de akan kandı, hepsi geçmişti.

Peki gerçekten geçmiş miydi?

Yoksa bir parçam o mürekkeple birlikte çoktan tükenmiş miydi?

Olanlardan sonra ailemin yanına dönmüştüm, artık onlarla yaşıyordum. Acıpayam hakkında hiçbir şey duymuyordum ve duymak da istemiyordum. Mahir hepimizle iletişimi kesmişti. Akın, Hande ve Ozan bana olabildiğince destek olmaya çalışıyorlardı.

Kitaplar dışında aşkın gerçekliğine inanmayan ben âşık olmuştum. Önce âşık olmuş sonra nefret etmiştim ve en sonunda aşkın katili olmuştum. *Ya katil o olmasaydı? Ya o bir manyak olmasaydı?* Hayatımız nasıl olurdu diye düşünmeden edemiyordum ama bu

beni yine bir buhrana sürüklüyordu. Zaten o bir manyak olmasaydı büyük ihtimalle hiç tanışmayacaktık. Cenazesine annesi bile katılmamıştı, kimsesi yoktu. Kasabada onu seven herkes artık nefret ediyordu. Cenazesinde sadece ben vardım. Maktulümün cenazesine katılmıştım.

Sadece psikolojik destekle ve ilaçlarla sakin kalabiliyordum. Yine daldığımı fark ettim ve kitabımın son kelimesini yazdım.

SON yazdıktan sonra kitabı yeni yayınevime gönderdim.

Kitabın adı *TATSIZ BİR ÖYKÜ*'ydü.

Bitmişti, işte şimdi her şeyin sonuna gelmiştik.

EN BÜYÜK ESERLER, EN BÜYÜK ACILARIN ESERİYDİ.
KİMSE GERÇEKLERİ BİLEMEYECEKTİ.
TATSIZ BİR ÖYKÜ EN ÇOK
SES GETİREN KİTABIM OLMUŞTU.

SON